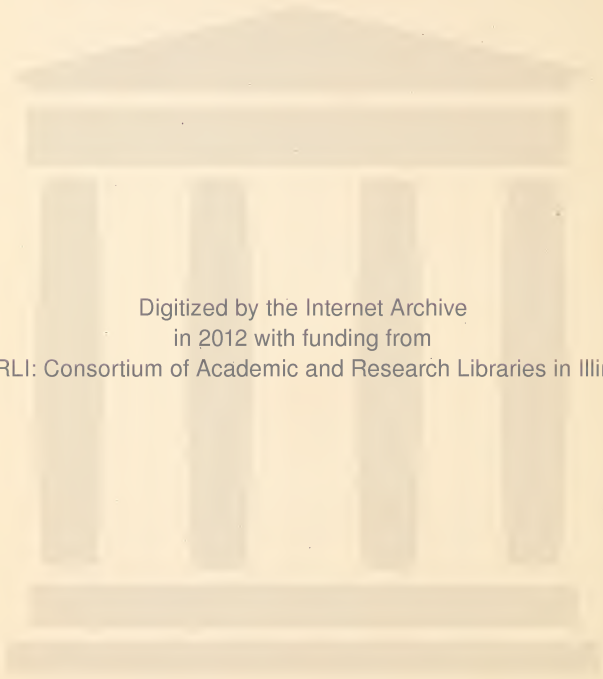

Oct 1st

(ey)

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
CARLI: Consortium of Academic and Research Libraries in Illinois

ACTA ET DECRETA

- QUATUOR

CONCILIORUM PROVINCIALIUM

CINCINNATENSIIUM

1855-1882.

Adjectis Pluribus Decretis, Rescriptis
Aliisque Documentis.

CINCINNATI:
TYPIS BENZIGER FRATRUM,
SUMMI PONTIFICIS TYPOGRAPHORUM.
MDCCCLXXXVI.

CONSPECTUS

RERUM QUAE IN HOC VOLUME CONTINENTUR.

CONCILIUM I.

	Pagina.
EPISTOLA DEDICATORIA.....	5
ACTA CONCILII.	
<i>Conventus Praeparatorius</i>	7
<i>Sessiones Solemnnes.</i>	
Sessio Prima.....	9
Sessio Secunda.....	18
Sessio Tertia.....	24
<i>Acclamationes</i>	26
DECRETA CONCILII.....	28
EPISTOLA PATRUM AD S. PONTIFICEM.....	34
EPISTOLA S. PONTIFICIS AD PATRES CONCILII	36
INSTRUCTIO S CONGR. CIRCA DECRETA CONCILII	40
APPENDIX	43

CONCILIUM II.

ACTA CONCILII.	
<i>Sessiones Solemnnes.</i>	
Sessio Prima.....	51
Sessio Secunda.....	56
Sessio Tertia.....	58
<i>Acclamationes</i>	59
DECRETA CONCILII.....	61
EPISTOLA PATRUM AD S. PONTIFICEM.....	65
EPISTOLA S. CONGR. CIRCA DECRETA CONCILII.....	69
EPISTOLA S. PONTIFICIS AD PATRES CONCILII.....	73
LITTERAE PATRUM AD CLERUM POPULUMQUE.....	76

CONCILIIUM III.

PROOEMIUM	103
ACTA CONCILII.	
<i>Congregatio Praeliminaris</i>	105
<i>Sessiones Solemnnes.</i>	
Sessio Prima	107
Sessio Secunda	115
Sessio Tertia	113
<i>Acclamationes</i>	119
DECRETA CONCILII	121
LITTERAE PATRUM AD S. PONTIFICEM	127
DECRETUM S. CONGR. CIRCA DECRETA CONCILII	130
APPENDIX.	
<i>Ritus Servandus in Expositione SS. Sacramenti</i>	134
<i>Modus Excipiendi Prof. Fidei a Neo-Convertis</i>	138
LITTERAE PATRUM AD CLERUM POPULUMQUE	141

CONCILIIUM IV.

APPROBATIO	159
ACTA CONCILII.	
<i>Litterae Cardinalis Simeoni</i>	160
<i>Litterae Indictionis</i>	161
<i>Congregationes Preliminares.</i>	
1. Episcoporum	163
2. Omnium Synodaliū	164
<i>Decretum de Silentio Servando</i>	171
<i>Decretum de Aperiendo Concilio</i>	173
<i>Decretum de Professione Fidei Emittenda</i>	173
<i>Decretum de Praejudicio non Afferendo</i>	174
<i>Decretum de Methodo Vitae</i>	174
<i>Decretum de Officialibus Concilii</i>	176
<i>Decretum de non Discedendo</i>	177

Sessiones Solennes.

Sessio Prima.....	178
Sessio Secunda.....	190
Sessio Tertia.....	198

<i>Acclamationes</i>	200
----------------------------	-----

DECRETA CONCILII.

TITULUS I.

De Fide Catholica.

Caput Unicum.....	203
-------------------	-----

TITULUS II.

De Disciplina Ecclesiastica.

Caput I. De Vita Sacerdotali.....	204
“ II. De Vestitu	205
“ III. De Residentia	206
“ IV. De Examine Ordinandorum.....	206
“ V. De Examine Neo-Presbyterorum.....	208
“ VI. De Concionatoribus.....	209
“ VII. De Collationibus Theologicis	210
“ VIII. De Communionem Infirmis Administranda	211
“ IX. De Funeribus.....	211
“ X. De Vicariorum Officiis	212
“ XI. De Decanis Foraneis.....	212
“ XII. De Negotiis Saecularibus	213
“ XIII. De Litibus Clericorum in Foro Civili.....	214
“ XIV. De Locis Clerico Vitandis	214
“ XV. De Abusu in Rebus Ecclesiast. Evulgandis	214

TITULUS III.

De Bonorum Ecclesiasticorum Administratione.

Caput I. De Auxiliariis Laicis	215
“ II. De Ratione Reddenda	216
“ III. De Pecuniis in Depositum Datis	218
“ IV. Salaria Sacerdotum ex Aerario Ecclesiae sunt Sol- venda	219
“ V. De Ecclesiis, Oratoriis, etc., Aedificandis et Conser- vandis	219
“ VI. De Titulo Fundi Ecclesiarum.....	220

TITULUS IV.

De Matrimonio.

Caput Unicum	221
--------------------	-----

TITULUS V.

De Scholis Catholicis et Publicis.

Caput Unicum	223
--------------------	-----

TITULUS VI.

De Societatibus Catholicis et Confraternitatibus.

Caput I. De Societatibus Catholicis	227
II. De Confraternitatibus	229

TITULUS VII.

De Societatibus Secretis.

Caput Unicum	231
--------------------	-----

TITULUS VIII.

De Cantu Ecclesiastico.

Caput Unicum	235
SUBSCRIPTIONES PATRUM	239
LITTERAE PATRUM AD S. PONTIFICEM	239
LITTERAE PATRUM AD CLERUM POPULUMQUE	243
APPENDIX	263

I. Decreta Octo Priorum Conciliorum Baltimorensium.

Concilium Primum	265
Concilium Secundum	277
Concilium Tertium	278
Concilium Quartum	281
Concilium Quintum	286
Concilium Sextum	289
Concilium Septimum	290
Concilium Plenare Primum	291

*II. De Hominum Cadaveribus Comburendis**III. De Recursu ad Civile Tribunal*

<i>IV. Resolutiones S. O. Super Separationem Conjugum sive circa Vinculum sive circa Habitationem tantum</i>	301
--	-----

<i>V. De Domicilio ad Matrimonium Contrahendum</i> -----	304
<i>VI. Responsum S. O. de Copula Incestuosa</i> -----	306
<i>VII. Dispensatio super Abstinencia Carnium Diebus Sabbati</i> ---	309
INDEX -----	311

CONCILIUM CINCINNATENSE
PROVINCIALE I.

HABITUM ANNO 1855.

EPISTOLA DEDICATORIA

Actuum et Decretorum Primi Concilii Provincialis Cincinnati habiti anno 1855., cum prima vice, post eorundem a Sancta Sede approbationem, juris publici facta fuerint.

SANCTISSIMO PATRI NOSTRO

PIO NONO PONTIFICI MAXIMO,

GLORIOSE REGNANTI,

PROVINCIALE CINCINNATENSIS PRAESULES.

Beatissime Pater :

Spiritus Sancti lumine illustrati scimus Christum, Auctorem et Consummatorem fidei nostrae, Beatum Petrum selegisse pro suo Vicario in terris. Pro ipso oravit; illi claves Regni coelorum tradidit; illi soli pascendi oves et agnos munus demandavit, eique prae caeteris Apostolis tantam gratiam contulit, ut „*umbra illius sanaret aegrotos*.“¹ Tu, Beatissime Pater, Petri vices agis. Tu Christi Vicarius constitutus es. Tu divina, qua praestas, Sapientia, divino, quo flagras, Amore, Christi gregem, pastores scilicet et populos fideles, ubique terrarum dispersos, tueris, moderaris et pascis. Ad Te oculos, manus, corda nostra levamus. Tibi primum hunc Conciliorum nostrorum fructum, zeli nostri pro salute animarum nobis a Te commissarum testimonium, suppliciter dedicamus. A capite descendunt divini influxus in membra Cum Te communicantes, communicamus cum Christo, et per

¹ Act. Ap. Cap. 5, 15.

Manus Tuas diffunditur in nos benedictio Ejus. Provinciam nostram Ipse, qui creasti, benedicas. Monitis Beatitudinis Tuæ obsequentes, consiliis inhaerentes, precibus adjuti sperare est universam seriem Conciliorum quæ, juxta canones, singulis trienniis a nobis et a successoribus nostris habenda sunt, nova semper documenta præstituram quam altas radices fides Petri his in terris egerit. Hac petra solidatæ, non aliter, Ecclesiæ nostræ ab omnibus hæreseon et schismatum procellis et fluctibus incolumes evadent. Digneris igitur, Beatissime Pater, nobis, devoto clero nostro et fidelibus benedicere, ut fide et opere in communione Sedis Apostolicæ, Matris et Magistræ omnium Ecclesiarum perseverantes, immarcescibilem gloriæ coronam aliquando consequamur.

† *Joannes Baptista*, Archiep. Cincinnatensis.

† *Amadeus*, Episc. Clevelandensis.

† *Martinus Joannes*, Ep. Ludovicopolitanus.

† *Georgius Aloysius*, Episc. Covingtonensis.

† *Mauritius*, Episc. Vincennopolitanus.

† *Petrus Paulus*, Episc. Detroitensis.

† *Fridericus*, Episc. Amyzoniensis.

AUSPICE MARIA.
IN NOMINE SS. TRINITATIS. AMEN.

ACTA CONCILII PROVINCIALIS CINCINNATENSIS PRIMI HABITI

a die Maii XIII. quae inciderat in Dominicam post Pascha V. usque ad diem XX. ejusdem mensis, id est, ad Dominicam infra octavam Festi in Ascensione Domini anni S. R. 1855.

CONVENTUS PRAEPARATORIUS.

Die XII. Maii, quae erat Sabbatum ante Dominicam V. post Pascha, hora quarta P. M., in aede Archiepiscopali convenerunt:

Rmus ac Illmus DD. Joannes Baptista Purcell, Archiepiscopus Cincinnatensis.

Rmus ac Illmus DD. Petrus Paulus Lefèvre, Episcopus Zelanus et Dioeceseos Detroitensis Administrator.

Rmus ac Illmus DD. Amadeus Rappe, Episcopus Clevelandensis.

Rmus ac Illmus DD. Martinus Joannes Spalding, Episcopus Ludovicopolitanus.

Rmus ac Illmus DD. Georgius Aloysius Carrell, Episcopus Covingtonensis.

Rmus ac Illmus DD. Fridericus Baraga, Episcopus Amyzonienensis et Vicarius Apost. pro Michigan Superiori.

Aberat ex Suffraganeis solus Illmus ac Rmus DD. Mauritius de St. Palais, Episcopus Vincennopolitanus.

Invocato Spiritus Sancti auxilio, Patres egerunt de officialibus constituendis, qui ordini et decori agendorum inservirent; atque proponente Illmo ac Rmo D. Archiepiscopo designati sunt:

Illmus ac Rmus DD. Martinus Joannes Spalding, et Rev. D. J. Fridericus Wood ut Concilii Promotores.

R. P. Gulielmus Unterthiner, O. S. F. et Rev. D. Sylvester H. Rosecrans, S. T. D., Secretarii.

Idem Rev. D. S. H. Rosecrans Magister caeremoniarum.

RR. DD. Carolus Boeswald et J. Fridericus Wood cantores.

His definitis ad diversas quaestiones examinandas et tractandas sex Congregationes Theologorum sunt constitutae.

Primae Congregationi praepositus Adm. Rev. D. Eduardus Purcell, V. G. Cincinnatiensis.

Theologi assistentes fuerunt: Adm. R. D. Benedictus J. Spalding, S. T. D., Vic. Gen., R. P. Gulielmus Unterthiner, O. S. F., RR. DD. C. Boeswald, J. F. Wood, J. H. Luers, S. H. Rosecrans, S. T. D.

Congregationi II. praepositus est Adm. R. D. Petrus Paulus Kindekins, Vic. Gen. Detroitensis.

Theologi Assistentes fuerunt R. P. Franciscus Di Maria, S. J., R. P. D. Wittman, O. S. F., RR. DD. C. Boeswald, F. Wood, J. Quinlan.

Congregationi III. praepositus est Adm. R. Gulielmus H. Murphy, Soc. Jesu Provincialis.

Theologi assistentes: Adm. R. D. J. Luhr, Vic. Gen. Clevelandensis, RR. PP. C. Hammer, E. Sorin Congr. SS. Crucis, P. de Smet, et C. Van den Driesche e Soc. Jesu.

Congregationi IV. praefuit Adm. R. D. B. J. Spalding, S. T. D., Vic. Gen. Ludovicopolitanus.

Theologi assistentes; Adm. Rev. P. G. H. Murphy, S. J., R. P. Wittman O. S. F., RR. DD. J. Luhr, J. F. Wood et J. Wittmer ex Congr. PP. S.

Congregationi V. Praefuit Adm. R. D. Eduardus Collins, V. G. Cincinnatiensis.

Theologi assistentes: RR. PP. N. D. Young, O. P., P. de Smet S. J., RR. DD. J. H. Luers, J. Wittmer, S. H. Rosecrans.

Congregationi VI. praepositus est R. D. Carolus Boeswald.

Theologi assistentes: Adm. R. D. P. P. Kindekins, Vic.

Gen. Detroitensis, R. P. F. Di Maria S. J. et R. D. J. H. Luers.

Actum est deinde de speciali congregatione de gravaminibus ex omnibus Praesulibus constituenda, quibus tamen adjuncti sunt quidam secundi ordinis Theologi.

Actum est de ordine agendorum, qui ex actis, quae sequuntur, manifestus fiet.

Denique opus conscribendi quasdam epistolas diversis Patribus demandatum est.

Illmo. ac Rmo. Episcopo Ludovicopolitano demandatae sunt epistolae ad Summum Pontificem Pium IX. et ad universum clerum omnesque fideles hujus Provinciae :

Illmo ac Rmo Episcopo Clevelandensi epistola ad Societatem de Prop. Fid. Lugdunensem :

Illmo ac Rmo Episcopo Amyzonensi, ad Societatem Leopoldinam Viennensem, nomine Concilii scribendae.

Quibus perfectis, finem conventui imposuerunt.

SESSIO SOLEMNIS PRIMA.

Die XIII. Maii, hora nona cum dimidio A. M. in aedes Archiepiscopales convenerunt omnes Rmi ac Illmi Praesules qui Concilio interesse debebant, cum Superioribus Ord. Rel., Theologis adductis vel designatis, plerisque etiam aliis Ecclesiasticis viris, omnibus sui ordinis vestibus indutis juxta Rituale Romanum de processionibus ; processio ordinata est in sacristia ; et exinde transivit per hortum Archiepiscopalem versus portam Ecclesiae Metropolitanae majorem, cantantibus interim omnibus Psalmum : *Quam dilecta*. Huc perventi omnes intrarunt, et ordine convenienti in choro dispositi sunt. Deinde Illmus ac Rmus DD. Archiepiscopus Missam Solemnem de *Spiritu Sancto* pontificaliter celebravit assistentibus Adm. Rev. E. T. Collins, V. G., Archidiacono, Adm. R. E. Purcell, Vic. Gen., Diacono, R. P. P. de Smet S. J., Subdiacono, et ad thronum : Adm. R. P. J. Spalding, S. T. D., Vic. Gen. Ludovicopolitano, et Adm. P. P. Kindekins, V. G. Detroitensi.

Absoluto Sacro, concionem ad populum de unitate Ecclesiae habuit Illmus ac Rmus Episcopus Ludovicopolitanus, deinde sessio prima hujus Concilii solemniter juxta ritum a Pontificali Romano praescriptos aperta est.

Huic sessioni adfuerunt viri quorum nomina sequuntur.

Rmus et Illmus Joannes Baptista Purcell, Archiepiscopus Cincinnatiensis, istius Concilii Praeses.

Illmus ac Rmus Petrus Paulus Lefèvre, Episcopus Zelandi Dioceseos Detroitensis Administrator.

Illmus ac Rmus Amadeus Rappe, Episcopus Clevelandensis.

Illmus ac Rmus Martinus Joannes Spalding, Episcopus Ludovicopolitanus.

Illmus ac Rmus Mauritius de St. Palais, Episcopus Vincennopolitanus.

Illmus ac Rmus Georgius Aloysius Carrell, Episcopus Covingtonensis.

Illmus ac Rmus Fridericus Baraga, Episcopus Amyzoniensis et Vicarius Apostolicus pro superiori Michigana.

Superiorum Ord. Rel. nomina.

Adm. Rev. P. Jacobus Whelan O. P. Provincialis.

Adm. R. P. David Wittman O. S. F. Commissarius Provincialis.

Adm. R. P. Gulielmus Murphy S. J., Vice-Provincialis pro vice-provincia Missouriensi.

Adm. R. P. Eduardus Sorin Congregationis SS. Crucis Sup.

R. P. Joannes Wittmer, Vic. Adm. R. D. Salesii Brunner Congr. PP. S.

Aberat, infirmitate corporali detentus, Rmus P. Eutropius Abbas S. Mariae de la Trappe in Kentuckia.

Theologi a Patribus vel adducti vel designati fuerunt: ab Archiepiscopo Cinc. Rmo Praeside Adm. RR. DD. Eduardus T. Collins et Eduardus Purcell, VV. GG., et Rev. D. Joannes Quinlan, Seminarii Sanctae Mariae Rector, designati.

A Rmo Episcopo Zelano Adm. Rev. P. P. Kindekins, V. G., adductus.

Ab Episcopo Clevelandensi Adm. R. D. Joannes Luhr, V. G., adductus.

Ab Episcopo Ludovicopolitano Adm. Rev. B. J. Spalding, S. T. D. et V. G., ac R. D. Carolus Boeswald adducti.

Ab Episcopo Vincennopolitano RR. DD. Jacobus F. Wood et Joannes Henricus Luers designati.

Ab Episcopo Covingtonensi R. P. Franciscus Di Maria, S. J., adductus.

Ab Episcopo Amyzoniensi Rev. D. Clemens Hammer designatus.

Aderant etiam plures alii sacerdotes inter quos R. P. Nicolaus Dominicus Young, O. P., venerabilis senex, ab Illmo ac Rmo Archiepiscopo specialiter invitatus, eo quod ipse cum avunculo suo, bonae memoriae Illmo ac Rmo Ed. Fenwick, primo Episcopo Cincinnatensi, fundamenta Ecclesiae in Statu Ohioensi primus jecerit.

Denique adfuere R. P. G. Unterthiner O. S. F. et R. D. S. H. Rosecrans, designati Secretarii.

Decantatis igitur, de more, Psalmis, Litanis et orationibus, Illmus ac Rmus Archiepiscopus sedens in medio Altaris, petente Rmo Promotore ut aperiretur Concilium, Patres allocutus est: „Reverendissimi Patres, placetne vobis, ad Dei Gloriam et honorem, et ad Catholicae Ecclesiae ampliationem, Concilium Provinciale Cincinnatense, legitime convocatum et hic congregatum, hodierna die aperiri et inchoari?“ Qui responderunt: „Placet: aperiatur.“ Deinde ad populum versus alta voce proseguutus est: „Christi nomine invocato decernimus sanctam Synodum provincialem Cincinnatensem apertam esse et ita judicamus.“ Tunc lecta sunt a Secretario nomina officialium, prouti in conventu praeparatorio designati fuerant.

Rmus Episcopus Concilii Promotor postulavit ut Decreta Concilii Tridentini de Professione fidei et de Residentia legerentur, cui petitioni (interrogante Praeside) annuerunt Patres et lecta sunt.

Deinde Professio Fidei sollemnis emissa est per RR. EE.

Covingtonensem et Amyzoniensem, quod in nullo Concilio antehac praestiterant. Data Benedictione Archiepiscopali, omnes sacellum, in aedibus Archiepiscopi, processionaliter petierunt.

Ad mensam Illmi ac Rmi DD. Archiepiscopi omnes supradicti Praelati atque Sacerdotes invitati fuerunt et, durante refectioe, quaedam ex sacra Scriptura et Martyrologio Romano lecta sunt.

Hora quarta P. M. Vesperae solemniter celebratae sunt ab Illmo ac Revmo Episcopo Clevelandensi, qui brevem ad populum concionem de Immaculata Virginis Conceptione habuit.

PRIMA CONGREGATIO PRIVATA.

Feria II. die Maii 14. habita.

Hora nona convenerunt omnes Patres, rochetto et mozzetta induti, aderant etiam Secretarii.

Cum Theologi nullas relationes super quaestionibus ipsis traditis adhuc praebuissent, actum est :

I. De supplicanda Sancta Sede ut erigatur nova Sedes Episcopalis pro Superiori Michigan, quae titulum desumat ex oppido vulgo dicto *Saut Ste Marie*. Haec Dioecesis eosdem limites habere debet quos nunc habet districtus sub Rmo Episcopo Amyzoniensi ut Vicario Apostolico.

Rmus idem Episcopus Amyzoniensis Patribus notum fecit se jam de hac Sedis erectione egisse apud S. C. de Propaganda Fide eandemque S. C. nullatenus esse eidem adversam.

Quod Titulum assumere debebat ex praedicto oppido *Saut Ste Marie*, nullum dubium oriri posse, dictum est. Illud esse ex omnibus districtus oppidis frequentissimum, situm habere unde spes incrementi major appareret, et centrum fere totius districtus constituere.

Quoad nomen, cum nulla in orbe catholico sit Episcopalis Sedes dicta Sanctae Mariae, hoc imponendum novae Sedi omnibus visum est. Quibus omnibus mature discussis ac

perpensis, tulerunt Patres decretum sub numero II. positum quod incipit „Censuerunt Patres.“

II. Proponente Rmo Episcopo Vincennopolitano egerunt deinde Patres de partitione Dioeceseos Vincennopolitanae, deque erectione novae Sedis in parte septentrionali Status Indianae.

Animadvertit Episcopus Vincennopolitanus Statum Indianae vastam complecti regionem, innumera fere esse oppida, plusquam octoginta millia fidelium: existere in parte septentrionali plures ecclesias, ibique influxum Catholicorum immigrantium incessanter fieri, foundationes communitatum religiosarum ibi florere; unde nullum dubium esse affirmavit quin Episcopus, si crearetur, bene et decore vivere posset; numerum denique Catholicorum ibi degentium esse circa quadraginta millia. Quaesitus de limitibus novae Dioeceseos in promptu habuit responsionem.

De titulo, dictum est oppidum *Fort Wayne* debere hunc praestare propter numerum inhabitantium et propter commoditatem situs; in hoc oppido existere jam duas ecclesias; domum et scholam monialium quae Providentiae dicuntur; fundos satis amplos ad Ecclesiam pertinentes; plures etiam catholicos esse in oppidis finitimis.

Quibusdam deinde dictis ad clariorem rei intelligentiam convenerunt Patres in decretum sub numero III. positum, incipiens *Censuerunt quoque Patres.*

III. Lectae sunt litterae S. C. de Propaganda Fide ad Archiepiscopum Cincinnatiensem, quibus Seminarium Ecclesiasticum pro Missionibus Foed. Stat. Am. Sept. Romae erigendum propositum est.

Beatissimum Patrem tantamstrarum Missionum curam gerere maximi Patribus gaudii causae fuit. Unum proinde fuit omnium desiderium, rerum et temporum adjuncta et circumstantias favorabilia futura foundationi et sustentationi praelaudati Collegii. Obstacula, si quae sint, ipsius erectioni benedictione summi Pontificis et zelo tam cleri quam populi amovenda sperarunt.

IV. Deliberatum est de Seminario generali pro hac Provincia erigendo.

Experientia enim compertum fecerat Seminaria dioecesana non posse sustentari ea frequentia discipulorum et copia magistrorum, quibus disciplinae theologiae bene tradantur, et diligenter apprehendantur. Generale ergo aliquod institutum cui omnes Provinciae Dioeceses sustentando convenirent visum est huiusmodi malorum esse unicum remedium. Ex alia tamen parte incommoda oritura particularibus Dioecesibus nemo ignorabat.

1. Juvenes statui ecclesiastico addicti in singulis Dioecesebus, ut plurimum, sunt Ecclesiis Cathedralibus adnexi, ubi doctrinae christianae pueris tradendae decorique sacrarum caeremoniarum valde inserviunt.

2. Difficile esset in tali seminario medium excogitare quo juvenes qui ab aliis ac praesertim indigentioribus dioecesibus venirent et qui ditioribus sese addicere vellent, denegata ab ordinariis licentia, a proposito studia relinquendi et ad saeculum redeundi averterentur.

3. Attamen aliquod Seminarium domi habendum pro meliori cleri educatione omnes fassi sunt. Visum est igitur Seminarium provinciale erigendum, cui quisque Episcopus debet semper tenere addictos duos saltem alumnos: nullatenus tamen sublati eorum Seminariis dioecesanis, qui ea habere adhuc possent.

Deinde Rmus Archiepiscopus obtulit Patribus aedem Seminarii proprie hactenus dioecesani, quod dicitur Sanctae Mariae ad Montem in finem praedictum: quod iisdem acceptatum est. Omnes denique iudicaverunt ferendum esse decretum sub numero VI. *Cum innotuisset Patribus.*

Quaedam postea dicta sunt de regimine novi Collegii Rectorem et Professores debere ab Episcopis eligi et nominari; impensa ab omnibus pro rato numero alumnorum deferri, fundum et aedificium ab omnibus in *solidum* teneri per *locationem* ab Archiepiscopo; et alia ejusmodi.

Ad incrementum porro novi instituti, omnibus compertum

est quantum conferret, si facultate gradus Philosophiae et Theologiae conferendi idem augetur, privilegioque exigendi ab alumnis iuramentum redeundi ad missionem propriam, decoraretur; hinc nemine dissentiente, tulerunt decretum sub numero VII. *Perpensis quoque incrementis.*

V. Illmus ac Rmus Episcopus Ludovicopolitanus materiam Seminarii praeparatorii Patribus proposuit. Dixit eadem incommoda existere, quibus Seminaria humanitatum singulis Dioecesibus impossibilia reddantur, quae de Seminariis Philosophiae et Theologiae enumerata fuerant. Ipsi proinde videri, Seminarium praeparatorium ad statum ecclesiasticum commune eligendum esse; se habere in Dioecesi Ludovicopolitana situm et aedificium pro huiusmodi Seminario, ibique esse plures juvenes ex diversis Dioecesibus, praesertim ex Dioecesi Cincinnatensi, prope urbem Bardstown, nomine Sancti Thomae distinctum; attamen se solum non posse omnia impensa sustinere; situm hunc et aedificium libenter se Patribus, daturum sponddit, dummodo ex corde concurrerent, ut bene sustentaretur.

Nemo in contrarium quidquam proposuit; animadvertit tamen Illmus ac Rmus Episcopus Vincennopolitanus se non velle *omnes* ex sua Dioecesi juvenes clericos eo mittere.

Animadversa deinde necessitate tradendi in Seminario praeparatorio linguae Germanicae disciplinas, statuerunt omnes decretum sub numero VIII. *Ut autem ad studia.*

VI. Lectae sunt litterae ac decreta S. C. de Propaganda Fide, in quibus de titulo ordinandorum, et eorum qui ab una ad aliam transeunt Dioecesim, sermo est.¹ Expectandam Theologorum relationem censurunt.

Hac Congregatione quaedam dicta sunt etiam de iis sacerdotibus qui invito Episcopo vitam religiosam amplecti volunt, eaque de re lectum est decretum S. C. de Propaganda Fide, sed nihil actum.

Dimissis denique Secretariis, hora duodecima, de privatis inter se negotiis egerunt.

¹ Vide in App. II.

PRIMA CONGREGATIO PUBLICA.

Eadem die hora 4. p. m.

Aderant omnes Praelati, viri religiosi et theologi. Praemissa invocatione S. Sp. qua semper Congregationes tum publicae tum privatae apertae sunt, rationem et normam opiniones proponendi Rmus Promotor theologis tradidit.

Postea relationes scripto factae sunt et disceptationes de exercitiis spiritualibus quotannis in una quaque Dioecesi habendis, de professione fidei emittenda ab iis qui novas Missiones petunt, de sustentatione sacerdotum, senio, morbo, vel alias, praeciso crimine, ab exercitio Ordinis impeditorum, de Episcoporum privilegiis in aliena Dioecesi.

Hora sexta, post gratiarum actionem recesserunt omnes.

SECUNDA CONGREGATIO PRIVATA.

Fer. III. die Maii XV. habita.

Hora nona, omnibus adunatis, Cong. aperta est *more solito*.

Quaedam dicta sunt de libris pro Seminario Provinciali eligendis, de instrumentis conficiendis quibus locatio fundi et aedificii Sanctae Mariae corpori Episcoporum effici posset. Differenda tamen haec utpote minoris momenti negotia omnes judicarunt.

Relationes Theologorum deinde lectae sunt; et desideriiis et suggestionibus Patrum perpensis, Decreta sub num. I. IV. V. IX. posita, lata sunt.

De fidei professione nihil decernendum censuerunt omnes, nisi standum esse Concilii Tridentini Decreto.

Theologi secundi ordinis, qui ad Congregationem de gravaminibus pertinere debebant, nominati sunt:

Adm. R. B. J. Spalding, S. T. D. Adm. R. P. P. Kindekins. Adm. R. E. T. Collins. Adm. R. P. Gulielmus Murphy, S. J., R. P. N. D. Young. R. D. Clemens Hammer.

Dimissis Secretariis hora 12, de nominatione candidatorum pro nova Dioecesi Wayne-Castrensi Patres egerunt.

SECUNDA CONGREGATIO PUBLICA.

Eadem die Maii XV. habita.

Hora solita, convenerunt Patres et Theologi in Ecclesia Cathedrali.

Rmus Promotor nomina Theologorum, qui constituere debebant Congregationem de gravaminibus, promulgavit.

Deinde lecta sunt responsa Theologorum, et disceptatum est de Seminario Romae erigendo, de ratione conservandi bona ecclesiastica inter aggressiones civilis gubernii, de vita et honestate clericorum, praesertim de exercitio artis medicinae ab iisdem, de cura infantium expositorum, aegrotorum et miserabilium in publicis asylis detentorum, mutorum, surdorum et caecorum, de scholis mixtis seu publicis frequentandis et de erectione Festi SS. Angelorum Custodum ad gradum duplicis majoris, deque ejusdem translatione ad diem Dominicam infra octavam, si cum venia S. Sedis haec fieri possint.

Feria IV. die nempe Maii XVI. atque Vigilia Ascensionis Domini, hora nona A. M., Missa sollemnis *de Requiem* pro animabus omnium Praesulum et Sacerdotum hujus Provinciae, omniumque, qui post Concilium plenarium Baltimore in pace Domini dormierunt, celebrata est a Rmo Episcopo Vincennopolitano, cui adstiterunt R. D. Jacobus Wood Archidiaconus, RR. DD. Jacobus Meagher Diaconus et Joannes Luers Subdiaconus.

Absolutione a Rmo Archiepiscopo data, concionem ad populum habuit Rmus Episcopus Amyzoniensis.

Deinde in Bibliotheca Archiepiscopali habita est Congregatio III. publica.

In hac Congregatione Theologi disceptarunt de Cathedratico, et de Religiosis Missiones, quas susceperant, dereliquentibus.

SESSIO SECUNDA SOLEMNIS.

Feria V. in festo Ascensionis D. N. J. Ch. die 17. Maii habita.

Adfuerunt omnes Praesules, viri religiosi, Theologi, ut in prima Sessione solemni.

Missam pontificaliter celebravit Rmus Episcopus Clevelandensis, ministrantibus RR. DD. Carolo Boeswald, J. Quinlan, et P. Edmundo Etschman, O. S. F., Archidiacono, Diacono et Subdiacono: Rmo Archiepiscopo astiterunt Adm. Rev. DD. Ed. T. Collins, Jacobus Whelan O. P. et Gulielmus Unterthiner O. S. F., Archidiaconus et Diaconi ad *thronum*.

Concionatus est ad populum Adm. Rev. Gulielmus Murphy, S. J. Prov.

Post concionem aperta est sessio secunda solemnis juxta ritum in Pontificali Romano pro secunda die Synodi praescriptum.

Hac sessione Rmus Archiepiscopus solemniter promulgavit decretum dogmaticum de Immaculata Virginis Conceptione, pauca adjungens de gaudio populi catholici hac super re, et de magnis Religionis incrementis, quae ex protectione Deiparae hac occasione speraret.

Vesperae solemniter celebratae sunt hora III. p. m., et Rmus Episcopus Amyzoniensis concionem habuit. Hora quarta cum dimidio, habita est in Bibliotheca Archiepiscopali Congregatio IV. publica cui adfuerunt omnes Praesules et Theologi. A Theologis disceptatum est de titulo sacerdotum qui transeunt in novam Dioecesim, de residentia missionariorum, de relatione inter plures sacerdotes eidem ecclesiae, vel Missioni, addictos, de Seminario Provinciali, de sacerdotibus pecuniam mutuantibus vel apud se deponi hortantibus, vel permittentibus.

CONGREGATIO TERTIA PRIVATA.

18. Maii feria VI. habita.

1. Lecta sunt decreta hactenus lata.

2. Rmo Archiepiscopo demandata est a Patribus cura acta et decreta inspiciendi, corrigendi, Romam mittendi, quam curam Rmus D. libenter suscepit.

3. Lectae sunt relationes Theologorum.

1. Circa residentiam Missionariorum; de hac re nihil innovandum praeter id, quod in Conciliis Baltimorensibus habetur, censuerunt omnes.

2. Circa Seminarii Provincialis erectionem, de qua cum jam egissent, ut supra dictum est, voluerunt Patres nunc definire rationem, qua regimen novi instituti subesset Episcopis. Determinatum est hujusmodi administrationem esse debere penes Rmum Archiepiscopum, Rmos DD. Episcopum Ludovicopolitanum, Clevelandensem, Vincennopolitanum et Covingtonensem, cum Episcopus Zelanus et Episcopus Amyzoniensis propter locorum distantiam participationem se non posse sine incommodo habere professi sint.

Duos ex supradictis Praesulibus sufficere cum Archiepiscopo ad negotia tractanda dictum est; dummodo certiores caeteros facerent de iis quae egerint.

3. Circa relationem inter plures sacerdotes eidem ecclesiae vel Missioni addictos, nil addendum Decreto IV. Concilii Baltimorensis I., et DD. II. et III. Conc. Bal. IV. omnes defnierunt.

4. Circa Cathedriticum, de quo postquam plura essent dicta, convenerunt in decretum *Morem gerentes*, sub num. X. positum.

5. De mutuo et deposito.

Hac in re, plures extitisse abusus et incommoda omnes testati sunt. Apud plures sacerdotes invaluisse consuetudinem accipiendi a fidelibus pecuniam mutuo seu in depositum: sacerdotes proinde esse implicatos saecularibus negotiis; aliquando contingere ut morirentur, vel ad aliam ecclesiam transferrentur, quin media praesto essent solvendi debita sic contracta; populum ea opinione praeoccupatum esse ut in ejusmodi casu ad Ordinarium recursum habendum esse putarent, unde Episcopi gravantur. Quidam ex Patribus censuerunt hujusmodi praxim districte inhibendam esse; alii tamen animadverterunt se non posse prohibere quominus sacerdotes pecuniam sibi oblatam in depositum acciperent.

Observatum quoque est, istiusmodi pecuniam aliquando valde utilem esse in aedificandis ecclesiis.

Pluribus hinc inde dictis, decretum sub num. XI. positum, *Ut incommodis et scandalis*, latum est.

6. Circa curam orphanorum etc., latum est decretum sub num. XV. positum, incipiens *Cum luctuosa*.

Secretariis hora 12. dimissis egerunt de specialibus negotiis.

CONGREGATIO QUINTA ET ULTIMA PUBLICA.

Feria VI. 18. Maii habita.

Convenerunt omnes Patres et Theologi in ecclesia Cathedrali, hora 4. p. m.

Disceptatum est de facultatibus quibus uti possunt sacerdotes in aliena Dioecesi ad quam vocari possent, quando limitibus vicini existunt; de decreto Tridentini circa matrimonium promulgato in quibusdam locis; de perversorum librorum et ephemeridum lectione; de causis ecclesiasticis ad civilia tribunalia trahendis; de Religione suscipienda a sacerdote, invito Ordinario; de usu candelarum ex sebo vel ex materia quae vocatur *stearine* confectarum in officiis ecclesiasticis; de usu stolae; de supplicanda Sancta Sede pro privilegio dicendi Missam de Requiem in Duplicibus quibusdam;¹ de controversiis publicis sacerdotes inter et haereticos, inscio Ordinario; de cura caecorum, surdorum et mutorum; de Metropolitanorum juribus in Dioecesibus Suffraganeorum, praesertim in Cathedralibus; quae quaestio, utpote non satis ventilata, Congregationi rursus est demandata.

CONGREGATIO QUARTA PRIVATA.

Sabbato 19. Maii habita.

Aderant omnes Patres cum Secretariis.

Quaestio mota est, utrum nempe expediret decretum speciale edere, quo gratiae SS. DD. PP. Pio IX. agerentur ob definitam dogmatice Immaculatam B. V. M. Conceptionem. At visum est meliori ratione id confici posse in epistola ad Summum Pontificem nomine Concilii mittenda.

¹ Vide in Appendice No. IV.

Lectae sunt deinde relationes Theologorum.

1. De ratione qua tueri possent Episcopi bona ecclesiastica ab aggressionibus civilis gubernii. Responsum Congregationis I. placuit omnibus Patribus.

In illo Theologi consilium dederunt hujusmodi: Episcopos proprio nomine, tenere debere omnia bona ecclesiastica, exceptis bonis Regularium, titulo qui dicitur *pleni juris, Fee simple*; eos qui nunc habent bona per incorporationem, id est, per legem specialem, hunc titulum in titulum pleni juris quam primum convertere; omnes habere testamentum rite confectum in aliquo loco depositum, et ad amussim ea omnia servanda esse quae Patribus Baltimorensibus anno 1834. a S. C. de Propaganda Fide praescripta sunt.

Haec placuerunt omnibus. Insuper voluerunt Patres quemque Episcopum bona suae Dioeceseos per testamentum tradere Episcopo alterius Status, ut exinde via appellationis ad supremum tribunal, pro omnibus Statibus, a quacumque usurpatione facilius pateret; ad hoc enim tribunal recurri nequit nisi ab iis, qui in diversis Statibus habitant.

Rmus Episcopus Promotor Patribus notum fecit se audivisse Episcopos Provinciae Baltimorensis Congregationem nominasse Episcoporum qui de ratione tenendi bona ecclesiastica habituri erant, 24. Junii, Pittsburgi conventum. Conveniens fore si aliquis ex nostra Provincia sive Episcopus, sive sacerdos, doctus et prudens, illi conventui adesse posset.

Omnes Patres censuerunt Episcopum aliquem, vel sacerdotem mittendi demandandam curam Rmo Archiepiscopo.

Acceptas esse ab Archiepiscopo litteras quibus Patres Baltimorensis Concilii, nuper habiti, certiores nostros facerent de quadam mutatione in ratione nominandi novos Episcopos, a Concilio illo facta, dictum est. Hac super re nihil determinare ante decisionem S. Sedis Patres statuerunt.

Lectae sunt responsiones Theologorum.

1. De Seminario Romano. Haec placuit omnibus Patribus, et statuerunt eandem mittendam esse Romam simul cum actis Concilii veluti plenam expressionem sensus omnium Patrum.

2. De sustentandis infirmis sacerdotibus. Animadversum est existere jam decretum Concilii Baltimorensis III., quo satis hoc provisum est. Hinc latum est decretum sub num. XII. positum (Concilii Baltimorensis III. c. 2).¹

3. De facultatibus sacerdotum quibus permissum est sacra exercere in Dioecesi non sua. Hac de re convenerunt quinque illi Episcopi quorum Dioeceses limitrophae sunt, ut vicissim constituerent singuli singulos Episcopos suos ad hoc Vicarios Generales, qui proinde propriis sacerdotibus jurisdictionem in finitima Dioecesi casu necessitatis tradere possent.

4. De arte medicinae a clericis exercenda. Innotuerat Patribus quosdam sacerdotes medicinam quam vix ac ne vix quidem callebant, exercere pecuniae pretio. Talem praxim esse contra Canones, spiritui ecclesiastico noxiam, periculis et scandalis plenam nemo ignoravit; unde unanimiter tulerunt Decretum sub numero XIII., incipiens, „Ne sacerdotes.“

5. De scholis publicis, tulerunt decretum sub numero XIV. „Pastores animarum.“

6. De infantibus expositis factum est decretum sub num. XV. „Cum luctuosa experientia.“

7. De iis, qui causas ecclesiasticas ad tribunalia civilia deducunt, de quo nihil speciale decretum est.

8. De sacerdotibus titulo Missionis ordinatis et deinde ad Religionem transeuntibus, de qua re servanda esse, quae ad Archiepiscopum Baltimorensem rescripsit S. C. de Propaganda Fide litteris die 23. Oct. anni 1852. datis, et quae Decr. 2. Concilii Baltimorensis VI. sancita sunt.²

9. De lectione pravorum librorum et ephemeridum; de qua judicarunt Patres cum Theologis referentibus Pastores animarum hortandos esse, ut persuasionibus et exhortationibus fideles a lectione pravorum librorum et ephemeridum avertere enixe studeant, simulque sacerdotes ipsi a contrariis publicis omni conatu abhorreant, nisi Ordinarii licentiam prius habeant.

De quaestione circa titulum, plures erant sententiae atque dubia.

¹ Vide in Appendice No. IV.

² Vide in Appendice No. II.

1. De titulo Religiosorum qui, debitis obtentis dispensationibus, ad saeculum redeunt.

2. Utrum ordinati in una Dioecesi, titulo Missionis, ad aliam transeuntes de novo juramentum emittere obligandi sint; timebant enim quidam ex Patribus hujusmodi sacerdotes fieri irregulares per amissionem tituli, quibus proinde non liceret Sacra exercere, etiam volente Ordinario.

Qua de re aliquam declarationem petendam esse a S. C. omnes censuerunt.¹

Acta his super rebus continentur in decretis sub numeris XVI. et XVII. positis „Statuerunt Patres“ et „Placuit Patribus.“

¹ Ex lectione epistolae sequentis judicabitur quid sentiendum sit de necessitate tituli. Regula de qua agitur nondum ad nos transmissa est.

„Illustrissime et Reverendissime Domine:—Redditae sunt litterae A. Tuae die 5. Nov. elapsi anni datae, quibus cum nonnullis Episcopis dubia quaedam circa titulum Ordinationis proponebas. Profecto cum dioeceses istius regionis ad formam Missionum potius dirigantur, haud accurate nonnulla adhuc praestari potuerant, quae circa Ecclesiarum regimen in Canonico Jure constituta reperiuntur. Adnitendum tamen ut paulatim id fiat, cum praesertim Episcopalis Hierarchia jamdiu fuerit constituta; facilius vero praestari id possit, cum, aucto dioecesium numero, arctioribus limitibus eadem comprehendantur.

„Curandum itaque erit ut singuli presbyteri titulo sint instructi, eaque de causa Missionis quoque titulus est investitus; quatenus vero, juxta formulam obligationis editae in assumendo Missionis titulo, solutio memoratae obligationis ex venia tantum Episcopi fieri possit, alterius Missionis titulus sufficiatur, cum prior relinquatur: haud enim ad Sacra exercenda rite admitterentur qui titulo quolibet sint destituti.

„Qui vero ad titulum Missionis sunt ordinati, peculiarem obligationem, ut Missioni deserviant, assumpserunt; cui quidem satisfacere vel ratione aliqua exonerari [debere] videntur, antequam ad Regularia Instituta admittantur. Caeterum optimum factu erit si Archiepiscopi in Provincialibus Conciliis proponenda curent quae ea de re suggerenda censeant juxta locorum adjuncta, ut rite omnibus inspectis, certa quaedam regula tradi deinde per S. Sedem valeat.

„Precor Deum, etc., etc.

„Romae ex aedib. S. C. de P. Fide die 12. Jan. 1854.

J. Ph. Card. Franssoni, Praef.

A. C. Barnabo, a Secretis.”

„Illustrissimo et Reverendissimo D. J.-B. Purcell,
Archiep. Cincinnati.”

3. Lecta est relatio Congregationis de Regularibus dereliquentibus Missiones, quas contractu oneroso susceperunt.

Hac de re opportunum fuit decretum Bonifacii VIII. cap. un. de excessibus Prael. (V, 6.) in 6., et rescriptum Pii VII., ad Archiepiscopum Baltimorem anno 1822. datum, quibus extra omnem controversiae aleam positum videbatur, Religiosos sine consensu Sanctae Sedis, etc.¹ Ordinariorum, cum quibus contractum inierant de Missionibus curandis, nullatenus resilire posse.

Hinc tulerunt unanimiter decretum sub numero XVIII., incipiens „Cum neminem lateat.“

Tandem definierunt Concilii proxime futuri tempus, ut apparet ex Decr. XIX.

In speciali autem conventu audierunt epistolas, quas conscribendas praescripserant in Conventu praeparatorio, Decreta et Acta Concilii, quae omnia adprobarunt.

SESSIO TERTIA SOLEMNIS.

Die 20. Maii quae erat Dominica infra octavam Ascensionis Domini habita.

Hora 10. omnes Praesules, Religiosi et Theologi processionaliter, ut in prima die, ecclesiam Cathedralem petierunt.

Missam Pontificalem celebravit Illmus ac Rmus Episcopus Zelanus, qui ministros Adm. R. D. Jos. Ferneding, Vic. Gen. Cincinnatiensem Archidiaconum, R. D. Clem. Hammer Diaconum, Rev. T. D. Brandt Subdiaconum habuit; Diaconi ad Thronum Archiepiscopalem fuerunt Adm. RR. DD. B. J. Spalding S. T. D. et Eduardus Purcell, Archidiaconus vero Adm. R. Ed. T. Collins.

Post Sacrum, concionem habuit Illmus ac Rmus DD. Episcopus Covingtonensis.

Deinde, observatis quae in Pontificali Romano praescribuntur, aperta est Sessio III. sollemnis, ultima Concilii Provincialis Cincinnatiensis I.

¹ Fortasse *et*.

Cantatis Psalmis et orationibus, Secretarius versus ad Patres et Theologos, alta voce perlegit decreta omnia; et rogante Rmo Promotore, Rmus Archiepiscopus Patres allocutus est: „Placetne vobis, Venerabiles Fratres, haec quae lecta sunt Decreta approbare et confirmare?“ Omnes responderunt: „Placet, approbamus et confirmamus.“

Accepto Rmi Archiepiscopi mandato, Secretarius proclamavit: „Nos, Joannes Baptista, Archiepiscopus Cincinnatiensis, et Episcopi in hoc sacro Concilio adunati, decreta haec quae modo lecta sunt, approbamus et confirmamus.“

Deinde Patres omnes ad Altare majus unus post alium accesserunt atque decretis subscripserunt. Confectis subscriptionibus, Rmus Episcopus Promotor surgens inter Patres elegantissimo sermone gratias omnium Rmorum Episcoporum Illmo ac Rmo Metropolitano retulit pro prudentia, suavitate, urbanitate, quibus Praesidis officio functus erat, eique gratulatus est de caritate et unitate Patrum, utpote de fructu et effectu hujusmodi exempli.

Respondens Illmus ac Rmus Archiepiscopus Praesulum concordiam et zelum laudavit; Deo gratias egit quod ipse tanto et tam sancto coetui praeesse potuit; Theologorum scientiam, prudentiam, modestiam paternis verbis commendavit; felicem Concilii exitum Deiparae Immaculatae beneficio tribuendum se minime dubitare proclamavit, quod et precibus fidelium conciliatum grata mente agnovit.

Rmus Promotor petiit ut finis Concilio Provinciali tandem imponeretur, Rmus Archiepiscopus proinde Patres interrogavit: „Venerabiles Fratres, placetne vobis ad Dei Omnipotentis laudem hujus Concilii Provincialis finem jam fieri?“

Cum singuli respondissent *Placet*, Secretarius proclamavit: „Nos, Joannes Baptista, Archiepiscopus Cincinnatiensis, alii-que Patres qui huic Concilio intersumus, cum absoluta sint, quae pro temporis ratione agi gerique posse videbantur, cumque pastoralis cura [nos] ad Ecclesiarum nostrarum status et pastorales vigilias revocet, propterea huic Sancto Concilio finem imponi censuimus.“

DEINDE FACTAE SUNT ACCLAMATIONES QUAE SEQUUNTUR.

Archidiaconus. Regi saeculorum immortalis, invisibili, soli Deo honor et gloria in saecula saeculorum.

Chorus. Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus Omnipotens, qui erat, qui est, et qui venturus est.

Archid. Beatissimae Immaculae semper Virgini Dei Genitrici Mariae, laus ac veneratio per omnes generationes.

Chorus. Tota pulchra es Maria et macula originalis culpae non est in te.

Archid. Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae IX., Christi in terris Vicario, S. Petri Principis Apostolorum Successori totiusque Ecclesiae Capiti, pax, virtus, et omnis prosperitas ad multos annos.

Chorus. Mittat ei Dominus auxilium de Sancto et de Sion tueatur illum.

Archid. Rmo ac Illmo Archiepiscopo hujus Concilii Provincialis Praesidi benedictio a Domino et magnae gratiae.

Chorus. Deus retribuat ei propter nomen suum in hoc saeculo, ac in futuro gloria aeterna coronet eum.

Archid. Rms. Episcopis qui ad hoc Concilium convenerunt Spiritus Sancti gratia, ac felix ad suas Ecclesias reditus.

Chorus. Pax sempiterna, gratiae plenitudo, et benedictionis coelestis in regendis Ecclesiis abundantia comitetur illos.

Archid. Animabus Rmorum Episcoporum ac Rdorum Sacerdotum, qui Ecclesiam Dei in his partibus occidentalibus Statuum Foederatorum suo sudore ac laboribus fundaverunt, et omnium, qui ex tempore plenarii Concilii Baltimorensis in Domino dormierunt, pax et requies in lumine Sanctorum.

Chorus. Corpora ipsorum in pace sepulta sunt et nomina eorum vivent a generatione in generationem.

Archid. Omnibus Ordinum Religiosorum Superioribus ac Theologis qui sua praesentia et doctrina hoc Concilium decorare, suoque labore Patres in tractandis negotiis juvarunt, magnas gratias Dominus retribuat.

Chorus. Det eis Dominus secundum suam bonitatem omne donum perfectum et bonam memoriam.

Archid. Omni clero, omnibusque fidelibus hujus Provinciae, cunctoque populo christiano benedictio a Domino et misericordia a Deo salutari suo.

Chorus. Quia haec est generatio quaerentium Dominum, quaerentium faciē Dei Jacob.

Archid. Hujus Synodi Decreta, obtenta a Sancta Sede approbatione et confirmatione, assidua veneratione prosequamur et juvante gratia fideliter observemus.

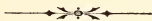
Chorus. Semper veneremur, semper observemus.

Archid. Secundum monitum Apostoli studeamus inter gentes habere conversationem bonam, ut ex bonis operibus nos considerantes glorificent Deum in die visitationis, et ut per bona opera certam nostram vocationem faciamus.

Chorus. Amen, Amen.

Deinde cantatus est hymus „Te Deum laudamus“ atque interim sibi invicem datum est osculum pacis ab omnibus Praesulibus.

Cantatis orationibus, Rmus Archiepiscopus solemnem benedictionem impertiit; et deinde omnes processionaliter ad domum Archiepiscopalem reverterunt, cantantes interim Psalmum „Benedixisti Domine.“

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS CINCINNATENSIS I.

I. Decreta omnia Conciliorum Baltimorensium hactenus lata ac a Sede Apostolica approbata recipimus, eaque vim legis in nostra Provincia habere statuimus et declaramus.

II. Censuerunt Patres supplicandam esse Sanctam Sedem ut Illustrissimus ac Reverendissimus DD. Fridericus Baraga, Vicarius Apostolicus Amyzoniensis, in Michigan Superiori, Episcopus Ordinarius nominetur eique titulus Ep. Sanctae Mariae ex oppido vulgo *Saut Ste Marie* dicto assignetur.

III. Censuerunt quoque Patres supplicandam Sanctam Sedem ut nova Dioecesis cui titulus *Wayne-Castrensis* in oppido in Indiana septentrionali Fort Wayne per partitionem Dioeceseos Vincennopolitanae erigatur cujus limites in parte meridionali sint Comitatus Fountain, Montgomery, Boone, Hamilton, Madison, Delaware, Randolph, et Warren, qui in nova Dioecesi includantur.

IV. Juxta SS. Concilii Tridentini monita (Sess. XXIV. de ref. c. IV. V. VI. VII. VIII. XIV.) curent Episcopi ut nullos ad sacros Ordines promoveant nisi eos qui, rite examinati, vel ab ipsis Episcopis, vel a sacerdotibus divinae legis peritis sibi adscitis, doctrina, probitate, atque omnibus dotibus quae requiruntur a sanctionibus canonicis instructi inveniantur, neminique munus confessiones excipiendi committant nisi praemisso ad hoc speciali examine, toties etiam renovando quoties cuique Ordinario necessarium videbitur.

V. Cum valde in votis habeamus ut in omnibus Nostrae Provinciae sacerdotibus scientia rerum divinarum nequaquam e mente labatur vel parvi aestimetur, sed potius in dies augeatur, enixe hortamur ut collationes de argumentis theologicis fiant inter sacerdotes, quoties per distantiam locorum, aliaque rerum adjuncta, iudicio Ordinarii opportuna vel factu possibiles videantur.

VI. Cum innotuisset Patribus deesse in plerisque Seminariis Dioecesanis tum copiam quae decet magistrorum, tum numerum alumnorum ad alendam aemulationem in studiis scientiae et pietatis necessarium, placuit omnibus, Seminarium commune pro universa Provincia instituere, Seminariis Dioecesanis tamen minime sublatis; aedemque Seminarii Sanctae Mariae ad Montem prope urbem Cincinnatensem, munificentissime a Reverendissimo ac Illustrissimo DD. Archiepiscopo Cincinnatensi oblatam, eligere in situm novi instituti.

VII. Perpensis quoque incrementis, quae exinde sacrarum rerum scientia, atque decore quem Catholica Religio in his regionibus caperet, censuerunt omnes supplicandam esse Sanctam Sedem ut ex sua dignatione hoc Seminarium Provinciale aliquo modo Collegium Pontificium fieret, quatenus per auctoritatem Apostolicam facultate conferendi gradus Philosophiae et Theologiae, atque exigendi ab alumnis, post sex mensium probationem, iuramentum manendi in propria Missione in ejusmodi Collegiis consuetum, decoraretur.

VIII. Ut autem ad studia Philosophiae et Theologiae adolescentes hujus Provinciae, statui Ecclesias-

tico sese devoventes rite praeparentur, placuit omnibus, Seminarium ad Sanctum Thomam in Dioecesi Ludovicopolitana, ad hoc munificentia Illustrissimi ac Reverendissimi DD. Spalding oblatum, Seminarium praeparatorium totius Provinciae eligere.

IX. Omnes hujus Provinciae sacerdotes vehementer hortamur ut quovis anno exercitia spiritualia juxta methodum S. Ignatii devote peragant; curentque Ordinarii commodum pastoribus praebere, unde ad renovandum mentis suae spiritum omnes ad eundem locum convenire possint quotannis vel biennio, vel quoties factu possibile ipsis visum fuerit.

X. Morem gerentes monito S. C. de Propaganda Fide opportunum esse duxerunt Patres, supplicari Sanctae Sedi, ut dignetur rationem uniformem sancire, qua Episcopi hujus Provinciae ad onera muneris sui sustinenda subsidiis ex Ecclesiis propriae jurisdictionis juventur.

XI. Ut incommodis et scandalis ex incauta et improvida acceptione a sacerdotibus pecuniae mutuo datae finem imponamus, statuimus monendos esse sacerdotes ne in posterum pecunias mutuo, seu in depositum, uti dicitur, proprio nomine accipiant, nisi casu quo, ex judicio Ordinarii, causa pietatis, aedificandarum Ecclesiarum, hoc exigeret, in quo casu approbatio Ordinarii scriptis obtinenda est, ipsique tradendum instrumentum, seu scheda, continens expositionem finis intenti, summae requisitae, et rationem, qua debita sic contracta sive ex Ecclesia ipsa, sive ex fundo quocunque, sive tandem ex quibusdam determinatis fidelibus solvi poterunt; clare etiam exponere debent sacerdotes quibus concessa est haec facultas, omnibus mutuatoribus Ordinarium Dioeceseos nullam

omnino obligationem contrahere hujusmodi debita persolvendi.

XII. Concilii Baltimorensis III. decreto inhaerentes monemus Episcopos ut in prima Synodo Dioecesana collatis cum sacerdotibus consiliis modum constituent, quo Missionarii infirmi vel alias impediti sustentari possint, ne cum ordinis sui dedecore mendicare vel egestatem pati cogantur.¹

XIII. Ne sacerdotes, neglectis sacris muneribus, sese implicent saecularibus negotiis atque tentationibus sese exponant, ipsos moneant Episcopi ut nullatenus artem medicinae stipendii causa exerceant, sin autem nonnunquam, deficiente medico, et urgente erga proximum caritate consilium vel medicinam aegrotis porrigant, id praestent gratis omnino sine ulla solutione quocunque titulo.²

XIV. Pastores animarum iterum iterumque monemus ut summa ope nitantur pueros et puellas sibi creditos avertere ab iis scholis frequentandis, quas sine gravi fidei morumque periculo adire nequeant; simulque parentes hortamur ut scholas parochiales et alias, quae regimini catholico submittuntur, congruis subsidiis adjuvent atque sustentent.

XV. Cum luctuosa experientia constet numerum personarum miserabilium quotidie apud nos augeri, praecipue puerorum puellarumque a parentibus inhumanis expositorum, nec non aegrotorum, qui in xenodochiis publicis languent, item mutorum, surdorum, coecorum in domibus publicis, quibus vix admittuntur sacerdotes, vehementer in Domino hortamur Episcopos, ut domicilia catholica, orphanotrophia et valetu-

¹ Vide in Appendice No. IV.

² Vide in Appendice No. I.

dinaria in Dioecesibus suis erigere satagant ubi hujusmodi pauperes Christi foveantur.

XVI. Statuerunt Patres, Missionarios, qui titulo missionis ordinati ab una ad aliam transeunt Dioecesim, cum a proprio Episcopo fuerint dimissi et ab alio accepti, juramento serviendi Missionibus, quibus deputantur in nova Dioecesi, sese obstringere debere, ne titulo omnino careant.¹

XVII. Placuit Patribus supplicationem ad Sanctam Sedem dirigere ut declaratio S. C. fiat, unde judicare possint de iis sacerdotibus qui ordinati in aliquo Ordine Religioso titulo paupertatis, et deinceps, Ordine dimisso, Missionibus se addicere volunt; utrum nempe titulus praedictus sit amissus aliusque sufficiens, jurejurando emisso, antequam ad sacra exercenda admittantur; itemque quid agendum de iis, qui titulo aliquo canonico ordinati in patria, nostris Missionibus interesse volunt, num hi etiam juramentum praestare cogendi sint?

XVIII. Cum neminem lateat quanto cum studio fructuque animarum curam egerint Collegia quæ regenda susceperint viri religiosi diversorum Ordinum in hac Provincia, et quanto cum scandalo et religionis detrimento Missiones et instituta ipsis commissa, insciis seu invitis Ordinariis locorum, relinquerent et alias se transferrent, haud inopportunum esse censuere Patres, quæ bona sunt firmare, quæ autem mala avertere providentes, in mentem omnibus revocare Decretum Summi Pontificis Bonifacii VIII² et S. C. de Propaganda Fide,³ ex quibus constat societates religiosas a

¹ Vide in Appendice No. II.

² Cap. unic. de excessibus Praelatorum (V, 6.) in 6.

³ D. 3. Jun. 1822. a S. P. Pio VII d. 21. Jul. ejusd. anni approbatum.

conventionibus cum Episcopis initis resilire non posse nec pastores et rectores religiosos ab Ecclesiis et locis quibus praepositi sunt a superioribus suis removeri, nisi iis alii societatum sodales, cum consensu Ordinarii, subrogentur. His sapientissimis summorum Pontificum Decretis omnes morem gerere obsequiumque praestare in Domino monemus.

XIX. Voluerunt Patres proximum Concilium Provinciale habendum esse Cincinnati Dominica quarta post Pascha anno 1858.

† Ego *Joannes Baptista*, Archiepiscopus Cincinnatensis, definiens subscripsi.

† Ego *Petrus Paulus*, Episcopus Zelanus, Coadjutor Administr. Detroitensis, definiens subscripsi.

† Ego *Amedeus*, Episcopus Clevelandensis, definiens subscripsi.

† Ego *Martinus Joannes*, Episcopus Ludovicopolitanus, definiens subscripsi.

† Ego *Mauritius*, Episcopus Vincennopolitanus, definiens subscripsi.

† Ego *Georgius Aloysius*, Episcopus Covingtonensis, definiens subscripsi.

† Ego *Fridericus*, Episcopus Amyzoniensis, et Vic. Apost. Superioris Michigan, definiens subscripsi.

EPISTOLA

Patrum Concilii Cincinnatensis Provincialis I. ad Summum Pontificem.

Beatissimo ac Sanctissimo Patri,
PIO IX, PONTIFICI MAXIMO.

Beatissime Pater :

In Concilium Provinciale Cincinnatense primum convenientes, quo potius nostros oculos convertere debemus quam ad Petri Cathedram ac Sedem principalem ex qua unitas Sacerdotalis est exorta ! Ad hanc enim Sedem, ob potio rem ejus principalitatem, omnes oportet Ecclesias convenire ; haec nimirum est fidei catholicae columna et firmissimum propugnaculum, haec petra solidissima in fundamento posita, contra quam inferorum portae non praevallebunt. In hac veritatis cathedra Petrus adhuc per successores suos loquitur et munere a Christo sibi imposito fungitur, pascendi nempe et agnos et oves gregis, populum nimirum et pastores illi praepositos ubique terrarum degentes, ut in unum ovile sub uno Pastore omnes congregentur.

Exultavit vero cor nostrum laetitia inenarrabili, cum nuper audivimus Te, Beatissime Pater, in medio tempestatum quibus jactabaris, et ex quibus Te Deus dignatus est eripere, in hoc praecipuam pro fide catholica sollicitudinem ostendisse, quod post maturum examen et invocatum Spiritum Sanctum, solemnem de Immaculata Sanctissimae Virginis Conceptione, plaudente urbe et orbe, definitionem promulgaveris ; gratulamur au-

tem quod a Spiritu Sancto Tibi hoc munus fuerit demandatum, coronae Deiparae gemmam hanc pretiosissimam inserendi. Sane cum omnes ubique terrarum Christiani de hoc Virginis Matris privilegio definito congaudent, et nos et populum fidelem nostrae provinciae pastorali nostrae solitudini commissum laetitia principali haec definitio afficit et adimplet, cum Maria sine labe concepta sit electa, probante Sancta Sede Apostolica, in patronam specialem hujus nostrae provinciae caeterarumque, quae in hac republica inveniuntur. Speramus ipsam, quae est pulchra ut luna, et terribilis ut castrorum acies ordinata, quae Te ex tantis periculis jam eripuit, nobis quoque filiis tuis auxilio fore in tribulationibus, quae nos ubique circumdant. Antiquus nimirum humani generis adversarius aegre ferens fidei augmentum intra hujus reipublicae fines, quae et Dioecesium multiplicatione et fidelium incremento in dies ostenditur,¹ in multorum animis contra nos odium et invidiam excitavit adeo ut fidei nostrae et libertatum nostrarum ecclesiasticarum jacturam minitetur. Sed in vanum fremunt gentes, et inania contra nos loquuntur; spes enim nostra est in Domino posita, et sub patrocinium Immaculatae Matris nostrae confugientes, cui datum est cunctas in toto mundo interimere haereses, nullam mali incursionem pertimescimus.

Nihil magis in votis habemus, Beatissime Pater, quam ut obsequium nostrum in Te et in sanctam Petri Sedem et dictis et factis ostendamus. Precamur autem Deum ut Te diu sospitem et incolumem servet; gregemque nostrum hortamur enixas ad Deum fundere

¹ Fortasse *extenditur*, vel legendum: *quod . . . ostenditur*.

preces ut Te ab omnibus periculis et malis liberet, et bonis omnibus cumulet.

Demum pro nobis una cum missionariis nostris, et fidei populo benedictionem Apostolicam enixe flagitantes, manemus Sanctitatis Vestrae filii in Christo devoti et obsequio pleni.

Datum in Concilio provinciali Cincinnatensi, hac die 20. Maii A. R. S. 1855.

† *Joannes Baptista*, Archiepiscopus Cincinnatensis.

† *Petrus Paulus*, Episcopus Zelanus, Coadjut. Administr. Detroitensis.

† *Amedeus*, Episcopus Clevelandensis.

† *Martinus Joannes*, Episcopus Ludovicopolitanus.

† *Mauritus*, Episcopus Vincennopolitanus.

† *Géorgius Aloysius*, Episcopus Covingtonensis.

† *Fridericus*, Episcopus Amyzoniensis, et Vic. Apost. Superioris Michigan.

BREVE EPISTOLARE

SS. Domini Nostri Pii PP. IX. ad Archiepiscopum Cincinnatensem et Episcopos ejus Suffraganeos.

Venerabilibus Fratribus, *Joanni Baptistae*, Archiepiscopo Cincinnatensi, et ejus Suffraganeis.

PIUS PAPA IX,

Venerabiles Fratres, Salutem et Apostolicam Benedictionem.

Summae certe consolationi nobis fuerunt obsequen-
tissimae vestrae Litterae die 24. proximi mensis Maii

datae, quas nuper accepimus. Namque ex illis novimus, Vos, Venerabiles Fratres, ad primum Cincinnatense Provinciale Concilium concelebrandum congregatos nihil antiquius habuisse, quam luculentissimis verbis profiteri singularem pietatem, amorem et observantiam, qua nos et hanc Petri Cathedram omnium Ecclesiarum non modo caput, sed et matrem ac magistram, colere vehementer gloriamini. Tuemini porro hos egregios religiosae vestrae mentis sensus catholicis antistitibus plane dignos, atque omni prorsus fiducia ad nos et hanc Apostolicam Sedem confugite, cum praesertim Nostrae et ejusdem Sedis auctoritatis ope et auxilio vos indigere noveritis. Nihil vero dubitamus, quin in hoc habendo Concilio pro eximia vestra religione et episcopali vigilantia ac zelo ea omnia suscepturi sitis consilia, quibus in vestris Dioecesibus et catholicae fidei incolumitati, et rectae sanctaeque cleri institutioni ejusque disciplinae, et populorum pietati, ac morum honestati magis magisque consulere possitis. Gratisimum autem nobis erit ejusdem Concilii acta accipere, quae supremae Nostrae et hujus Sanctae Sedis auctoritati vos subjecturos esse pro certo habemus. Maxima vero jucunditate ex iisdem vestris litteris intelleximus quanta laetitia et exultatione cum a Vobis, Venerabiles Fratres, tum ab istis fidelibus populis fuerit audita et accepta Dogmatica de immaculato Deiparae Virginis Mariae Conceptu definitio a nobis pronunciata, nostrisque Apostolicis Litteris vulgata, quae vestra et eorundem populorum laetitia eo major extitit, quod ecclesiastica ista praesertim Provincia Beatissimam Virginem sine labe originali conceptam veluti potissimam suam Patronam colere, et venerari summo opere

gaudet. Jam vero non mediocri sane animi nostri molestia cognovimus in quibus angustiis versemini, venerabiles Fratres, cum antiquus humani generis hostis aegerime ferens sanctissimam nostram fidem, ejusque doctrinam majora in istis regionibus incrementa quotidie magis suscipere, coeperit multorum odium et invidiam contra vos concitare. Ne abjiciatis animum, Venerabiles Fratres, sed, veluti optime dicitis, divino auxilio freti, ac potentissimo Immaculatae Dei Genitricis Virginis Mariae, omniumque nostrorum amantissimae matris patrocinio suffulti pergite majori usque alacritate et studio ministerium vestrum implere, et omnia conamini, quo fideles curae vestrae concrediti in catholicae fidei professione stabiles et immoti magis in dies persistent, atque alacriori usque pede incedant per semitas Domini et insidiantium hominum errores, fallacias, fraudesque studiosissime devitent, ac miseri errantes depulsa mentis caligine veritatis lucem aspiciant, et ad justitiae semitam redeant. Atque inter angustias et difficultates, quae hisce praesertim luctuosissimis temporibus ab episcopali munere abesse non possunt, immarcescibilem illam cogitate gloriae coronam ab aeterno Pastorum Principe perseverantibus promissam. Persuasissimum autem vobis sit, nos quam libentissime esse praestituros quidquid ad majorem vestram, et istorum fidelium utilitatem conducere posse noverimus. Interim haud omittimus in humilitate cordis nostri divitem in misericordia Deum orare et obsecrare, ut uberrima quaeque suae bonitatis dona super vos propitius semper effundat, quae in dilectas quoque oves vobis traditas copiose descendant. Ac superni hujus praesidii auspem et praecipuae nostrae in vos

paternae benevolentiae testem Apostolicam Benedictionem ex intimo corde profectam vobis ipsis, Venerabiles Fratres, cunctisque istarum Ecclesiarum Clericis, Laicisque fidelibus peramanter impertimur.

Datum Romae apud S. Petrum die 19. Julii, Anno 1855.

Pontificatus Nostri Anno Decimo.

PIUS PP. IX.

EPISTOLA

*Em. DD. A. J. Ph. C. Fransoni, Card. Praef. Sac.
Cong. de Prop. Fid.*

Illme et Rme Domine,

Ad manus pervenerunt Amplitudinis Tuae litterae, nec non acta et decreta provincialis Synodi cum suffraganeis Episcopis habitae. Cura erit ea omnia, quamprimum fieri possit sacrae congregationi proponere ut deinde quid super his visum fuerit aperiā.

Precor Deum ut te diu sospitem servet.

Romae, ex Aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide die 25. Julii, 1855.

Amplitudinis Tuae,

Ad officia paratissimus,

J. Ph. Card. Fransoni, Praef.

Al. Barnabo, a Secretis.

EPISTOLA

*Eminentissimi DD. A. C. Barnabo Cardinalis Praef.
Sac. Congr. de Prop. Fid., et*

INSTRUCTIO

*Circa decreta a Concilio Provinciali Cincinnatiensi
I. edita.*

Illme ac Rme Domine,

Haud certe miraberis quod circa Provinciale Synodum S. C. tamdiu dilata sint responsa, si attendas in deliberatione conjungenda fuisse acta et decreta Synodorum quatuor istius regionis, necnon documenta omnia seorsim per Antistites quoad res in iisdem pertractatas transcripta. Examine itaque absoluto, quae pertinent ad Cincinnatiense Concilium hac epistola perstringam; videlicet aperiendo quae adnotatione aliqua digna visa sunt. In gestorum serie placuisset deprehendere quod, cum de primo ageretur provinciali Concilio Cincinnatiensi, Fidei Cath. professio per omnes Antistites praestita fuisset; optimum vero factu erit, ut in Concilio edendo forma praedicta et professio per integrum inseratur.

Ex adjectis Ap. literis animadvertes juxta vota in decreto secundo Episcopatum cum titulo *Sant S. Maria* erectum fuisse et in Episcopum electum R. P. D. Ludovicum Baraga, ipsius regionis antea Vic. Ap.

Item, juxta tertio Articulo proposita, sedes episcopalis apud Fort Wayne fuit erecta: attamen cum Presbyter Wood, qui pro ea sede designatur, Ep. Philadelphiensi Coajutor datus sit, E. E. P. P. scribendum decreverunt, ut pro memorata sede Fort Wayne nova fieret Ecclesiasticorum propositio.

Circa septimum atque octavum decreta differri voluerunt responsum quoad petitionem, ut provinciale Seminarium declaretur Pontificium, eidemque privilegium conferatur tradendi gradus academicos. Quoad erectionem Seminarii Americani in Alma Urbe, persuasum habent E. E. P. P. istius Provinciae Antistites facile agnituros uberrimos fructus ex opere ejusmodi obvenire, quemadmodum rei ipsius ratio evincit, communis sententia confirmat, et experientia similium Collegiorum, demonstrat: opportunum autem erit adnotare litteras ex mente Sanctitatis suae traditas eo spectasse, ut omnes collatis consiliis, et juxta vires opus juvarent vel per se, vel per fideles ad id opportune excitatos, alicubi etiam reservatis ad meliora tempora subsidiis.

Amplitudo tua noscit agnitum fuisse jus Episcopi, ut ad sustinenda officii sui onera ex Dioecesi subsidia percipiat: applicatio tamen et determinatio subsidiorum opportunius fieri posse videtur in Synodis Dioecesanis, habita nimirum ratione ad uniuscujusque Dioeceseos statum et conditionem.

In Decreto XII ubi legitur *rationem quamdam stabilem constituent*, melius dici poterit *modum constituent*.

Quoad Decretum XIII visum est ea inculcanda circa medicae artis exercitium quae Benedictus XIV habet lib. XIII de Synodo Dioecesana, C. x. § 7.

Quid circa Decretum XVI et XVII visum fuerit, patebit ex instructione quamprimum mittenda ut quaestiones plures titulum ordinationis respicientes accurate declarentur.

Demum quoad usum communis caeremonialis pro baptizandis adultis, etiamsi difficultates propositae perpensae fuerint, E. E. P. P. insinuandum voluerunt ut

per annum experientia fiat, juxta ea quae post Plenarium Baltimorese Concilium rescripta sunt.

E. E. autem P. P. censuerunt et pro ista provincia aptandas esse modificationes occasione alterius Synodi traditas: videlicet cum per alios Antistites postulatum fuerit ut prima propositio promovendorum ad Episcopatum per Consultores fieret, eaque de causa consultorum numerus augeri posset; S. C. respondit id relinquendum concientiae et prudentiae Episcopi, ita quidem ut ratio jugiter habeatur nominum, quae in schedis defuncti Episcopi commendata deprehenderentur. Item petitio facta est ut de commendandis ad Episcopatum jugiter in conventu Episcoporum ageretur, et tantum Archiepiscopi et Episcopi alterius provinciae fieret interpellatio, cum proponendus extra provinciam degeret; id quidem fuit admissum cum clausula, si commode fieri possit, sin minus, per litteras: quoties vero de novis sedibus Episcopalibus erigendis, vel altero Archiepiscopatu statuendo pertractatio iniri placeat, methodus hactenus adhibita retineatur.

Item servari placuit et per alias provincias formam pro Ecclesiasticis Judiciis in Concilio Ludovicano editam, et per S. C. emendatam, cujus exemplar ab ipso Archiepiscopo S. Ludovici accipies.¹ Post haec Deum precor ut te diu sospitem incolumemque servet.

Romae ex aedibus S. C. de Prop. Fide die 16. Febr. 1857.

Ad officia paratissimus,

A. C. Barnabo, Praefectus.

Cajetan., Archiep. Thebar., a Secretis.

Amplitudini Tuae,

R. P. D. *Joanni Baptistae Purcell*,

Archiepiscopo Cincinnatiensi, Cincinnati.

¹ Vide in Appendice No. III.

APPENDIX.

I.

Excerpta ex Instructione Benedicti XIV. circa Medicæ Artis Exercitium.

Syn. Dioec. Lib. XIII. Cap. X.

Ecclesia, justis ac urgentibus de causis, interdicendum censuit monachis, et majorum Ordinum clericis, medicæ artis exercitium; hæcque disciplina protracta et ampliata fuit ad clericos quoque minoribus tantum Ordinibus initiatos. Hinc sequitur necessarium nunc esse his omnibus Apostolicum Indultum, ut medendi artem valeant exercere.

Quodlibet dispensationis Indultum duo hæc requirit: justam videlicet causam, hujusque legitimam probationem; ut et Superior tuta conscientia imploratam auctoritatem suam præstare possit, et Orator obtento dispensationis beneficio uti valeat. Itaque, cum res est de Saecularibus clericis, sacris Ordinibus insignitis, qui artis medicæ exercendæ facultatem implorant, pro obtinendæ dispensationis causa plerumque affertur civitatem, oppidum, vel pagum, in quibus Clericus artem profiteri cupit, destitui penitus saeculari medico, facultate hujusmodi satis instructo; vel si qui forte adsint laici medici, ad eum tamen numerum dicuntur non pertinere, qui aegris in civitate, oppido, vel pago curandis sufficiat. Est et alia legitimæ dispensationis causa desumpta ex Clerici, ipsiusque familiae egestate, quæ nonnisi honesto lucro, ex arte medica percipiendo, levare possit.

Reliquum est ut de probationibus disseramus, quæ ad verificandas causas in precibus expressas requiruntur. Quicumque sit Orator Ecclesiasticus, Saecularis, vel Regularis, nunquam oblatae preces obsignantur, vel Breve expeditur, priusquam Episcopus retulerit de viri peritia in arte medica,

deque civitatis, oppidi, vel loci, ejusdem medicam operam exposcentis, non affectata indigentia. In omnibus dispensationum litteris, conditionalia haec verba inscribuntur, medicinam scilicet exercendam *absque incisione, vel adustione*.

Quum vero Indultum clerico Saeculari, majoribus Ordinibus insignito, in eum finem conceditur, ut propriam, familiaeque suae inopiam levare possit, in litteris clausula haec apponitur, videlicet, Indultum eousque vim habiturum, quousque Orator certos ecclesiasticos redditus, vel residentiale Beneficium fuerit assecutus.

Ecclesiastico medico prohibetur ne quid exposcat; at integrum ipsi relinquitur sponte oblata recipere, praeterquam si a vero egeno offerantur; neque enim ei permittitur quidquam a veris pauperibus, quantumvis sponte offerentibus, accipere.

Chirurgiae vero exercitium longe difficilior Ecclesiasticis permittitur: hujusmodi enim Indultum Saeculari, vel Regulari clerico tunc tantummodo concedi consuevit, quum nullus omnino adest in loco laicus chirurgiae professor, qui incolis illius opera indigentibus praesto esse possit; tuncque insuper, ad avertendum irregularitatis periculum, in Rescripto, vel Brevi, inscribitur ut plurimum clausula: *Citra incisionem vel adustionem*.

II.

De Titulo Ordinationis.

Con. Prov. Baltim. VIII. Decr. III.

Sacerdotes qui titulo missionis vel ordinati fuere, vel eundem postea obtinere, illum amittunt omnino, quando a proprio Episcopo dimissorias litteras accipiunt, quibus ab omni illius dioeceseos missionibus vacandi obligatione solvuntur; ac eo ipso ab ordine suspensi intelliguntur, usquedum eundem recuperent vel alium titulum canonicum obtineant: idem dicendum de iis qui ad sacros ordines alio titulo canonico promoti, illum postea amisere. Titulum vero missionis non recuperant, donec in aliam dioecesim cooptati juramentum praestiterint, quo se ad illius dioeceseos missiones in perpetuum adstringant.

III.

Juvat his adjungere, ex consilio Em. Cardinalis Praefecti Prop. Fid. formam pro Ecclesiasticis judiciis juxta decretum 10. primi Concilii Provincialis Sancti Ludovici, A. D. 1855., habiti, prout a Sacra Congregatione fidei propagandae emendatum est.

Sacerdotes, quibus per Ordinarii sententiam sacri ministerii exercitium interdictum fuerit, nullum jus habent ad sustentationem ab eo petendam, cum ipsi se culpa missionibus operam navandi incapaces reddiderint. Ut autem omnis occasio querelarum tollatur, censent Patres omnino expedire ut Ordinarii in causis criminalibus clericorum aut presbyterorum servent certam judicii normam, quae ad formam a Concilio Tridentino¹ praescriptam quam proxime accedat: scilicet, ut Episcopus, seu Vicarius ejus Generalis, de ipsius commissione, duos ejusdem Episcopi Consultores (ex eis quos, juxta alterum Baltimorese Concilium, pro gravioribus negotiis pertractandis designatos habet), nec semper eosdem eligat, qui ei presbyterum criminis postulatum judicaturus, coram Notario tamen ipsius Episcopi, assistant. Unum autem sit utriusque votum, possitque alter Episcopo accedere. Quod si ambo ab Episcopo, seu ejus Vicario, discordes fuerint, tertium tunc ex praedictis suis Consultoribus ipse eligat, et juxta eam partem cum qua tertius convenit, causa terminetur. Si autem contigerit omnes Consultores ab Ordinario electos ab ejus sententia dissidere, tunc ad Metropolitanum causa referri debet, qui sententiarum motiva expendet, et judicium feret. Quando autem quaestio erit de subdito Metropolitanis, criminis postulato, et omnes Assessores Metropolitanis, modo praedicto ab ipso designati, ab ejus sententia dissenserint, tunc appellatio fiat ad seniores Episcopum comprovincialem, cujus sententia finalis erit, salvo semper Sedis Apostolicae privilegiis et auctoritate.

¹ Sess. 25. de ref. cap. 6.

IV.

De Sustentandis Infirmis Sacerdotibus.

Con. Prov. Baltimor. III. Decr. II.

Ne sacerdotes, cum sacri ordinis dedecore, mendicare, vel egestatem pati cogantur, Episcopos hortamur, ut Fideles moneant muneris quo tenentur, eis praecipue qui in verbo et doctrina laborant, congruam sustentationem suppeditare. Quod si aegritudine, vel casu aliquo jam non valeant sacris fungi muneribus, ne afflictis addatur afflictio, curent ut ea subsidia quae necessaria judicaverint, ipsis a Fidelibus quibus inservierint subministrentur. Si autem Congregatio, cui inservierit Sacerdos aegrotus vel alias impeditus, fuerit adeo inops ut nequeat hujusmodi subsidia suppeditare, Episcopos hortamur ut, ea qua fieri possit ratione, aliorum Sacerdotum et Fidelium caritatem ad iis succurrendum excitent. Cupimus autem maxime ut in singulis dioecesibus Episcopi, quamprimum commode potuerint, Sacerdotum ipsorum adhibito consilio et opera, certum quemdam modum et stabilem statuam, quo infirmis, vel aetate provectis, vel alias impeditis, provideatur. Indignis autem Sacerdotibus, vel qui legitimae suorum Episcoporum auctoritati repugnaverint, vel qui aes ad fundum hujusmodi generalem conferre recusaverint, hoc decretum prodesse nolumus.

V.

De Celebratione Missae de Requiem in Duplicibus Quibusdam.

Illme et Rme Domine,

Epistolam a te accepi datam die 6. Junii hujus anni.

Ad facultatem quod spectat nomine Episcoporum istius provinciae requisitam, celebrandi videlicet quibusdam in casibus Missam Solemnem *de Requiem*, etiam in festo duplici minori, Rescriptum habes pro gratia

hisce literis inclusum. Interea Deum precor ut Amplitudinem Tuam diu sospitem et incolumem servet.

Romae ex aedibus S. C. de P. F. die 10. Augusti, 1857.

Ad officia paratissimus,

Al. C. Barnabo, Praefectus.

Cajetan., Archiep. Thebar., a Secretis.

R. P. D. *Joanni Baptistae Purcell*,
Archiepiscopo Cincinnatensi.

RESCRIPTUM.

Die 31. Mensis Julii, Anni 1857.

Utendo facultatibus a SSmo Domino Nostro Pio Divina Providentia Papa IX, durante illius absentia ab Urbe sibi benigne tributis, Emus ac Rmus Dominus Alexander, Tituli S. Susannae, S. R. E. Presbyter Cardinalis Barnabo, Sacrae Congregationis de Propaganda Fide Praefectus, referente me infrascripto ejusdem S. Congregationis Secretario, mature perpensis expositis, indulsit RR. PP. DD. Archiepiscopo et Episcopis Provinciae Cincinnatensis in statibus Foederat. Americae Septentrionalis ut in eorum dioecesibus Missa sollemnis *de Requiem* celebrari possent, etiam in die festo ritu duplicis minoris, quando scilicet occurrit anniversarium institutionis confraternitatum erectarum in suffragium animarum fidelium in purgatorio degentium.

Cajet., Archiepiscopus Thebar., a Secretis.

CONCILIUM CINCINNATENSE
PROVINCIALE II.

HABITUM ANNO 1858.

ACTA CONCILII CINCINNATENSIS PROVINCIALIS SECUNDI HABITI,

A die 2. Maii, in festo S. Athanasii, Ep. Ec. Doct. et Dom. IV. post Pascha, usque ad diem 9. ejusdem mensis, festum S. Gregorii Nazianzeni, Ep. Ec. Doct. et Dom. V. post Pasch. anno Dni. 1858.

SESSIO SOLEMNIS I.

Die 2. Maii, festo S. Athanasii, ecclesiae Doctoris, Dom. IV. post Pascha, hora nona cum dimidio A. M. in aedes Archiepiscopales convenerunt omnes RRmi. et Illmi. Praesules qui Concilio interesse debebant, cum Superioribus Ordinum religiosorum, cumque Theologis adductis vel designatis, ac plerisque etiam aliis ecclesiasticis viris, eodemque ordine ac in primo Concilio Provinciali processio instituta est ad Ecclesiam Cathedralē. Ibi Illmus. ac Rmus. DD. Archiepiscopus Missam solemnem de Spiritu S. celebrabat, assistentibus Adm. Rev. E. T. Collins, V. G., Archidiacono; Adm. Rev. J. Ferneding, V. G. et Rev. Th. Brandt, Diacono et Subdiacono; Rev. T. Schacht et Jacobo Conlan, Diaconis ad Thronum.

Post evangelium concionem ad populum habuit Illms. ac Rms. DD. Episcopus Ludovicopolitanus, de Conciliorum origine et praxi inde ac apostolica aetate, deque eorum salutari influxu ad conservandam fidei puritatem, promovendumque disciplinae vigorem.

Absolute Sacro aperta est Sessio prima sollemnis hujus Concilii juxta ritus a Pontificali Romano praescriptos.

Interfuere huic sessioni viri quorum nomina sequuntur :

Illms. ac Rms. DD. Joannes Baptista Purcell, Archiepiscopus Cincinnatensis, istius Concilii Praeses.

Illms. ac Rms. Petrus Paulus Lefevre, Episcopus Zelanus, Dioecesis Detroitensis Administrator.

Illms. ac Rms. Amadeus Rappe, Episcopus Clevelandensis.

Illms. ac Rms. Martinus Joannes Spalding, Episcopus Ludovicopolitanus.

Illms. ac Rms. Mauritius de St. Palais, Episcopus Vincennopolitanus.

Illms. ac Rms. Georgius Aloysius Carrell, Episcopus Covingtonensis.

Illms. ac Rms. Fridericus Baraga, Episcopus Sault Stae Mariae.

Illms. ac Rms. Joannes Henricus Luers, Episcopus Wayne-Castrensis.

Interfuere porro huic sessioni adsistentes Vicarii Generales Rvmi, Archipi. RR. DD. E. T. Collins, Eduardus Purcell, Jos. Ferneding, et Rev. D. Joannes Quinlan Seminarii S. Mariae Rector.

Porro ex Religiosis: Adm. R. P. Jacobus Whelan, O. Praedicat. Provincialis.

R. P. Otto Jair, Superior Ord. Franciscanorum.

R. P. Oakley, Praeses Collegii S. Francisci Xaverii S. J. qui impeditus huic quidem sessioni non intererat, sed sequentibus sessionibus adstitit.

R. P. Kunkler, ex Congregatione pretiosissimi Sanguinis.

THEOLOGI A PP. CONCILII ADDUCTI.

Vel designati.

R. P. Weninger, S. J. et R. D. Rosecrans a Rvmo. Archiepiscopo designati.

RR. DD. Hennaert et Edmundus Dumont a Rvmo. Episcopo Zelano adducti.

R. D. Chambige, Superior Seminarii S. Thomae, a Rvmo. Episcopo Ludovicopolitano adductus.

R. D. J. Conlan, a Rvmo. Episcopo Clevelandensi adductus.

RR. D. Th. Brandt et P. F. Van den Drische, S. J. ab Episcopo Vincennopolitano designati.

R. P. Franciscus di Maria, a Rmo. Episcopo Covingtonensi adductus.

R. D. Kroeger, a Rmo. Episcopo Sault Stae. Mariae designatus.

Adm. Rev. D. Benoit, a Rvmo. Episcopo Wayne-Castrensi adductus.

Aderant etiam plures alii Sacerdotes ex clero saeculari.

Decantatis itaque de more Litanis et Orationibus, designati sunt Officiales Concilii, videlicet :

Concilii Promotor: Rvms. Episcopus Ludovicopolitanus; Vice Promotor, R. D. Hennaert.

Secretarii: R. P. Weninger, S. J. et R. D. Rosecrans.

Cantores: RR. DD. Quinlan et Kroeger.

Dein Rvms. Episcopus Concilii Promotor postulavit, ut Decreta Concilii Tridentini de Professione Fidei et de Residentia legerentur; cui petitioni (interrogante Praeside,) annuerunt PP. Concilii, et lecta sunt.

Dein Professionem Fidei alta voce legit Rvms. Episcopus Wayne-Castrensis, juxta formam Con. Tridentini, eo quod prima vice Concilio Provinciali interesset.

Data dein Benedictione Archiepiscopali processionaliter ad aedes Archiepiscopales revertebantur omnes.

Hora quarta P. M. Vesperae solemniter celebratae sunt a Rvmo. Episcopo Zelano, Administratore Dioecesis Detroitensis.

I. CONGREGATIO PRIVATA.

Feria 2. die 3. Maii habita.

Hora nona convenerunt omnes Patres, rochetto et mozzetta induti: aderant etiam Secretarii.

Praemissa invocatione Spiritus S. qua semper Congregationes sive privatae sive publicae apertae sunt, lecta sunt primo Rescripta ea quae inde a Concilio primo Provinciali, Romae data fuere, videlicet:

De quibusdam facultatibus pro tribunali sacro.

De Votorum solemnitate, relate ad Sorores Visitationis B. V. Mariae.

De defectibus contra ritus, qui in administratione S. Ministerii irrepsere.

De S. Eucharistia, propter aegrotos tota die secumferenda.

Lectae quoque sunt Literae Apostolicae quibus Institutum S. Infantiae pro salvandis infantibus ethnicis in Asia, praesertim in regno Sinensi, et Literae Encyclicae Emssi. Cardinalis Reisach, et Decretum sub Num. XI. latum.

Ordinatae dein sunt Congregationes Theologorum pro diversis quaestionibus in hoc Concilio examinandis; necnon Congregatio de gravaminibus

I. CONGREGATIO PUBLICA.

Eadem die, hora 4. P. M. habita.

Aderant omnes Praelati, viri religiosi et theologi.

Actum est primum, utrum expediret promulgatio Decreti Concilii Tridentini „de Clandestinitate Matrimonii,“ et ab omnibus responsum est negative; nec aliter quam in Concilio Nationali agendum hac de re, siquidem temporum et regionis circumstantiae id aliquando requirere videbuntur.

Disceptatum dein, num conveniret petere prolongationem facultatis baptizandi adultos conversos sub formula breviori in baptismo parvulorum adhiberi solita, et omnibus visum est quam maxime convenire et necessario petendam esse ejusmodi prolongationem.

II. CONGREGATIO PRIVATA.

Fer. 3. Die 4. Maii habita.

Hora nona omnibus PP. Concilii una cum Secretariis adunatis, aperta est Congregatio more solito.

Deliberarunt Patres primo de Rescriptis Roma acceptis, et hesternae die lectis, et decisum fuit scribendum esse ad Suam Sanctitatem pro obtinendis facultatibus ad tribunal sacrum pertinentibus.

Relate ad quaestionem, de qualitate Votorum quae a Sororibus de Visitatione in America Septentrionali emittuntur,

conformiter relationi desuper ab Illmo. et Rvmo. Archiepiscopo Baltimorensi accepta, respondendum duxerunt: ea considerari esse sollemnia.

Relate ad defectus in Administratione S. Ministerii, statuerunt Patres de his peculiariter in Congregatione publica esse agendum, talesque abusus, si qui sint, tollendos.

Relate ad SS. Eucharistiam tota die secum latam, inventum est talem abusum in hac Provincia non obtinuisse, sed tantum tempore grassantis cholera morbi id factum fuisse.

Statuerunt dein PP. Concilii scribendum esse Romam et petendam continuationem facultatis utendi formula breviori in baptismo adultorum, etiam pro proximo decennio.

Lectae sunt tandem litterae quibus Rvms. Episcopus Nashvillensis D.D. Miles Patribus Concilii suum desiderium exprimebat, ut consentiente Metropolitano suo, de eligendo Coadjutore aliisque gravibus negotiis, consilia PP. capere possit.

Visum est omnibus, his ejus votis esse obsecundandum, eumque fraternae cum charitatis amplexu admittendum ad peculiare de his suis negotiis habendos conventus Rvmrm Episcoporum.

II. CONGREGATIO PUBLICA.

Eadem Die, hora 4. P. M. habita.

Lecta sunt primum responsa Theologorum de quaestionibus pro hac die ad deliberandum assignatis, videlicet: de solemnitate Votorum: de conservatione SS. Eucharistiae;—in quibusnam ecclesiis ab Episcopis permitti possit?: quinam defectus irrepserint contra rituum praescripta: de petenda continuatione facultatis comedendi carnes die Sabbati: et quae relate ad foundationes Missarum statuenda sint.

Auditis scriptis responsis, de omnibus his quaestionibus dein a Theologis ex ordine in consessu hoc disceptatum, et sententiae in medium prolatae fuere.

III. CONGREGATIO PRIVATA.

Fer. 4. Die 5. Maii habita.

Lecta sunt primum responsa Theologorum de quaestionibus in Congregatione publica heri examinatis, et lata Decreta sequentia: Decretum sub Num. II. de Oleis Sanctis; Decretum sub Num. III. de Votis, quae sint solemnia; et Decretum sub Num. IV. de Fundatione Missarum.

Actum dein, discedentibus Secretariis, de negotiis Episcopi Nashvillensis.

III. CONGREGATIO PUBLICA.

Eadem Die, hora 4. P. M. habita.

Lecta sunt primum responsa Theologorum de quaestionibus hac die ad deliberandum propositis, videlicet; de fovendo Seminario Provinciali; de erectione scholarum parochialium ubi non sunt; de instituenda domo matrice in qua magistri laici formarentur; de conformitate disciplinae in tota Provincia relate ad observationem quadragesimalem et Festa; de impediendo ebrietatis crimine inter laicos; et de cura adhibenda in matrimoniis mixtis, ut pars acatholica prius baptizetur, vel fidei professionem emittat.

Lectis responsis in scripto allatis, auditae sunt ex ordine sententiae Theologorum praesentium ad quaelibet puncta.

II. SESSIO SOLEMNIS.

Fer. 5, Die 6. Maii habita.

Hora nona convenerunt Concilii Patres, omnesque Superiores Ordinum et Theologi, Officialesque Concilii ad Cathedralem Ecclesiam.

Missam solemnem pontificaliter celebrabat Rvms. Episcopus Zelanus, Administrator Dioecesis Detroitensis; ministrantibus, R. D. Schacht, Archidiacono, RR. DD. Chambigé et Dumont, Diacono et Subdiacono. Adstiterunt Revmo. Archiepiscopo Ad. R. P. Whelan, Archidiaconus, et R. P. Weninger et R. D. Kroeger Diaconi ad Thronum.

Pro concione, post Evangelium cantatum, dixit Rvms. Episcopus Wayne Castrensis: De reddenda a Praesulibus Ecclesiae ratione sui muneris et curae, deque reddenda pariter a subditis ratione quoad officia status.

Post Missam aperta est Sessio Secunda Solemnis juxta ritum in Pontificali Romano pro II. die Synodi praescriptum.

A MERIDIE.

Praesules visitarunt scholam parochialem Cathedralis Ecclesiae, et postea cum multis Theologis et sacerdotibus in-erant exercitationibus quibusdam theologicis, ab alumnis Seminarii Provincialis institutis.

IV. CONGREGATIO PRIVATA.

Fer. 6. Die 7. Maii habita.

Actum primo de cura fovendi Seminarium Provinciale, promiseruntque Episcopi tres, videlicet: Rvms. Administrator Dioecesis Detroitensis, et Rvmi Episcopi Ludovico-politanus et Covingtonensis se bis per annum una cum Rvmo. Archiepiscopo Cincinnatensi venturos, ut exercitationibus theologicis alumnorum Seminarii intersint, et de statu Seminarii uberiores notitiam capiant.

Lecta dein sunt responsa Theologorum de quaestionibus in Cong. III. publica examinatis, et Decreta lata sub Num. V. et VI.

Statuerunt porro PP. Concilii scribendum esse Romam, et rogandam Suam Sanctitatem, ut erectionem domus matricis intra limites Provinciae Cincinnatensis, Superiori Congregationis Doctrinae Christianae commendare benigne velit, unde idonei magistri scholarum pro scholis anglicis in majoribus parochiis obtinerentur

IV. CONGREGATIO PUBLICA

Eadem Die, hora 4. P. M. habita.

Lecta sunt primum responsa Theologorum de quaestionibus ad deliberandum pro illa die designatis, videlicet: de

formula in mixtis matrimoniis adhibenda; de Appellationibus ad Metropolitam; de Institutis catholicis; de Missionibus promovendis in omnibus dioecesibus Provinciae; de jure Stolae; tandem de parentibus, qui pueros suos ad primam Communionem praeparare negligunt.

Auditae dein sunt ex ordine sententiae Theologorum quoad singula puncta.

V. ET VI. CONGREGATIO PRIVATA

Sabbato, Die 8. Maii habita.

Lectae sunt epistolae ad Sanctitatem suam nomine Patrum Concilii dandae.

Lecta pariter responsa Theologorum relate ad quaestiones in IV. Congregatione publica examinatas, et lata Decreta sub Num. VII., VIII., IX., X. et XII.

III. SESSIO SOLEMNIS.

Die 9. Maii, Dom. V. post Pascha habita.

Hora 10. Omnes Praesules, Religiosi et Theologi processionaliter, ut in prima die, Ecclesiam Cathedralem petierunt.

Missam solemnem celebravit Rvms. Episcopus Clevelandensis; ministrantibus Ad. R. D. Benoit Archidiacono, Ad. R. D. Ferneding et R. D. Schacht Diacono et Subdiacono. Rvmo. Archiepiscopo adstiterunt Ad. R. D. Collins Archidiaconus, R. P. di Maria et R. D. Quinlan Diaconi ad Thronum.

Post Evangelium iterum concionem habuit Rvms. Episcopus Ludovicopolitanus, super Evangelium illa die in Synodo lectum, ostendendo firmitatem Ecclesiae fundatae supra fundamentum divinitus institutae ecclesiasticae auctoritatis: contra vero imbecillitatem ruinamque haeresium principio propriae opinionis innixarum.

Deinde, observatis quae in Pontificali Romano praescribuntur; aperta est Sessio sollemnis ultima hujus Concilii secundi Provincialis Cincinnatiensis. Cantatis Psalmis juxta praescripta de Synodo concludenda, lecta sunt Decreta a Con-

cilio lata, et a Patribus Concilii supra altare subscripta. Quo facto Rvms. et Illms. D. D. Archiepiscopus finem Concilio imposuit juxta formulam praescriptam, et factae sunt Acclamationes quae sequuntur.

ACCLAMATIONES.

Archidiaconus:—Sanctissimae Trinitati, Patri et Filio et Spiritui Sancto, Virtus Gloria et Benedictio in Saeculum Saeculi.

Chorus:—Benedicta sit Sancta et Individua Trinitas, nunc et semper et per infinita Saecula Saeculorum!

Archidiaconus:—Beatae Mariae, Virgini Immaculae Deiparae, Purissimae, Stellae Jacob fulgidae et solis instar splendidae, honor et veneratio.

Chorus:—Speciosa facta es, et suavis in deliciis tuis, Sancta Dei Genetrix!

Archidiaconus:—Beatissimo Patri Domino Nostro Pio gregis Christi Pastori Supremo, Sanctae Romanae Ecclesiae Matris et Magistrae omnium Ecclesiarum Pontifici Maximo, amor sincerus, indivulsa fidelitas et debita obedientia cum multis annis.

Chorus:—Dominus conservet Eum, et vivificet Eum, et beatum faciat Eum in terra, et non tradat Eum in animam inimicorum ejus!

Archidiaconus:—Reverendissimo Domino Archiepiscopo, hujus Concilii Provincialis secundi Praesidi, Salus, Gratia et diuturna Prosperitas.

Chorus:—Imple eum, Domine, Spiritu Sancto tuo, et fac ut multos adhuc annos cum pietate, sapientia, prudentia et dignitate sic praesidere continuat!

Archidiaconus:—Venerabilibus Dominis Dominis Episcopis, qui hoc concilium doctrina sua illustrarunt et finem ejus felicem fecerunt, Magnae Gratiae, Bona Memoria et Omnia Fausta.

Chorus:—Benedic Eis, Domine; Illumina corda Eorum et salvos redde Ecclesiis suis!

Archidiaconus :—Episcopis et Sacerdotibus nostræ Provinciæ defunctis post labores suos in Christo quiescentibus, pax et misericordia in Domino Nostro.

Chorus :—Requiem Æternam dona eis Domine, et beata retributio eos in terra viventium comitetur!

Archidiaconus :—Superioribus Ordinum Religiosorum ac Theologis, qui huic Concilio doctrina sua et prudentia astiterunt, vita, felicitas, magnis cum gratiis.

Chorus :—Pro omnibus his meritis retribuatur eis Dominus ex abundantia sua!

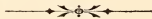
Archidiaconus :—Clero et Fidelibus nostræ Provinciæ, Gratia et Benedictio in Christo Jesu.

Chorus :—Eluceant, Domine, in omnibus virtutibus christianis, et in omni bono et perfecto opere permaneant!

Archidiaconus :—Hoc Concilio Provinciali Secundo jam habito et, Deo adjuvante et auspice Maria, concluso, Deo Optimo Maximo, Gratias reddamus, et in Fidei unitate, fervore Caritatis et vinculo Pacis discedamus.

Chorus :—Fiat! Fiat! Amen, Amen.

Deinde cantatus est hymus “Te Deum laudamus,” datum osculum pacis, et cantatis Orationibus Rvms. Archiepiscopus solemnem benedictionem impertiit: qua data, omnes processionaliter reversi sunt ad domum Archiepiscopalem.

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS CINCINNATENSIS II.

DECRETUM I.

Statuerunt Patres Decreta Concilii Provincialis Cincinnatiensis I., nuper a Sancta Sede Apostolica approbata, nec non decreta omnia octo priorum Baltimorensium Conciliorum, pariter a S. Sede sancita, et in eodem concilio Cincinnatiensi solemniter recepta, quam primum in omnibus hujus Provinciae Dioecesibus, veluti leges Ecclesiasticas, promulganda esse.¹

DECRETUM II.

Statuerunt Patres omnes hujus Provinciae Pastores monendos esse de obligatione qua per canonicam Ecclesiae disciplinam, tenentur quam primum post Feriam V. in Coena Domini, nova olea sancta obtinere iisque uti in Benedictione Fontis Baptismalis et in Sacramentis administrandis, veteribus in Lampade coram SS. Sacramento reverenter combustis.

DECRETUM III.

Cum constat in nostra Provincia conscientiam Confessariorum multum angi, eo quod satis compertum non fuerit quorumnam Ordinum Religiosorum vota solemnia vel simplicia habenda sint; statuerunt Patres supplicandam esse S. Sedem:—ut aliquid Auctoritate Apostolica constituatur, unde ejusmodi dubia tollantur.

¹ Vide App., p. 263.

DECRETUM IV.

Ut certa quaedam norma hac in Provincia statuatur pro foundationibus Missarum quas pietas Fidelium non raro postulat, censuerunt Patres ejusmodi foundationes, maxime quando sunt perpetuae, cum magna cautela ob pecuniaria in quibus versamur rerum adjuncta, et nonnisi in casibus specialiter ab Ordinario approbandis, esse admittendas; ea etiam ratione, ut pro Missa Privata fundum saltem quinquaginta scutatorum pro cantata vero centum scutatorum prius existat, curante quoque Ordinario ut conditiones Foundationum adimussim adimpleantur.

DECRETUM V.

Promoventibus RR. DD. Episcopis Vincennopolitano et Wayne-Castrensi, in quorum Dioecesibus quatuor tantum Festa de Praecepto existunt, censuerunt Patres supplicandam esse Sanctam Sedem ut in his Dioecesibus disciplina universalis Ecclesiae Auctoritate Apostolica statuatur, quatenus in posterum Festa Circumcisionis, Epiphaniae D. N. J. C., Corporis Domini et Annuntiationis B. M. V. de Praecepto a Sede Apostolica ibi declarentur.

DECRETUM VI.

Censuerunt Patres omnes Pastores animarum sub gravi teneri scholam Catholicam in unaquaque parocchia seu congregatione, sibi subdita, ubi hoc fieri potest, providere; atque ut singulis Ordinariis constet, quatenam sint Parociae in quibus haec obligatio existit, statuerunt ad praxim revocandam esse Legem Triden-

tinam S. XXII. C. IX. qua jubentur Rectores Ecclesiastici quotannis rationem exactam Ordinariis reddere omnium proventuum quocumque modo Ecclesiis provenientium, quam proinde Rectoribus supradictis observandam districte jusserunt.

DECRETUM VII.

Placuit Patribus eam formulam, in celebratione matrimoniorum mixtorum, adhibendam esse quae ab Emno. Praef. S. C. de P. F. Episcopis Foederatorum Statuum est proposita, ampliori ratione tamen juxta vetus Rituale Balt. et morem patrium expressa.

DECRETUM VIII.

Cum Provinciae hujus Metropolitanae satis comperit non fuerit quid sibi agendum esset, juxta praesentem Ecclesiae disciplinam et mentem Sedis Apostolicae, in casibus appellationum a suffraganeorum judicio, quae non raro ipsi deferuntur tam a laicis quam a clericis, statuerunt Patres supplicandam esse Sanctam Sedem pro instructione, hac super re, ut scilicet certe innotescat, utrum, et in quibus casibus (salvo semper jure communi appellandi directe ad Sedem Romanam) ejusmodi appellationes sint recipiendae.

DECRETUM IX.

Quandoquidem luce clarius facta demonstraverunt fructus uberimos ex Sacris Missionibus in hac Provincia provenisse, statuerunt Patres omnia media adhibenda esse ut illae in unaquaque Diœcesi stabili aliqua ratione provideantur.

DECRETUM X.

Cum plures jam in hac Provincia existant inter Juvenes Catholicos confraternitates tum ad pietatem fovendam, tum ad litteras excolendas, placuit Patribus eas potius approbare et juventuti Catholicæ commendare quæ stricto nomine piæ vocantur, quæque a Sede Apostolica sunt probatae et indulgentiis auctae; ceteris non quidem sublatis, sed ad pia studia et praxes devotas adhortatis.

DECRETUM XI.

Placuit Patribus Societatem sanctae Infantiae Jesu adeo a SS. D. N. Pio PP. IX. in Brevi Apostolico die XVIII. Julii Anno 1856 dato, commendatam et alias indulgentiis auctam, in omnibus hujus Provinciae Dioecibus in quantum per rerum adjuncta fieri poterit instituere, et totis viribus fovere.

DECRETUM XII.

Enixe studeant Pastores ut parentes sub eorum cura existentes pueros suos qui ad annos discretionis pervenerint ad sacram synaxim et sacramentum Confirmationis solerter praeparent; et ad hunc finem obtinendum saepius in anno, praesertim tempore Paschali appropinquanti, populum publice in Ecclesia moneant, de hoc gravissimo officio, quod qui non adimpleverint parentes extra viam salutis procul dubio existunt, atque sunt proinde a Sacramentis arcendi; curent quoque ut quotannis Ordinarios certiores faciant de numero eorum, qui, anno elapso, prima vice ad sacra mysteria admissi sunt.

DECRETUM XIII.

Placuit Patribus ut Tertium hujus Provinciae Concilium conveniat in Cincinnati, Dominica quarta Post Pascha, anno 1861.

† Ego, *Joannes Baptista*, Archiepiscopus Cincinnatensis, definiens subscripsi.

† Ego, *Petrus Paulus*, Episcopus Zelandus Coadj. Administr. Detroitensis, definiens subscripsi.

† Ego, *Amadeus*, Episcopus Clevelandensis, definiens subscripsi.

† Ego, *Martinus Joannes*, Episcopus Ludovicopolitanus, definiens subscripsi.

† Ego, *Mauritius*, Episcopus Vincennopolitanus, definiens subscripsi.

† Ego, *Georgius Aloysius*, Episcopus Covingtonensis, definiens subscripsi.

† Ego, *Fridericus*, Episcopus Saut Stæ. Mariæ, definiens subscripsi.

EPISTOLA

Patrum Concilii Cincinnatensis Provincialis II., ad Summum Pontificem.

Beatissimo ac Sanctissimo Patri Pio IX. Pontifici Maximo.

Beatissime Pater,

Secundo jam Cincinnatensi Provinciali Concilio celebrato, hæc una mens, unus hic omnibus insedit animus, ut quidquid in rem christianam sive moliri sive statuere suscepimus, id omne et voluntati tuæ apprime placitum, et muneri quo in Ecclesia fungimur valde consonum, et quibus præsumus populis, iis etiam utilissimum eveniat.

Tibi enim uni, ceu Petri Apostolorum Principis successori, oves a Christo Domino agnique pascendi traditi sunt; Tibi quippe qui Supremus ecclesiae universalis Doctor, novimus a Christo munus demandatum tum tuos in fide confirmandi fratres, tum quid sibi in sui, suorumque utilitatem populorum agendum esset, edocendi dirigendique.

Atque haec, de Romani Pontificis in Universam Ecclesiam primatu, doctrina certe illa est, circa quam, fatentibus et inter heterodoxos non paucis, reliquae omnes quae Romanam inter Ecclesiam caeterasque sectas in dies incalescunt controversiae volvuntur. Hinc est ut quo devinctiores Romano Pontifici ejusque Sedi observantiae vinculis populi fiunt, eo uberiores gratiae fructus edere in Domino glorientur.

Quo enim fieri possit, ut Christi charitate uniantur qui a Christi Vicario animis dissentiant? Muneris ergo nostri esse duximus ut quibus viribus fieri posset, in id potissimum incumberemus ut hujusmodi erga Divi Petri Sedem obsequii affectus tum in nobis cum in populis curae nostrae traditis usque augeretur. Atque id quidem, sicuti necessarium, hac nostra in regione potissimum ac sedulo curandum est, cum multa hic de religiosa, ut aiunt, libertate effutiantur, timendumque nobis sit, ne si quid remisse hac in re perficienda pergamus, erroneae id genus opiniones pedetentim in christiani nostri populi animos mentesque irrepant, atque illic altas processu temporis radices agant quanto cum rei christianae detrimento nemo est qui non videat.

Licet autem nobis in Domino gloriandum sit quod ad id operis conatus hucusque nostri prospere ad-

modum evenerint, pro viribus nihilominus curandum duximus ut cum apta sese dederit occasio, exemplo nostro quae diu multumque greges nostros hanc in rem edocuimus publico hoc testimonio una omnes confirmaremus.

Quod vero videntes gaudemus, ingens rei christianae hisce nostris in terris incrementum, hoc partim ex assiduo fere Catholicorum ex Europa ad oras nostras adventu, partim, quod nobis quidem longe jucundius, ex praejudiciorum e protestantium mentibus obliteratione. Quo factum est ut qui prius quidquid Catholicum sonaret odio prosequerentur, ii in praesentiarum in animum induxerint ut sua aequae ac Catholicorum argumenta ad trutinam revocarent cujus rei ille sua; natura beneficentissimus est effectus, ut quam veritatem hinc inde scrutari conati sunt, eam hilari, tandem animo invenerint inventaeque Dei gratia suffulti adhaeserint tenacissime. Atque hos Catholicae veritatis divinaeque gratiae triumphos in dies videre est. Numerosiores vero Protestantium multitudinem ad castra nostra advolaturam speramus cum messi quae multa hic quidem ac longe lateque diffusa est parem operariorum numerum sufficere dabitur. Verum, pro dolor! parvuli, et quidem quamplurimi, petierunt panem et non erat qui frangeret eis. Hinc nobis visum in Domino est nihil intentatum relinquere ut quam citissime fieri possit Seminaria juxta Tridentini placitum in singulis Provinciae nostrae dioecesibus instituantur, vel si jam instituta, solidiori, qua par est, tum docendi ratione tum professorum qualitate perficiantur. Interea dum Provinciale Seminarium ad Cincinnatiensem urbem liberalitate maxima erectum est quo juvenes nostri

tum moribus tum mentis acie praestantiores mitterentur, ut non solum spiritui ecclesiae ministris proprio, verum litteris etiam scientiisque sacris in primis optime diligentissimeque informarentur.

Praestet Deus ut conata haec nostra, ad majorem Ipsius gloriam, Ecclesiae augmentum animarumque salutem, laetabundi tandem perficiamus. Nostra denique Concilii Decreta ea quae nos decet, et animi demissione, et obsequio erga Romanam Sedem voluntate plena, Sanctitatis Tuæ judicio subjicienda mittimus, Te, Beatissime Pater, orantes obtestantesque ut, quae Tibi respuenda videntur, rejicias; quae mutanda, corrigas; quae recta arbitraris, ea omnia Apostolica qua polles auctoritate sancias, confirmes, tuearis.

Nobis ad extremum D. O. M. precatis ut diu Te incolumem sospitemque in Ecclesiae universae commodum servet, tuosque ad pedes una cum gregibus nostris provolutis, quo maximo praevalens affectu, Apostolicam digneris Benedictionem impertiri.

Sanctitatis Tuæ filii obedientissimi in Deo.

Joannes Baptista, Archieps. Cincinnatensis.

Petrus Paulus, Episcp. Zel. Adm. Detroit.

Mauritius, Episcopus Vincennopolitanus.

Amadeus, Episcopus Clevelandensis.

Martinus Joannes, Episcopus Ludovicopolitanus.

Georgius Aloysius, Episcopus Covingtonensis.

Fridericus, Episcopus Saut Stae. Mariae.

Joannes Henricus, Episcopus Wayne-Castrensis.

EPISTOLA

*Em. et Revmi. A. C. Barnabo, Praef. S. Cong. de
Prop. Fide,*

Circa Decreta a Concilio Provinciali Cincinnatensi II.
edita.

Illme. et Rvme. Dne.,

In Generalibus Comitiis die 28. Sept. anni hujus, PP. EE. S. C. Fidei Propagandae examen instituerunt Provincialis Synodi Cincinnatensis, quam A. Tua isthic una cum Suffraganeis Episcopis mense Maii currentis anni celebravit. Porro S. Concilium, Actis ac Decretis praedictae Synodi mature perpensis, censuit edendum adprobationis Decretum, quod hisce adjectum litteris recipies. Quaedam tamen EE. Patribus adnotanda occurrerunt, eaque de more complectar Instructione sequenti.

Optarunt igitur PP. EE. ut S. Congni. remitterentur praeter Acta et Decreta literae etiam convocatoriae celebrati Concilii, quod quidem A. Tua praestandum curabit. Insuper inseretur Actis formula Juramenti professionis Fidei, quam ab Episcopis editam fuisse non dubito. Te autem profecto non latet maxime laudabilem praxim teneri ubique ab Episcopis, ut nimirum in Conciliis Provincialibus actus ille religionis exerceatur, quasi nova ejus fidei protestatio quam Antistites profitentur ac praedicant, quamque usque ad sanguinis effusionem tueri ac confirmare parati sunt.

Facultates quas Synodus a SSmo. Dno. Nostro postulavit, benigne concessit Sanctitas Sua, ita tamen ut *ad septennium* tantum extendi voluerit prorogationem illius quae baptismum adultorum attingit; *ad decennium* vero quae ad dispensationem refertur super Sabbati

abstinentia. Voluit autem SSms. Dns. ut curent Episcopi formulam baptismi pro adultis in Rituali Romano praescriptam pedetentim in usum revocare. Habes igitur hisce adjecta literis rescripta pro dictis prorogationibus, una cum duobus aliis, quorum alterum potestatem tribuit Episcopis permittendi Communitatibus Religiosis absque clausura viventibus conservationem SSmae. Eucharistiae, alterum vero Provinciae Cincinnatensi quatuor restituit festa de praecepto, Circumcisionem Dni. videlicet, Epiphaniam, Corpus Christi atque B. M. V. Annuntiationem.

Ad ea vero quae a Concilio proposita sunt circa Antistitem Nashvillensem, S. Congtio. censuit ei dandum Coadjutorem Epm., propositionem tamen juxta sancitam methodum esse faciendam. Minime autem visum est expedire EE. PP. ut sedes Nashvillensis a Provincia S. Ludovici subtrahatur, cum difficultatibus quibus urgetur Episcopus ad formam juris communis obviam iri queat.

SSmo. D. N. relatum est desiderium Antistitum istius Provinciae, ut nimirum Sanctitas Sua excitare dignaretur Superiorem Generalem Congr. Christianarum Scholarum ad domum *Matricem* suae Societatis in Procincia Cincinnatensi instituendam, quo videlicet per idoneos magistros in locis praecipuis collocandos catholicae educationi adolescentium facilius provideatur. Porro Bmus. Pater dictum Episcoporum desiderium benigne est prosecutus, jussitque in eam rem Superiori Congns. Christianarum Scholarum literas ex Sua auctoritate per Sacram hanc Congnem. expediri.

Ad propositum dubium: „An et quae instructio

danda esset Episcopis Cincinnatensis Provinciae super appellationibus ad Metropolitanum? “ Sacra Congtio respondit: Consulendos probatos auctores, ac praesertim Constitutionem Benedicti XIV. *Ad Militantis Ecclesiae*, 30. Kal. Aprilis 1742.

Actum pariter est in Generali Conventu supramemorato de usibus qui vigent, tum saepe excipiendi confessiones utriusque sexus in ecclesiis parochialibus tempore noctis, tum benedictionem impertiendi pariter nocte SSmo. Eucharistiae Sacramento.

Ad dubia relativa S. Congni. proposita, EE. PP. responderunt: inductos usus ex peculiaribus adjunctis pro nunc esse tolerandos, videant tamen Episcopi ne abusus irrepant, et scandalis occasio praebeatur. Decretum vero quod inseritur quoad confessionem mulierum A. Tuae tradendum voluerunt.

Denique dubium ab A. Tua mihi propositum literis quibus Acta Synodi explicasti, ad Supremam S. Officii Congnem. ex mente EE. PP. transmissum est resolvendum. Quare opportunum responsum cum prodierit communicabo tibi. Interea Deum precor ut Te diu sospitem et incolumem servet.

Romae ex aedib. S. Congnis de Prop. Fide, die 10. Novem. 1858.

Ad officia paratissimus,

Al. C. Barnabo, Praef.

P. S. —Decretum, de quo supra, statim ac illud a laudata S. C. recipiam, sine mora tibi remittam.

Cajetanus Archpus. Thebar, a Secretis.

Rvmo. *Joanni B. Purcell*,

Archiepiscopo Cincinnatensi.

DECRETUM

Sacrae Congregationis de Propaganda Fide.

Anni hujus 1858, Mense Maio, Concilium Provinciale Cincinnatense, in civitate ejusdem nominis habitum est, praesidente R. P. D. Joanne Baptista Purcell, Archiepo.

Cum autem illius Acta ac Decreta exhibita fuerint S. Concilio Christiano Nomini Propagando, in Generalibus Comitibus die 28. Sept., currentis anni, referente Emo. ac Rmo. Dno. Cardinali Prospero Caterini, EE. PP. censuerunt dictum Concilium Cincinnatense, nonnullis tantum ad peculiaris instructionis, quae adjungitur, formam redactis, esse adprobandum.

Hanc vero S. Congns. sententiam cum Ems. ac Rvms. Dominus Cardinalis Alexander Barnabo ejusdem Praefectus retulisset SSmo. D. N. Pio PP. IX. in audientia habita die 3. Octobris nuper elapsi, SSms. eam in omnibus adprobavit, ac praesens Decretum expediri jussit.

Datum Romae ex Aedib. dictae S. C. de P. F. Idus Novembris Anno 1858.

A. C. Barnabo, Praef.

EPISTOLA

SS. D. N. PII, PAPAE IX. PATRIBUS CONCILII PROVINCIALIS
CINCINNATENSIS II.

*Venerabilibus Fratribus Joanni Baptistae, Archiepiscopo
Cincinnatiensi, et ejus Suffraganeis.*

PIUS, PP., IX.

Venerabiles Fratres, Salutem et Apostolicam Benedictionem.

Singulare quidem gaudium nobis attulerunt obsequentissimae vestrae Litterae, die 9. proximi mensis Maii datae, quibus, Venerabiles Fratres, supremo Nostro, et hujus Apostolicae Sedis judicio Acta secundi Provincialis Cincinnatiensis Concilii a Vobis habiti demissime subjicere gloriati estis. Namque in eisdem Litteris omni ex parte elucet eximia vestra erga Nos, et hanc Petri Cathedram pietas, fides, amor et observantia. Ac Nobis gratissimum fuit noscere singulare studium Catholicis Antistibus plane dignum, omnique laude efferendum, quo, Venerabiles Fratres, istis fidelibus populis curae vestrae traditis inculcare non desistitis, ut Nobis, et eidem Petri Cathedrae firmiter adhaereant, ac sedulo obediant, quae omnium Ecclesiarum mater atque magistra illi innixa est petrae, quam superbae non vincunt inferorum portae, et ad quam propter potiolem principalitatem necesse est omnem convenire Ecclesiam, extra quam qui comederit agnum profanus est, et cui tota quanta est Christianae republicae moles divinitus est superinstructa. Summa certe laetitia ex iisdem Litteris intelleximus, sanctissimam nostram religionem in istis regionibus divina adspirante

gratia majora in dies incrementa suscipere, ac spem affulgere fore, ut quamplurimi discussa mentis caligine, ac errorum tenebris depulsis, veritatis lucem adspiciant, atque ad catholicae Ecclesiae sinum complexumque redeant. Quocirca Vobis addimus animos, Venerabiles Fratres, ut divino auxilio freti pergatis majore usque alacritate ministerium vestrum implere, ac dilectarum ovium saluti quotidie magis consulere, easque ab venenatis pascuis arcere, ad salutaria propellere, et nullis neque curis, neque consiliis, neque laboribus unquam parcere, ut omnes Christo lucrifacere possitis. Meritis vero laudibus prosequimur consilium a Vobis initum, erigendi scilicet in singulis Dioecesibus Clericorum Seminarium ex Concilii Tridentini mente, ut ibi adolescentes Clerici ad pietatem, religionem et ecclesiasticum spiritum mature fingantur, ac humanioribus litteris, severioribusque disciplinis, praesertim sacris, studiosissime imbuantur. Significastis autem, in Cincinnatiensi civitate provinciale Seminarium jam fuisse excitatum ad accuratiorem, solidioremque eorundem Clericorum tum in religione, tum in scientiis institutionem procurandam. Sed probe scitis, Venerabiles Fratres, nos de spiritali istarum regionum bono summo opere sollicitos jam constituisse in hac alma Urbe Nostra aedes pro Collegio Americanis Clericis destinato, ac vehementer optare, ut juvenes Clerici a Vobis delecti in ipsum Collegium mittantur, quo ex Romanae Ecclesiae omnium matris et magistrae more institutisque ad ecclesiasticum spiritum formentur, ac bonas artes, disciplinasque praecipue sacras condiscant, incorruptamque doctrinam ex ipso fonte hauriant, et in patriam deinde redeunt Vobis, vestrisque Dioecesi-

bus usui et ornamento esse possint. Nunc vero quod attinet ad Concilium a Vobis concelebratum ex animo gratulamur, quod in unum convenistis, ut pro pastoralis vestra sollicitudine ea statueretis, quae ad rem catholicam, sacram disciplinam, morumque honestatem istis magis magisque tuendam fovendamque conducere existimatis. Nostra autem Congregatio Fidei propagandae praeposita, cui ex more ipsius Concilii Acta examinanda commisimus, congruum suo tempore de Actis ipsis responsum Vobis dabit, postquam omnia ad nos accurate retulerit. Ne intermittatis Deum Optimum Maximum orare et obsecrare, ut infirmitatem nostram gravissimo Summi Pontificatus onere hisce potissimum difficillimis temporibus laborantem omnipotenti sua virtute adjuvet, roberet atque confirmet, omnesque actus Nostros ad maiorem Ecclesiae suae sanctae utilitatem prosperitatemque dirigat. Persuassimum autem Vobis sit, Nos et praecipua Vos benevolentia prosequi, et haud omittere fervidas ipsi clementissimo misericordiarum Patri adhibere preces, ut uberrima quaeque suae Bonitatis dona super Vos propitius semper effundat, quae in fideles quoque vestrae vigilantiae concreditos copiose descendant. Atque horum auspicem et studiosissimae Nostrae in Vos voluntatis testem Apostolicam Benedictionem ex intimo corde profectam Vobis ipsis, Venerabiles Fratres, et universis istarum Ecclesiarum Clericis Laicisque fidelibus peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die 14. Junii, Anno 1858.

Pontificatus Nostri Anno Duodecimo.

PIUS PP. IX.

PASTORAL LETTER

*Of the Second Provincial Council of Cincinnati,
A. D. 1858.*

The Archbishop and Bishops of the Second Provincial Council, of Cincinnati, to the Clergy and Laity of the Province Greeting:

Venerable Brethren of the Clergy; Beloved Brethren of the Laity:

Assembled for the second time in Provincial Council, in accordance with the established discipline of the Holy Catholic Church, promulgated in the last General Council of Trent, We cannot separate, and return to our respective Dioceses, without first addressing to you some words of fraternal advice and encouragement. We discharge this duty of our pastoral office the more cheerfully, as We are so fully and intimately convinced of your faith, of your ardent Catholic zeal, and of your enlightened obedience to the voice of your chief Pastors, "who watch over you as about to render an account for your souls." Wherefore, as becometh brethren, We shall address you in plain, frank and practical words, on the great duties which are incumbent alike on Pastors and People. We shall conceal nothing, but lay Our whole thoughts and counsel bare before you.

I. Duties of the Clergy.

To you, Venerable Brethren of the Clergy, We first direct our discourse. You are our beloved associates in the sacred ministry, sharers with Us in the sublime Priesthood of Jesus Christ, with its Pastoral solicitude and awful responsibility. You are the ministers of Christ, and the dispensers of the mysteries of God; but you should bear in mind, that it is required among the dispensers that a man be found faithful. You are the salt of the earth, with which the minds and hearts of men are to be savored; you are the light of the world, which is to shine with a steady brightness amidst its

darkness. Your duties, consequent upon this sublime ministry, are great and manifold.

1. Holiness of Life is your first and most sacred duty. The awful sanctity of the priesthood should stimulate you to continued exertions for your own sanctification. Be ye cleansed, ye who carry the vases of the Lord! We admonish you, then, in the name of Christ, the Great High Priest, that you stir up the grace of God which is in you by the imposition of our hands, lest after having preached to others, you should yourselves become reprobates. For, Venerable Brethren, we carry our rich treasures in frail earthen vessels, which are easily dashed to pieces by contact with the world; we are of the same evil nature as others, and the devil, who goeth about like a roaring lion, seeking whom he may devour, bears a special malice against the priests of God, knowing well that, if he can succeed in striking down the shepherd, he may well hope to disperse the sheep of the fold.

2. Prayer is one of the most effectual remedies of our natural weakness, as well as one of the most powerful means for our sanctification. A priest should be a man of God, constantly and intimately united with the Great High Priest by prayer. His whole life should be one of union with Jesus Christ, from whom alone he can hope to derive strength in weakness, light in darkness, consolation in affliction, and abundant benediction on his entire ministry. Unless God build up the house, in vain do they labor who build it. Of ourselves we can do nothing; we can do all things in Him that strengtheneth us. The slothful priest who neglects daily meditation and prayer; who gets into the habit of reading the holy office without attention and devotion; who, unmindful of God's sweet presence, yields himself up to constant and habitual dissipation of spirit, cannot hope either to sanctify himself, or to contribute efficiently towards the sanctification of others.

Neglecting habitually what he falsely regards as small things, he will fall away little by little, until at last, in his

constantly downward tendency, he will be led to the very brink of the abyss, and will finally fall into it, and be lost forever; unless, indeed, through God's mercy, he be at last startled from his fatal sloth, and be made to retrace his steps toward the starting point of primitive priestly fervor. If we examine the reason why some priests once zealous, finally fell away from piety, and sometimes from the faith itself, and turned traitors to the Church, which like a tender mother had fed them at her breasts, and entrusted to them her heavenly secrets with her more than Mother's love, it will be found that these sad scandals have resulted, in most cases, from a growing neglect of what the slothful often deem small and unimportant observances, but what the Saints of God always regarded as essential to the preservation and growth of sanctity. We repeat it, Venerable Brethren, and we would deeply impress it on your minds and hearts, that no priest can reasonably hope to persevere to the end, and to bring forth abundant fruit in Christ's Church, who habitually neglects his daily meditation, and who does not cherish a constant union with God by prayer.

How beautiful in the eyes of men and of Angels, is the character of the holy priest who lives by faith, whose whole life is a continual sacrifice, every act of it ascending like sweet incense before the throne of God! How sweet and fragrant is the odor of sanctity—the good odor of Christ, which such a one, beloved of God and of men, sheddeth along his pathway in life! Of him the beautiful description of the Psalmist is literally true: "But his will is the law of the Lord, and on his law he shall meditate day and night; and he shall be like a tree which is planted near the running waters, which shall bring forth its fruit in due season; and his leaf shall not fall off, and all things whatsoever he shall do, shall prosper."

3. Zeal for the salvation of souls is the virtue most warmly cherished by this class of devoted priests. The charity of Christ burning in their hearts constantly urgeth

them forward; they can never be at rest while there is a sinner or errorist to be converted, or a soul to be saved. They view the salvation of a soul as infinitely more glorious than the conquest of a kingdom. They are willing to spend and to be spent for the souls of their brethren for whom Christ, the High Priest, so lovingly shed his blood. Of all things divine they consider it the most divine to cooperate with God for the salvation of souls. In their daily meditations, this fire of holy zeal is kept constantly lighted up and brightly burning in their hearts; the same divine fire which Christ came to cast upon earth, and which he so ardently desired should be enkindled in the hearts of all men. Such priests as these here, appreciate the words of Christ, addressed to His first Apostles, and have this dear charge constantly reechoing in their hearts: "You have not chosen Me, but I have chosen you, and have appointed you, that you should go and bring forth fruit, and your fruit should remain."

God is with them in their every thought, word, and deed; His blessing descendeth like the dew and the showers of heaven upon the soil which they are so zealously cultivating; the fruits of piety and the flowers of holiness spring up luxuriantly along their pathway; and "all things whatsoever they do are prospered." And when the few days of their mortal pilgrimage will be over, and they will sink calmly to rest from their labors, they will enter into the joy of the Lord; not alone but surrounded by the bright throng of souls whom they were instrumental in saving from sin and hell, and who will not only enhance their joy, but be their circling crown of immortality for all eternity!

Venerable Brethren! do not your hearts glow within you, and beat with a holy emulation to imitate the life of these apostolic men, who are the most precious ornaments in the crown of the Church's sanctity! Will you stand all the day idle while these zealous laborers in the vineyard of the Lord are generously bearing the burden of the day and the heat!

Open the annals of the Church, and see how many stirring examples of this all-conquering zeal they unfold, to stimulate us to exertion and to set our hearts aglow with the fire which Christ came to kindle, and which so warmly burned in them !

Look at the first Apostles of the Lamb, simple and unlearned men, who set the world on fire by their unfaltering zeal and burning eloquence ! Look at St. Paul, whose noble heart overflowed with joy in the midst of all his manifold tribulations, whose conscious weakness was the source of his divine strength, and whose career as the chosen Apostle of the Gentiles was a series of brilliant triumphs for the Church of God, which He purchased with His blood ! Look at St. Patrick in Ireland, St. Remigius in France, St. Augustine in England, St. Boniface in Germany, St. Gall in Switzerland, St. Willibrord and St. Dennis in Holland and Belgium, St. Columban and Columkille throughout Western Europe ; and at the other glorious Apostles of the nations, whose devoted zeal converted whole populations to Christianity, and who now shine more brightly in the heavenly, than they ever did in the earthly Church of God ! Look at St. Bernard, St. Vincent Ferrier, St. Francis Xavier, St. Francis de Sales, St. Philip Neri, St. Vincent de Paul, St. Charles Borromeo, St. John Francis Regis, and a host of other brilliant names in the history of the Church.

Nay, you need not go beyond our own times, or out of our own country, for illustrious examples of Apostolic zeal and of fruit-bearing sanctity. God's mercies are not exhausted in the lapse of ages, nor is His right arm shortened ; but it is constantly stretched forth for the protection of His Church, and the salvation of His people. Look at a Flaget, a Nerinckx, a Carroll, a Dubois, a Bruté, a Fenwick, a Cheverus, an England, a Rosati, a Gartland, a Galitzin, a Barron, a DeBarth, and many others who have shed the light of their sanctity and learning, and have scattered the fruits of their abounding zeal, over our own prosperous land ! How abun-

dant and how permanent is the amount of good which even one virtuous and zealous priest, full of the spirit of God, can accomplish in the brief space of a life-time! As St. Jerome tells us: "One man inflamed with zeal may suffice for the reformation of a whole people."

We charge you, then, before God, and Jesus Christ who shall judge the living and the dead, by His coming and His Kingdom, preach the word, be instant in season, and out of season; reprove, entreat, rebuke with all patience and doctrine. Labor as good soldiers of Christ Jesus; understanding that no man being a soldier of God entangleth himself with worldly business. Be an example to the faithful in word, in conversation, in charity, in faith, in chastity; attend to reading, to exhortation, and to doctrine; meditate on these things, be wholly in these things, that your proficiency may be manifest to all. Attend to yourselves and to doctrine, be earnest in them; for in doing this, you shall both save yourselves, and them that hear you. Feed the flock of Christ which is among you, taking care thereof not through constraint, but willingly according to God; neither for the sake of filthy lucre, but voluntarily; being made a pattern of the flock from the heart; and when the Prince of Pastors shall appear, you shall receive a never fading crown of glory. In the words of the last General Council of Trent: "Let your life and your morals be so regulated, that nothing appear in your dress, in your manners, in your walk, in your conversation, in your whole deportment, which is not grave, moderate, and full of religion:"—for, in the language of another Council, "The life of the Clergy is the book of the Laity."

We exhort you, Venerable Brethren, to approach regularly the holy Sacrament of Penance, in order that you be always in that state of grace and holiness which is essential to the proper performance of the functions of your ministry. Encourage piety among your flocks, by offering up for them every day, so far as will be possible, the Holy Sacrifice of the Mass in the church attached to your residence. In

order to be more ready for the calls of duty, make it a rule to remain at home, unless when absent in discharge of your ministry. Visit often the parochial schools in your districts, and do everything in your power to promote the religious instruction and spiritual welfare of the children. Exhibit your zeal for these dear little ones, by accustoming them from an early age to come to confession, and by preparing them for First Communion so soon as they will arrive at years of discretion. Let none of them perish through your negligence or want of diligent zeal.

4. The responsibility of the priest who has charge of souls is great, and awful enough to make any one tremble who has the gift of true and lively faith. If any of those little ones whom Christ has entrusted to his charge be lost through his negligence or fault, their blood shall be demanded at his hands! On the dread day of account, the Judge of the living and the dead will ask of the slothful priest, whose lukewarmness has occasioned or caused the spiritual death of even one soul,—

“Where is thy brother! Behold, his blood calleth aloud to heaven against thee! He would have been saved through My blood; but through thy sloth he is lost eternally!” How bear this awful responsibility, formidable even to angelic shoulders! How escape the dread penalty attached to the neglect of the duties which it imposes! We answer, by banishing sloth—one of the Seven Deadly Sins,—and by putting on, with earnest zeal, the armour of God.

The true priest of God will not seek to limit his labors within the narrow confines of mere duty; he will not ask himself how little he may do to avoid sin, and to escape censure; but rather how much he may accomplish in order to gain more souls to Christ. He will not wait for sinners to come to him, but he will go to them. Like the Good Shepherd, he will go forth in the wilderness of the world to seek the stray sheep, and when he will find it, he will tenderly and lovingly bear it back on his shoulders to the fold. If he take

necessary repose and relaxation,—as he should do,—it is only to renew his strength and recruit his energies for additional work in the vineyard. The zealous priest is never idle. He is either reading, praying, visiting the sick, or administering the holy and life-giving Sacraments. Even his recreations and visits are made the means of doing good. He finds himself most at rest, when he is diligently occupied in ministering to the wants of God's people. Like a hero of the Old Testament he exclaims: "The ark of God and Israel and Juda dwell in tents, and my lord Jacob and the servants of my lord abide upon the face of the earth; and shall I go into my house, to eat and drink and sleep!" The heroic holy soul of Urias scents the battle from afar; its dangers and the privations rather stimulate than dishearten him; and he is eager to share in the doubtful and dangerous conflict.

But a sublimer conflict is ours; in which the anointed soldier of Christ battles, under his great Leader and Captain, for truth against error, for virtue against vice, for the liberty of the glory of the children of God against the debasing slavery and tyrannic thralldom of Satan and sin. Who will not pant for such a struggle as this? What priestly soul is there so ungenerous, so nerveless, so cowardly, as to remain unstirred and inactive, while thousands of generous soldiers of Christ are winning immortal honors in this world-wide field of battle!

Venerable Brethren! Let us labor while it is day; for the night cometh in which no man can do any work. Time is short; eternity never-ending!

II. Duties of the Laity.

To you, Dearly beloved Brethren of the Laity, We now willingly direct Our words of exhortation. You are Our glory and joy! You are living members of Christ's mystical Body on earth—the Church,—which He so dearly loved, and for which He cheerfully delivered Himself up, that he might sanctify it, cleansing it in the laver of water in the word of

life ; that He might present it to Himself a glorious Church, not having spot or wrinkle, or any such thing, but that it should be holy and without blemish. This Church—His own ever young and ever blooming Spouse—is subject to Him in all things ; and so should you be subject to the voice of your Pastors, whom you are commanded to hear as you would hear the voice of Christ Himself. For he has said : He that heareth you, heareth Me, and he that despiseth you, despiseth Me. For you, then Beloved Brethren, however unworthy We may be, Our voice is but the echo of the voice of God ; for Christ solemnly says : He that heareth not the Church, let him be to you as a heathen and a publican.

Your duties are manifold : We will briefly refer to some of the most obvious and important.

1. Duties towards the Church—You should feel an earnest sympathy with whatever is calculated to promote the interests and advance the prosperity of the Church. Your zeal for this noble object should be commensurate with that of your devoted clergy. Your interests are identified with theirs ; for they both have the same elevated objects, as well as the same powerful motives of action. Whatever is for the increase of God's Church ; whatever will aid in the extension of our holy faith ; whatever will contribute to the beautifying of God's visible temples or churches ; whatever will tend to the dissipation of error and the defense of truth ; whatever, in one word, will assist the Church in her world-wide struggle with error and vice to the end of time ; all this should claim your zealous and generous cooperation.

For the building up and suitable adornment of churches, wherein you and your children and your children's children may reverently assist at the Holy Sacrifice of the New Law ; for the erection of school-houses, wherein your children may receive a sound *Christian* education, under the sanction of the Church and under the shadow of her holy sanctuary ; for the founding of orphan asylums for children of both sexes ; for the establishment and support of *Seminaries*, wherein pious youths

—your own beloved children—may be reared up in solid virtue and learning, to become priests and to minister worthily at God's altars for your spiritual benefit; all these excellent and necessary objects call for your substantial aid and cooperation; which—it greatly consoles us to be able to testify—have not been withheld in times past; and which relying on your well known faith, zeal, and liberality, we feel quite assured, will not only not be withdrawn, but will go on continually increasing in the future. You could not possibly contribute to more useful or more noble objects than these. God, who is never outdone in generosity, and whose riches are infinite, will repay you a hundredfold for whatever you may bestow of your worldly goods for these excellent purposes, which are at the same time so useful to you, and so very dear to him.

We cannot surely carry our money with us to the next world; and it is infinitely better for our welfare, both temporal and eternal, that we spend a goodly portion of it while on earth for the promotion of pious and charitable enterprises. Then will it profit us unto an increase of grace here, and unto life everlasting hereafter. For, "What doth it profit a man, if he gain the whole world, and lose his own soul?" When we will come to die, beloved Brethren, what good will all our money do us? To whom shall we leave it, and whose shall our possessions be? Will our children be always really and permanently benefited by the riches we will leave them? Will they not often squander as recklessly as it has been carefully amassed? Better send on a goodly portion of it before us to be laid up in the treasury of heaven, where neither moth nor rust can consume, where thieves break not in and steal; and where it will await our coming up from this valley of tears into the eternal tabernacles.

So it was, beloved Brethren, that our pious fathers in the faith acted during their mortal pilgrimage; and their works have followed them, and their children rise up and call them blessed. Who erected the splendid cathedrals, the noble

monasteries, the magnificent colleges and universities, the munificent hospitals and orphan asylums, which are scattered over Europe, and many of which, even in the ruins which the rapacious vandalic heresies of the sixteenth century have left of them, are still stately and sublime? Who but our generous and noble hearted Catholic ancestors, who preferred the worship of God to that of mammon, and who accordingly lavished their earthly wealth without stint or measure for the purposes of learning, charity, and religion? From those solemn monuments of their zeal and truly Catholic liberality, they silently, but eloquently, call on their children living in this degenerate age of Mammonism, to imitate their truly munificent example. Shall they call in vain?

We may also learn something in this respect from the example of our separated brethren, who, without the blessing of the true faith, and the generous impulse which it prompts, nevertheless bestow liberally of their worldly goods for the advancement of their own educational and charitable establishments. Their colleges, seminaries, and charitable institutions are often liberally endowed, and thus, in a human point of view, placed upon a permanent footing. It is on the contrary, a lamentable fact, that not one of our numerous establishments of a similar character is so endowed. Every one of them has to depend for their maintenance either upon voluntary and oftentimes precarious public patronage, or upon still more precarious private resources. True, these means of support have not wholly failed in times past; still, it can not be denied that a solid endowment would be the most certain and reliable arrangement, especially for our seminaries, intended for rearing up young men for the holy ministry.

Among our Protestant brethren in this country, such endowments result both from liberal private donations and subscriptions, and from ample bequests and legacies left by generous persons in their last wills and testaments. Why can not our Catholic laity imitate so excellent an example set them by the sects? Are the children of error and of

darkness to be more generous, more wise, and more zealous, than the children of truth and of the light? In the name of our Holy Faith and of its noble monuments erected in times past to learning, charity, and religion, we trust that this will no longer be the case.

2. Supporting our religious Press.—This is another important duty of the laity. Here, too, we may be stimulated to exertion by the example of our separated brethren, who in general liberally support their own various sectarian papers and periodicals. The apathy and indifference of Catholics in this respect is, indeed, as lamentable as it is inexplicable. Why is it, we ask, that nearly all of our religious papers are permitted to languish for want of support? Is the truth less calculated to stimulate its advocates to exertion than is error? Are Catholics willing to permit misrepresentation and calumny against themselves to go forth to the world uncorrected, unrebuked? Is the poison to be freely circulated without the antidote? Forbid it love of truth; forbid it zeal for God's holy Church!

We entreat you then, beloved Brethren, to awake from your lethargy in this respect, and to extend a willing and generous support to those papers and periodicals which are published, with the approval of your chief pastors, for the explanation and defense of our holy Faith; especially for those which are published in your own Province or Diocese. As the Holy Father, Pius IX., says: "Providence seems to have given in our days a great mission to the Catholic press. It is for it to preserve the principles of order and of faith where they still prevail, and to propagate them where impiety and cold indifference have caused them to be forgotten."

Listening to the voice of the Pontiff, suffer not so powerful a weapon as in our times and country is the press to be wielded exclusively by your adversaries. Let your zeal for the propagation of the truth outstrip theirs for the extension of error. Give to your children wholesome reading, in ap-

proved Catholic books, papers, and periodicals, instead of the dangerous or rather positively noxious reading which an unscrupulous press is scattering over the world. Alas! The press now-a-days is but too often the vehicle of error and immorality, which, like a turbid torrent, is sweeping over the land! Will you do nothing to stem its violence? Will you sordidly prefer the trifling sum which a good Catholic paper would annually cost, to the noble consciousness of having *done your duty*, by encouraging the spread of truth? We cannot suppose it for a moment. Our knowledge of your faith and zeal forbids the thought. Let every Catholic family then in the land, which is at all able—and nearly all are able—take a sound Catholic paper or periodical, and carefully preserve it on file for the reading of their children.

3. Rearing children.—Dearly beloved Brethren, we exhort you to bestow special attention on the pious training and religious education of your children. God hath given them to you, and He will require their souls at your hands! If any one of those little ones, for whom Jesus died, perish through your negligence, bad example or other faults, you will have to answer for their souls at the judgment-seat of God! It were better for you that a mill-stone should be placed around your neck, and that you should be cast into the sea, than that one of these little ones should perish through your culpable neglect of so sacred a duty. Begin their training at a very early age, when their minds are yet tender and susceptible of good impressions; teach them diligently their prayers and their catechism, not merely on Sundays, but on every day, until they will become well instructed in their religion; see that they go regularly to church, and go along with them yourselves, in order the more effectually to secure their attendance; keep them out of bad company, for evil communications corrupt good morals; give them good example in word and in deed, for children are very observant of the conduct of their parents, and are much more easily influenced by example than by

words; educate them and furnish them with good and wholesome reading; watch carefully over their morals, especially when they will be near the age of puberty; take particular pains to direct them wisely in the choice of a state of life, upon which their future so much depends; and if they desire to embrace the married state, see in time that they choose wisely and in accordance with the laws of the holy Catholic Church, that they be not too strongly tempted to marry those who are not of the true faith, or those who are within the prohibited degrees of kindred:—in one word, remember how very responsible is the position of a parent, and take care to discharge faithfully the manifold duties necessarily growing out of that relation.

Unhappy marriages, and those not sanctioned by the church, which are generally such, are becoming, alas! too frequent among us, and the blame lies chiefly at the door of parents, who neglect the early education of their children, and then often find out, when it is too late, that the latter have become ungovernable, and that, instead of being consolation to their parents, they are likely to bring their grey hairs in sorrow down to the grave! In nine cases out of ten, these misfortunes result from the culpable neglect of parents. Sad and numerous are the defections from the Church, caused by this fatal omission of duty by fathers and mothers. Christian parents! we exhort you in the words of St. Paul: “Provoke not your children to wrath, but bring them up in the discipline and correction of the Lord.” This is your most sacred and most important duty, without complying with which it will be very difficult, if not wholly impossible for you to be saved yourselves.

4. Supporting Religion and your Pastors. This is, beloved Brethren, *an imperative duty*, sanctioned by the natural, the ecclesiastical and the divine law. You cannot neglect compliance therewith without sin. The laborer is worthy of his hire, and to deprive him of it is laid down in your catechism as one of the sins crying aloud to heaven for vengeance.

One of the commandments of the Church, which you are bound by the Divine command to hear, requires you to contribute, each one according to his means, to the advancement of religion, and to the support of your pastors. We beseech you, then, in the name of Christ, the great bishop and shepherd of our souls, to attend punctually, promptly and generously to this duty. You will never lose anything, even in a temporal point of view, by contributing to the support of your religion and of your pastors, and by even adding to it of your own bounty, for God will recompense you for your offerings a hundredfold, even in this world, and in the world to come with life everlasting; if you persevere to the end in the faithful discharge of this and of other duties.

In order the more effectually to assist in the pious training of your children, We have determined to introduce into our dioceses the pious association of the Holy Infancy of Jesus, which is approved by the Holy See and enriched with indulgences. This edifying association, which has already done so much good in Europe, has for its object the charitable purpose of providing a fund for securing the baptism of pagan children, especially in China, where hundreds of thousands of such children, who otherwise would have died without baptism, have through its agency been brought to the saving waters of regeneration, and have thereby been saved.

5. Giving no Scandal. Beware, dearly beloved Brethren, of the sin of scandal. Be not, by your bad example, a stumbling block in the way of those who are unhappily outside of the Church. Give no offense to any man, that our ministry be not despised. Provide good things, not only in the sight of God, but in the sight of all men. Let your light so shine before men, that seeing your good works, they may glorify your Father who is in heaven.

6. Temperance. Beware, above all things, of that degrading and shameful vice of intemperance, which in our own times and country has brought so much reproach on the Church of Christ. Remember that St. Paul reckons drunk-

eness with those sins of the flesh—with fornication, idolatry, sects and murders—which exclude the guilty from heaven, and says of all of them alike: “Of which I foretell you, as I have foretold you, that they who do such things shall not obtain the kingdom of God.” Remember the awful day of judgment, when God will render to every man according to the works done in the flesh; and “take heed to yourselves, lest perhaps your hearts be overcharged with surfeiting and drunkenness, and that day come upon you suddenly!”

III. Decrees of our Councils.

The holy See having approved the decrees passed in our first Provincial Council of Cincinnati, they have the force of law for regulating discipline in this portion of the Church of God, and they are, as such, strictly binding on the conscience of both Clergy and Laity. The first decree of this Council, formally accepted and promulgated all the decrees previously passed in the eight Councils of Baltimore, including those of the last or Plenary Council. These then likewise, by the fact of their approbation by the Sovereign Pontiff, and of their solemn promulgation here, have the force of law for our Province. To these add the statutes of such diocesan Synods as have been held in the province, for the promulgation of Decrees passed in Provincial Councils and for the regulation of more minute points of local discipline; and we have, in all of these taken together, a collection of wise laws binding on conscience, for rendering our discipline uniform by making it conform so far as circumstances seem to allow to that of the Universal Church. Our Venerable Brethren of the Clergy should, each of them, have a copy of all these Decrees, which might be easily bound in one small volume, for preservation and reference; and they should feel it *a duty* fully to explain to their flocks such portions of this our Canon Law as may be applicable to them.

We beg here to call your attention to some of the more practical and important decrees of the first Provincial Coun-

cil of Cincinnati; and we cannot better do so than by adopting the language of our Venerable Metropolitan in the Pastoral Letter recently issued by him on this subject to the Clergy and Laity of his own Diocese.

“Of these enactments, the first and most important which occupied the minds of the Fathers met in Provincial Council in this city, in 1855, had for their object the training of a pious and learned priesthood, for the work of the ministry. To this purpose, six of the decrees are devoted.—They call to mind, in the words of the Tridentine Council, the care that Bishops should take to promote to sacred Orders none but men of approved piety and learning, and to subject them when invested with the pastoral ministry, to examinations on their fitness for their office, whenever they judged necessary. In addition to the resources already afforded in the respective Dioceses, for ecclesiastical instruction, a Provincial Seminary for preparatory studies was adopted,—that of St. Thomas in Kentucky, and another, Mount St. Mary’s, Cincinnati, for holy Scriptures, Theology, Church History, Patrology, and in the kindred branches of sound clerical learning.—The attention of the Fathers was likewise directed to the American College, to be founded by the munificence and zeal of the holy Father, in Rome, with the cooperation of the clergy and faithful of the United States. In these higher institutions it was admitted that greater facilities would be enjoyed for the acquisition of knowledge, greater ardor for study excited among the students, and able professors formed for the Diocesan Schools.

“Conferences on Theological subjects were earnestly recommended, to keep ever fresh in the minds of the clergy the knowledge they had acquired in the schools, to increase, and practically apply it, and by a free and affectionate interchange of sacerdotal thoughts and feelings and desires, encourage one another to preserve the spirit of their holy state, and to labor together to attain the end for which they were made partakers of the priesthood of Jesus Christ.”

In compliance with this decree, Ecclesiastical Conferences have been already established, with the most happy results, in the dioceses of Cincinnati and Louisville: and it is our earnest wish to see them organized and in active operation throughout the province, so soon as circumstances will permit.

“Spiritual retreats for the Clergy, to be held annually or at farthest biennially, were also strongly recommended. Experience has proved that nothing is more useful for keeping alive the fervor of the holy priesthood, than these periodical seasons of prayer. They have already been followed by the most happy results in our own province; and we earnestly desire that they be regularly kept up.

“The enlightened solicitude of the first pastors could not overlook the importance of Catholic Schools. No good pastor will neglect his duty in this regard. In our minds it is a test of his fidelity, or infidelity to his God. We are aware of the difficulties, but they are not insuperable. Where there is will, there is a way. And where the Catholics are few and poor, we have known the zealous priest, ready like St Paul, to ‘spend and be spent’ for souls, teach the school himself, at least, for some days of the week. Our excellent German congregations leave us nothing to desire on this subject. The children attend at Mass every morning, they sing with one accord the praises of God, they go from the church to the school. They are accustomed to the cleanliness and neatness of dress, to punctuality and order, to diligence and affectionate respect for their parents, the Reverend Clergy and their teachers. We have nothing more at heart than that the pupils of our English schools should imitate these examples. We have convinced an implacable majority that they do us an injustice by depriving us of our proportionate share of the School Fund. On this subject, as on that of the truth of Catholic doctrine, the battle of argument is won. May the day soon dawn when brute force will give place to justice and obstinacy in error to truth!

“A peculiar feature of the warfare of the enemies of the Catholic faith in all countries non-Catholic at the present day, is the avidity with which Catholic children are sought to be perverted. The facilities for this perversion are innumerable, and the consequent loss to the church without much gain to any form of Christianity, is incalculable. We frequently see statements in our newspapers of the large numbers of children picked up in the streets of Eastern cities, and carried to homes in the West where they will be brought up in error. In the rural districts many of the poor laborers on the public works die, leaving destitute orphans, who fall an easy prey to the township Trustees—and with their principles we shall not condemn them—who provide for the bodies of these orphans at the expense of their souls. In this city (Cincinnati) it is absolutely inconceivable how many vicious and unnatural parents are ready to throw away their children. ‘If you will not take them,’ they say, ‘we know who will.’ This very week, a young and healthy mother, insensible to all the appeals of religion and nature, of friends and of relatives, has thrown upon our hands her children and abandoned herself to intemperance. She is but one of a class.—What must Catholic priests and people do in such cases? They must not imitate the unnatural parent. They must consider the souls of those little unfortunates. They must consider that Christ died for them—that what we do for one of them is done for Himself; and that when we ‘receive one such we receive Himself.’ Our brethren of the Society of the ‘Holy Childhood’ go to buy such children in China, and risk their lives to save those pearls from the swine, to procure for them Baptism and a Christian education; shall we not harbor them when exposed in our streets? Our generous people have never suffered the orphan asylums to want for bread. Let their charity urge us to extend the sphere of their works and merits so, that no cast-away child be despised, no orphan left to perish.

“The Fifteenth Decree of our Provincial Council breathes the very spirit of Christ. It comes before us as Christ did

before the synagogue at Nazareth, when he opened the book of Isaiah the Prophet, and applied to his own Divine mission the words which he read. It includes and makes obligatory on us all the spiritual and corporal works of mercy. Not the will, but the pecuniary means are wanting to execute all that it directs

“The Fathers of the Council were instructed by the Sacred Congregation to remind the Clergy, in addition to the prescriptions of the XIIIth decree, that no ecclesiastic is allowed to practice medicine, much less surgery, without a special permission from the Holy See. This permission is only granted on certain conditions to which the Bishop of the diocese, who is to apply for it, testifies; but when it has been obtained, the clergyman thus commissioned must accept of no money for his medical advice from the poor, nor ask it from the rich, except in as far as it may be necessary for his own support, or that of his poor relations. Where a contrary practice has existed, in this diocese, or out of it—we should be pleased to learn that restitution has been made, or the money so obtained been applied to charitable uses.

“The prohibition given in years past to the Clergy of this diocese to borrow money for themselves, or for the building of churches, or any other religious or charitable purposes, or to receive it on deposit, or for safe keeping, with or without interest, was strongly enforced by the Council for the whole Province.

“And we wish it to be distinctly understood that *the Bishops are not responsible for the payment of money borrowed, or debts incurred by the Clergy, in disregard of this ordinance.* We should prefer that churches should never be built, rather than to see the priest involve himself in debt for their construction.

“We also advise the Clergy to direct members of their flock how to transmit money with safety to their friends abroad, but not to be themselves the agents for its transmission. The object of these regulations is the same. That the

priest of the Most High God may not be diverted by secular pursuits from his spiritual duties, or give cause of complaint that trusts, foreign to his sacred calling, had not been fulfilled.

“The disinterestedness of her ministers has ever been regarded by the Church as one of their brightest ornaments. Avarice, or ‘filthy lucre,’ she excludes with horror from the sanctuary; the freer our Clergy are from this vice, the more they are adorned with the contrary virtue, the more deeply have we been pained to learn that in one instance, where a clergyman had been aggregated from another diocese, he dared refuse to administer a Sacrament—that of Marriage—without the payment of fee, and that an exorbitant one. This sordid and mercenary spirit we cannot too loudly condemn. In the name of all our Venerated Clergy do we denounce it as unworthy of a minister of Christ. We trust that its repetition shall henceforth be impossible. The laborer is worthy of his hire; he that serves the altar should live by the altar; he that renounces all earthly avocations to devote himself to the salvation of the immortal souls of his brethren, has an absolute right to have his temporal wants supplied by them. This is a duty which a Catholic people will never neglect. But while the priest may lawfully receive what is voluntarily offered, he must never demand anything on the occasion of the administration of the Sacraments.

“In the administration of the temporalities of the Church, the Pastor should have the assistance of a committee of prudent men, selected from among the most faithful and fervent of his flock, with the approbation of the Bishop. Of this committee, the Pastor is always *ex officio* president. Against his will nothing is to be done, but all must cooperate together cheerfully and cordially for the interests of the congregation.

“Whenever donations of chalices, ciboriums, paintings, stations of the Cross, lamps, organ, or church vestments, are presented to a church, they are not to be removed by the priest or people, as if they were their own. We wish none

of these things, except a chalice and vestments that may belong to the priest, to be admitted into, or set up, in the Church, unless they are made its property by irrevocable title. And it is our earnest desire, that the furniture of the Pastoral residence should belong to the congregation, not to be sold, or taken away, on the change of the Pastor.

“ Good order and charity among the brethren require that, in towns where there are two or more churches, English and German, the language of the instructions should be only that spoken by the generality of the congregation, and that the Sacraments of Baptism, Penance and Matrimony should be administered by English to English, by German to German. Where German Catholics understand English, they have a right if they choose, to attach themselves to English congregations. But English Catholics who do not understand German, are inexcusable for depriving themselves of the advantage of instruction which they can enjoy only in their own churches. What we here say will apply equally to congregations of the French and of other nationalities wherever they exist in the Province.

“ The Sacred Congregation of Propaganda has instructed the Bishops of the United States, to enjoin on the Clergy fidelity to the rubrics. Coming, as our clergy and people do from various countries of Europe, it is of great importance to secure uniformity in the celebration of the holy Mysteries, the administration of the Sacraments and Benediction. We trust that our clergy will religiously observe those instructions, and not suffer local and unauthorized usages to supersede the approved rites of the Universal Church.”

IV. The Jubilee.

We close our charge to you, venerable and beloved Brethren in Christ, by communicating to you glad tidings, which will fill your devout hearts with joy. On the 25th day of last September, our Holy Father, Pius IX., on his return from a triumphal procession through his States and some of

the neighboring territories, delivered a most interesting Allocution; in which he was pleased to open the rich treasures of the Church to all the faithful throughout Christendom, by authorizing all Patriarchs, Primates, Archbishops, Bishops, and other Ordinaries throughout the world to publish a Jubilee within their respective jurisdictions, at any time which they might select until the close of the present year of grace, 1858. Acting on the authority thus given to us by the Chief Pastor, we hereby promulgate the Jubilee for our several Dioceses, to be gained by the faithful at such times within the present year as the local pastors, with our approbation may designate.

As you are already aware, a Jubilee is the most ample form of Plenary Indulgence which the Church can grant. It is the counterpart and fulfilment in spiritual things of what the Jubilee under the old Law was mainly in the temporal order. Like that, it is a blessed Sabbath of rest; it is a year of remission in which the trammels of the bondsman are stricken off, and he is made to enjoy the liberty of the glory of the children of God.

Originally proclaimed by Pope Boniface VIII to take place in the year 1300, and thenceforward every hundred years at the beginning of the century, the period was subsequently reduced by successive Pontiffs, in order to gratify the increasing fervor of the faithful, first to fifty years, in imitation of the Jewish festival, and then to twenty-five years, which discipline is still maintained. But besides the stated periods here indicated, it has more recently become the practice of the Roman Pontiffs to proclaim a Jubilee on their accession to the Chair of St. Peter, and on such occasions of public calamity, or emergency as seemed to their wisdom to call for this great union of prayers and good works among Christians throughout the world.

The special object of the present Jubilee is to endeavor to arrest, by these powerful weapons of the spiritual warfare, the torrent of vice and unbelief which is sweeping over the

earth, and which, in the midst of his rejoicings with his people, greatly moved and deeply afflicted the heart of our beloved and venerated Pontiff. Burning with an ardent zeal for the salvation of mankind, he beseeches all the faithful to unite in fervent prayers to God, that He would vouchsafe, through His infinite mercy and power "to bring back those who are miserably wandering in error and vice, to the paths of truth, righteousness, and salvation."

As all Catholics are instructed, an Indulgence is not a pardon of sin, nor a taking away of the eternal punishment awarded to mortal guilt, but only a remission of the *temporal* penalties which often remain due, *after* the sin itself has been already pardoned by true repentance in the Sacrament of Penance. It can take effect only *after* the remission of sin, and it is a reward offered *only* to the fervent. Far then, from being an encouragement to sin, it is on the contrary, a powerful incentive to fervor.

Such being plainly the Catholic doctrine, we are not to heed the clamor of ignorant or misguided men, whose conclusions are drawn from manifestly false premises. Rather should our devotion be stimulated by such delightful seasons of grace and salvation, that by a faithful compliance with all the conditions prescribed by the Pontiff, we may certainly obtain the promised Plenary Indulgence. These conditions are as follows:

1. A sincere and contrite Confession of our sins, with sacramental absolution.

2. A worthy and devout reception of the Holy Communion.

3. A visit to three churches, or three visits to one church. Three visits to the church, chapel, or oratory, where the faithful are in the habit of hearing Mass, will suffice.

4. At each visit, fervent prayers, must be poured forth, for some space of time, "for the exaltation and prosperity of our holy Mother the Church, and of the Apostolic See, for the uprooting of heresy, for peace and concord among Chris-

tian princes and rulers, and for the peace and unity of the whole Christian people."

5. Almsgiving, 1st, to the poor, and 2dly, to the noble Society for the Propagation of the Faith. For the latter object particularly, the pastors will see that a special box or chest, distinctly labelled, be placed in each church during the exercises of the Jubilee.

6. Fasting on one day, a day being selected on which fasting is not already enjoined by the general law of the Church.

7. The time for gaining the Jubilee in each congregation extends to one month from the date of its proclamation therein.

8. Any of the above conditions may be changed or commuted into other good works by the Reverend Clergy of the place, who during the season of grace are clothed with the most ample powers in the Confessional, with only the exceptions mentioned in the Bull of the Pontiff. The commutation may be made, more specially, in favor of the sick, of prisoners, and of children who have not yet made their first communion.

We enjoin that this letter be read in all the churches of this province on the Sunday after its reception.

And now, Venerable and beloved Brethren, we take our leave of you, and commend you to God.

The Grace of our Lord Jesus Christ, and the charity of God, and the communication of the Holy Ghost, be with you all. Amen.

Given under Our hands in Provincial Council at Cincinnati, this Ninth day of May, in the year of Our Lord, One Thousand Eight Hundred and Fifty-Eight.

CONCILIUM CINCINNATENSE
PROVINCIALE III.

HABITUM ANNO 1861.

PROCEMIUM.

In lucem edituri Acta et Decreta Concilii Provincialis Cincinnatiensis Tertii, una cum Decreto adprobatorio Beatissimi Patris Nostri, Pii Papae Noni, gloriose regnantis, nec non et epistolis Eminentissimi Cardinalis Alexandri Barnabo, Praefecti Sac. Cong. Prop. Fid., haud inutile videtur quaedam praenotare.

1. Indictio Concilii fit singulis trienniis per literas ab Illmo. et Rmo. Archiepiscopo, vernaculo sermone conscriptas et una cum catalogo quaestionum in Concilio tractandarum missas ad singulos episcopos comprovinciales, duos vel tres menses ante celebrationem Concilii.

2. Patres Concilii, conformiter Canonibus et usui jam feliciter apud nos a pluribus annis instituto, conveniunt inter se de anno et die quibus proximum Concilium erit celebrandum.

3. Ea semper mens fuit Episcoporum Provinciae, quam suam et Ecclesiae esse animadvertit Eminentissimus Cardinalis, scil. non esse restringendam libertatem poenitentium, sive puerorum, sive adultorum, eligendi sibi, inter approbatos, confessarium; et non omnes, qui duodecimum annum attigerunt et bene instructi esse deprehenduntur, sed eos solos, qui bonis moribus et pietate disponuntur et ornantur ad primam Communionem esse admittendos.

4. Ut autem, quod ad aedituos spectat, apprime intelligatur, in mentem iterum iterumque revocamus, quae in Conciliis nostris hactenus celebratis et in literis Pastoralibus statuta sunt, eos eo solo fine adhiberi, ut pastoribus in cura et administratione rerum temporalium ecclesiae, sint auxilio. Nunc vero ut, in quantum praecaveri potest, nullus detur in re tanti momenti locus errori, Decreto Quarto Concilii Provincialis Nostri III., adjungere volumus Decretum VII.

Concilii Neo-Eboracensis anno superiori habito, cujus exemplar, aucti et emendati, nobis benigne transmisit Eminen-
tissimus Cardinalis Praefectus Sac. Cong. Prop. Fid. Cum
vero Literae Apostolicae SS. Pontificum Pii VII. et Leonis
XII. quarum etiam exemplaria recepimus, et in quibus
graviter, ut par erat, condemnati fuerunt aeditui schismatici
Neo-Aurelianenses, et Philadelphienses, jam a longo tem-
pore juris publici factae fuerint, eas hic iterum evulgare
necesse non esse censuimus.

5. Ex actorum p. 109, constat omissam non fuisse lectio-
nem Decretorum Concilii Tridentini de residentia et de Pro-
fessione fidei.

ACTA CONCILII CINCINNATENSIS PROVINCIALIS TERTII.

Die Sabbati 27. Aprilis hora quarta vespertina conveniunt omnes Provinciae Cincinnatensis Praesules in domo Illmi. ac Rmi. Metropolitanis et nominarunt Concilii officiales postridie eligendos. Designati sunt: Rmus. ac Illmus. D. D. Martinus J. Spalding et Adm. Rev. Julianus Benoit, Promotores. Rev. Sylvester H. Rosecrans S. T. D., ac Adm. Rev. Petrus Hennaert, V. G. Detroit., Secretarii. Rev. D. D. Casparus H. Borgess et Wilhelmus J. Halley, magistri Caerimoniarum.

Adm. R. R. D. D. Julianus Benoit V. G. et Petrus Hennaert V. G., Cantores.

Theologi deinde distributi sunt in congregationes infra-scriptas.

Congregatio Prima.

Adm. Rev. Joseph Ferneding, V. G.

“ Franciscus Xav. Weninger, S. J.

“ J. F. Salaun.

“ Edmundus O'Driscoll.

“ Archangelus Gstyr, O. S. F.

Congregatio Secunda.

Adm. Rev. J. Benoit, V. G.

“ J. F. Salaun.

“ L. Brandt.

“ F. Di Maria, S. J.

“ Edmundus O'Driscoll.

Congregatio Tertia.

Adm. Rev. E. Sorin, C. S. C.

“ E. Stehle.

“ J. Dwenger, Soc. PP. S.

“ J. B. Elkmann.

“ B. Hengehold, D. D.

Congregatio Quarta.

Adm. Rev. P. Hennaert, V. G.

“ J. Conlan, V. G.

“ F. X. Weninger, S. J.

“ M. Marty, O. S. B.

“ J. F. Salaun.

Congregatio Quinta.

Adm. Rev. E. T. Collins, V. G.

“ P. Hennaert, V. G.

“ S. H. Rosecrans, D. D.

“ O. S. Jair, O. S. F.

“ J. B. Hutchins.

Congregatio Sexta.

Adm. Rev. J. Conlan, V. G.

“ J. A. Kelley, O. P.

“ M. Oakley, S. J.

“ N. Young, O. P.

Specialis Congregatio de gravaminibus ex sequentibus praesulibus et theologis constituta est, nimirum:

Rmo. M. J. Spalding, Episcopo Ludovicopolitano.

“ M. De St. Palais, Episcopo Vincennopolitano.

“ J. H. Luers, Episcopo Wayne-Castrensi.

Adm. Rev. J. Ferneding, V. G. Cincinnatiensi.

“ “ J. Conlan, V. G., Clevelandensi.

“ J. F. Salaun.

“ J. B. Hutchins.

Dein supradictis theologorum Congregationibus pro examine, discussione ac sententiae relatione distributae sunt variae quaestiones a Concilio tractandae.

Munus Epistolas Concilii nomine scribendi demandatum est praelatis sequentibus, nimirum:

Rmo. Episcopo Zelano Administratori dioecesis Detroitensis ad Summum Pontificem.

Rmo. Episcopo Vincennopolitano ad administratores pii operis de Propagatione Fidei Lugduni et Parisiis.

Rmo. Episcopo Marianopolitano ad administratores hujusmodi operis Monachii in Bavaria versantes.

Rmo. Episcopo Wayne-Castrensi ad administratores operis similis Viennae in Austria degentes.

Munus concinnandi literas pastorales ad Clerum et populum demandatum est Rmo. Episcopo Ludovicopolitano.

Ad Concilium delata fuerat Controversia quaedam inter congregationem ecclesiae Sancti Francisci Salesii ex una parte, et congregationem Sanctae Mariae ex altera parte, Toleti in Dioecesi Clevelandensi, ex quadam divisione paroeciae exorta.

Rmi. Patres censuerunt audire hanc causam modo partes litigantes paratae essent stare sententiae Concilii; et partibus huic conditioni assentientibus, eam pro examine et discussione ad congregationem de Gravaminibus remiserunt.

I. SESSIO SOLEMNIS.

Die 29. Aprilis, nempe Dominica quarta post Pascha, hora nona cum dimidio A. M. in aedes Archiepiscopales convenerunt omnes RRmi. ac Illmi. Praesules, qui Concilio interesse debebant, cum Superioribus Ordinum Religiosorum et theologis adductis aut designatis, multisque al'is ecclesiasticis viris.

Hora vero decima processioni solemniter instituta, omnes, psalmos decantando, ad ecclesiam Metropolitanam accesserunt. Missam solemnem de Sancto Spiritu celebravit Illmus. ac Rmus. DD. Archiepiscopus, assistentibus, Adm. Rev. E. T. Collins, V. G., Archidiacono; Adm. Rev. E. Purcell, V. G., Diacono; Rev. L. Brandt, Subdiacono; Adm. Rev. J. Conlan, V. G., et Rev. J. B. Hutchins, Diaconis ad Thronum.

Post missam concionavit Illmus. ac Rmus. D. D. Episcopus Ludovicopolitanus, et concione absoluta aperta est prima sessio sollemnis hujus Concilii juxta ritum a Pontificali Romano praescriptos.

Interfuere huic sessioni sequentes :

Illmus. ac Rmus. D. D. Joannes Baptista Purcell, Archiepiscopus Cincinnatensis hujus concilii praeses.

Illmus. ac Rmus. Petrus Paulus Lefevre, Episcopus Zelandus, Detroitensis Administrator.

Illmus. ac Rmus. Amadeus Rappe, Episcopus Clevelandensis.

Illmus. ac Rmus. Martinus Joannes Spalding, Episcopus Ludovicopolitanus.

Illmus. ac Rmus. Mauritius de St. Palais, Episcopus Vincennopolitanus.

Illmus. ac Rmus. Georgius Aloysius Carrell, Episcopus Covingtonensis.

Illmus. ac Rmus. Fridericus Baraga, Episcopus Marianopolitanus.

Illmus. ac Rmus. Joannes Henricus Luers, Episcopus Wayne-Castrensis.

Huic sessioni etiam interfuere Vicarii Generales Rmi. Archiepiscopi RR. DD. E. T. Collins, Eduardus Purcell et Jos. Ferneding.

Ex religiosis autem :

Adm. Rev. J. A. Kelly, O. P. provincialis.

“ P. Otto Jair, O. S. F. custos.

“ P. Oakley, S. J. praeses collegii Cincinnatensis, Sancti Francisci Xaverii.

“ “ A. Kunkler, C. PP. S.

“ “ Ed. Sorin, C. S. C., superior ; Rev. Jos. Dwenger, C. PP. S.; Rev. F. X. Weninger, S. J.

THEOLOGI A PP. CONCILII ADDUCTI

Vel designati.

Adm. Rev. E. T. Collins, V. G., et Adm. Rev. Jos. Ferneding, V. G., ab Archiepiscopo designati.

Adm. Rev. P. Hennaert, V. G. ab Rmo. Episcopo Zelano adductus et Rev. C. Vandendriesche designatus.

Ab Rmo. Episcopo Clevelandensi adducti: Adm. Rev. J. Conlan V. G. et Rev. J. Salaun.

Ab Rmo. Episcopo Ludovicopolitano adducti: Rev. Ed. O'Driscoll et Rev. J. B. Hutchins.

Ab Rmo. Episcopo Vincennopolitano adducti: Rev. L. Brandt et Rev. M. Marty, O. S. B.

Ab Rmo. Episcopo Covingtonensi adducti: Rev. F. Di Maria, S. J., et Rev. L. M. Fink, O. S. B.

Ab Rmo. Episcopo Marianopolitano designati: Rev. D. Elkmann et Rev. B. Hengehold, D. D.

Ab Rmo. Episcopo Wayne-Castrensi, Adm. Rev. J. Benoit, V. G. adductus et Rev. E. Stehle, designatus.

Aderant etiam multi alii sacerdotes tam saeculares quam regulares.

Decantatis itaque de more psalmis, litanis et orationibus, uti in Pontificali Romano praescribitur, rite electi fuerunt Concilii officiales jam antea designati.

Deinde Rmus. Episcopus Concilii Promotor postulavit, ut Decreta Concilii Tridentini de Professione Fidei et de Residentia legerentur; cui petitioni (interrogante Praeside) annuerunt PP. Concilii et lecta sunt.

Dein alta voce Professionem Fidei legit Illmus. ac Rmus. DD. Archiepiscopus, caeteris praelatis eam voce paulo remissa post eum repetentibus, ad formam a Concilio Tridentino praescriptam.

His solutis Metropolitanus dedit benedictionem solemnem et omnes eodem, quo venerant ordine psalmos decantando, ad aedes Archiepiscopales reversi sunt.

Post prandium Rmus. Promotor enunciavit aliquas quaestiones a theologis sequenti die discutiendas.

Hora quarta P. M. Vesperas solemnes decantavit Illmus. Episcopus Zelanus, ac post Vesperas Illmus. Episcopus Wayne-Castrensis concionavit ad populum.

I. CONGREGATIO PRIVATA.

Feria 2. die 29. Aprilis habita.

Hora nona A. M. convenerunt omnes Patres, Rochetto et Mozzetta induti; aderant etiam Secretarii.

Praemissa a Rmo. Metropolitano Praeside invocatione Spiritus Sancti, Illmus. ac Rmus. Archiepiscopus Praeses, et omnes Illmi. ac Rmi. Episcopi unanimiter judicarunt non prius initium negotiorum faciendum, quam solemniter aliqua ratione exprimerent sensum intimissimi doloris, quo quotidie afficiuntur in iis calamitatibus, quibus Sanctissimus et Augustissimus Dominus Noster Papa Pius IX. his diebus malis opprimitur impiissimis conatibus perditorum hominum; ac simul statuerunt unanimiter collectas pro sublevandis necessitatibus Sanctae Sedis, cujus angustiis omnes coarctantur, esse faciendas in singulis dioecesibus, ubi jam non sunt factae, quam primum opportunum, spectatis difficultatibus temporum, ipsis hujusmodi dioecesium Ordinariis videbitur.

Patres statuerunt ea quae in literis pastoralibus ad Clerum et populum essent tractanda.

Breviter quoque animadverterunt de erectione asyli pro sacerdotibus infirmis; sicuti etiam de praxi exigendi pecuniam ad fores ecclesiarum a fidelibus, ut eas ingredi divinisque officiis interesse possint; et lecta sunt varia documenta ad utramque hanc materiam spectantia.

Actum quoque est de modo conscribendi acta hujus Concilii; et tunc secretarii recesserunt.

I. CONGREGATIO PUBLICA.

Feria 2. die 29. Aprilis hora 4. P. M. habita.

Aderunt omnes Prelati, Viri Religiosi et theologi. Lecta sunt responsa theologorum de questionibus sequentibus nimirum: De cantu Gregoriano in scholis Catholicis pueros et puellas edocendo; De conditionibus requisitis ut aliquis fiat Ordinarii alicujus subditus, ita ut ab eo ad ordines sacros legitime promoveri possit; De asylo pro sacerdotibus infirmis providendo; De audiendis confessionibus puerorum utrius-

que sexus, qui nondum ad Sacram Synaxim admitti possunt; De Societate sub auspiciis Illmorum. hujus Provinciae Episcoporum formanda pro diffusionem bonorum librorum; De uniformi quadam ratione stabilienda in concedendo dispensationes super impedimenta matrimonii; et de taxa in casu imponenda dispensandis. Paucis hic verbis animadvertit Rmus. Archiepiscopus ad praxim, qua sacerdotes titulo missionis ordinati, dioecesim ordinationis cum debita licentia reliquerunt, sed nulli alii adhuc sunt aggregati, et ideo, ob carentiam tituli legitimi, sunt suspensi; in aliquibus tamen dioecesibus permittuntur sacrum ministerium exercere, qui abusus esset eliminandus.

Tunc disceptatum est de responsis receptis a theologis; et absoluta est haec prima Congregatio publica.

II. CONGREGATIO PRIVATA.

Feria 3. die 30. Aprilis hora nona A. M. habita.

Invocato de more lumine Spiritus Sancti, quod sive in publicis sive in privatis Congregationibus nunquam praetermissum fuit, actum est de cantu Gregoriano in scholis Catholicis pueros edocendo, et super hoc latum est decretum.

Deliberatum est de conditionibus requisitis, ut juvenis ex aliena dioecesi oriundus, possit ab Ordinario, ad cujus Dioecesim transmigravit, ad sacros legitime promoveri ordines. Censuerunt Patres non requiri dimissoriales literas, modo juvenis ille jam acquisivit legitimum in hac Dioecesi domicilium, ac literis testimonialibus de natalibus ac de probitate vitae sit munitus.

Actum est de erectione *asyli pro sacerdotibus aetate* vel alia de causa *infirmatis*; atque etiam pro iis qui sua causa vel ad tempus, vel in perpetuum, sunt exercitio ministerii sacerdotalis amoti RRmi. Concilii Patres nihil magis in animo habentes quam obsecundare benignissimis votis SS. D. Nostri Pii IX. Summi Pontificis, et consilium Eminentissimi Cardinalis Alexandri Barnabo, Praefecti Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, omnia quae ad hanc quaestionem spectant

mature examine ponderarunt; attamen in difficillimis rerum adjunctis, in quibus versamur, judicarunt erectionem hujusmodi asyli esse differendam.

Actum est de confessione puerorum qui nondum ad sacram synaxim admitti valent, et latum decretum.

Latam quoque est decretum, quo omnes Praesules hujus provinciae sub praesidentia Illmi. ac Rmi. Metropolitanus in-eunt societatem pro excussione et diffusione bonorum librorum, et pro praecipua generalique administratione rerum deputati sunt:

Rmus. Archiepiscopus.

Rmus. Episcopus Covingtonensis.

Adm. Rev. E. T. Collins, V. G.

Adm. Rev. Jos. Ferneding, V. G.

Rev. S. H. Rosecrans, D. D.

Rev. F. X. Weninger, S. J.

cum duobus vel tribus aliis ab ipsis designandis, nimirum laicis, qui cum bibliopolis consilia conferant de ratione ac mediis quibus boni libri, parvo pretio, latius diffundi possint.

Deliberatum de ratione qua stabiliri posset uniformitas in dispensando super impedimenta matrimonii; ac etiam de congruitate imponendi taxam, per modum poenitentiae, iis qui egent dispensatione, praecipue in gradibus consanguinitatis vel affinitatis; sed nihil de hoc statutum fuit.

Tunc examinatae fuerunt aliquae facultates a Sancta Sede Apostolica RRmis. Episcopis horum Foederatorum Americae Statuum concessae.

Deliberatum quoque fuit inter Patres de modo quodam opportuno exprimendi suam gratam aestimationem Collegii Immaculae Conceptionis Lovanii in Belgiis, liberali cooperatione Illmorum. Belgii Episcoporum erecti: atque omnes censuerunt hoc esse praestandum in literis pastoralibus hujus Concilii; ac etiam hoc idem sibi gratissimum munus esse peragendum imprimis erga Collegium Americanum pia liberalitate SS. D. Nostri Papae Pii IX. in Alma urbe Romae fundatum; sicuti etiam erga valde laudandum "Collegium Omnium Sanctorum" Dublinii in Hibernia conditum.

II. CONGREGATIO PUBLICA.

Feria 3. die 30. Aprilis hora quarta P. M. habita.

Relatae sunt sententiae theologorum: De praxi exigendi pecuniam a fidelibus ad fores ecclesiae ut eam ingredi, divinisque officiis interesse valeant; De eligendis, in singulis paroeciis, viris probis ac rerum peritis, qui pastori auxilio sint in administratione rerum temporalium ecclesiae; De jurejurando a pastoribus, quibus cura animarum confiditur requirendo quo sese obstringant ad fideliter ecclesiaetribuendum quidquid fideles ad utilitatem aut commodum sive ecclesiae sive congregationis ipsis elargiantur; De sponsione exigenda ab alumnis Seminarium, qui ad statum ecclesiasticum impensis Ordinarii educantur, restituendi, si ab ordinibus suscipiendis resiliant vel a dioecesi recedant, aut post susceptos ordines ampliores facultates acquirant, omnes sumptus hujusmodi educationis; De servandis ritibus in administratione Sacramentorum, et in benedicendo populum cum SS. Eucharistiae Sacramento, ac de frequentia expositionis SS. Eucharistiae; De obligatione fidelium contribuendi congruae sustentationi pastoris, ac utrum absolvendi sint ii sacramentaliter, in articulo mortis, qui valent, ast nolunt, hanc obligationem implere; quae omnia longa theologorum disceptatione elucidata fuerunt; tuncque absoluta est congregatio haec secunda publica.

III. CONGREGATIO PRIVATA.

Feria 4. die 1. Maii hora nona A. M. habita.

RRmi. Patres Concilii, obsequium praestantes votis Eminentissimi Cardinalis Alexandri Barnabo, Sacrae Congregationis de Propaganda Fide Praefecti, in ejus literis diei 19. Februarii 1859, expressis; praxim pecuniam exigendi a fidelibus ad fores ecclesiarum ut eas ingredi, divinisque mysteriis adesse possint, diligenti examini subjecerunt; auditisque variis theologorum sententiis, atque imprimis audito, Rmo Episcopo Clevelandensi, in cujus dioecesi hujusmodi praxis existet, sed in tribus tantum oppidis maritimis, censuerunt difficultates quae contra hanc praxim, prout subsistit

in dioecesi Clevelandensi, urgentur non existere; siquidem nullus ab ingressu ecclesiae arcetur, nec a susceptione Sacramentorum vel ab audiendo verbum Dei impeditur; propterea, quin approbent praxim invecam, relinquunt *prudenter sapientiae*, Rmi. Episcopi Clevelandensis, ut, collatis consiliis cum clero et populo, eam in tribus oppidis supradictis, in quibus jam invaluit, vel retineat, vel relinquat, judicantes tamen nullatenus expedire, ut ad alias ecclesias, in quibus nondum viget, extendatur.

De eligendis in unaquaque paroecia viris qui pastori auxilio sint in administratione rerum temporalium ecclesiae, latum est decretum.

Actum est de juramento, a pastore, curam animarum suscipiente, praestando, fideliter nempe applicandi ecclesiae quaecumque fideles in commodum ecclesiae, aut congregationis ipsis elargiantur; Patres censuerunt non expedire exigere hujusmodi juramentum.

Circa sponsonem a Seminarii alumni requirendam, latum est decretum.

Tulerunt quoque Patres decretum circa expositionem SS. Eucharistiae Sacramenti, atque cum illo benedictionem populi, simul votum emittentes ut ederetur liber, seu manuale, continens preces et rubricas ad haec necessarias.

Tractantes de congrua sustentatione pastoris, Patres unanimiter censuerunt fideles teneri sub gravi eam pastori suo subministrare; atque etiam pastorem, qui vocaretur ad moribundum, qui hucusque potuit, ast noluit, hanc obligationem implere, sub gravi teneri illum adire, ob gravem caritatis obligationem erga moribundum in hac extrema necessitate constitutum; sed praeterea nihil statuerunt, cum confessarii foret de ipsius dispositionibus in illa hora judicare.

III. CONGREGATIO PUBLICA.

Feria 4. die 1. Maii hora quarta P. M. habita.

Relatae fuerunt, uti de more, ac disceptatione elucidatae sententiae theologorum de sequentibus, scilicet; utrum in-

hibendi sint clerici omnes, ne edendi, bibendi aut ludendi causa cauponas vel loca similia ineant, citra casus necessitatis aut itinerationis; ac ne ullatenus adeant theatra, quae vix sine scandalo frequentarent.

De obligatione sacerdotum sibi tempestive procurandi olea sacra ab ecclesia cathedrali, saltem per clerum in sacris constitutum, etiam de qualitate vasorum in quibus asservari debent ac deferri.

De receptione haereticorum in gremium ecclesiae cum debitis solemnitatibus, nimirum cum publica fidei professione atque absolutione ab excommunicationis vinculo quam ob haeresim professam incurrissent.

Hic Patres statuerunt formam professionis fidei a SS. Domino Nostro Papa Pio IX. approbatam, formamque absolutionis ab excommunicationis vinculo, quae omnia inveniri sunt in Compendio Ritualis Romani, jussu Concilii Baltimorensis Provincialis III. edito: et a fel. rec. SS. Domino Nostro Gregorio XVI. approbato, nuperque Baltimori iterum typis excusso, ut facile in manus omnium perveniant, integre inserendas esse in manuali libro de quo in tertia congregatione privata; atque ad calcem horum concilii actuum, quando publicabuntur esse adjiciendas; simul rogantes Illum. Archiepiscopum ut dignaretur de suo clero deputare aliquos viros sacrae liturgiae peritos, qui impressioni hujus supradicti manualis invigilent; cui praesulum petitioni Rmus. Archiepiscopus benigne annuit.

De aspersione populi cum aqua benedicta ante missam parochialem, et quibus diebus sit facienda.

II. SESSIO SOLEMNIS.

Feria 6. die 3. Maii hora nona A. M. habita.

Hora nona matutina convenerunt omnes Patres plerique theologi in ecclesiam Metropolitanam, missamque solemnem pro defunctis Praelatis et Clericis in Pontificalibus celebravit Illmus. Episcopus Clevelandensis, assistentibus Adm. Rev. Dom. J. A. Kelly, O. P., Provinciali presbytero assistente;

Rev. Dom. B. Hengehold, D. D. et Rev. Dom. Ed. O'Driscoll, Diacono et Subdiacono.

Post missam concionatus est Rmus. Episc. Marianopolitanus, et absoluta concione, Metropolitanus fecit absolutionem super cenotaphium, et celebravit secundam sessionem hujus concilii solemnem secundum ritus in Pontificali Romano praescriptos. Infra hanc sessionem nihil vel praelectum vel promulgatum fuit, ac data ab Illmo. Archiepiscopo benedictione solemni, omnes recesserunt.

Eadem die Patres ac theologi visitarunt Seminarium provinciale theologicum, ac collegium humanitatis Archidioecesis Cincinnatiensis.

IV. CONGREGATIO PRIVATA.

Feria 6. die 8. Maii hora nona A. M. habita.

Iterum considerata est praxis exigendi pecuniam a fidelibus ad fores ecclesiarum, de qua supra; sed nihil mutatum in jam decisis.

De receptione haereticorum in gremium ecclesiae latum est decretum.

Datum quoque est decretum de clericis cauponas et hujusmodi loca ingredientibus.

Patres tractando de obligatione pastorum sibi tempestive olea sacra procurandi ab ecclesia cathedrali, censuerunt jam provisum esse Jure Communi et Conciliis Provincialibus hic vim legis obtinentibus, ideoque nihil amplius statuendum.

De aspersione populi facienda cum aqua benedicta, latum est decretum.

Actum est de controversia Toletana dioecesis Clevelandensis, de qua in Congregatione praeparatoria. Lecta est conventio inter pastores utriusque congregationis ac nomine eorum congregationis respectivae inita, in scriptis, qua sponderunt, quod starent sententiae Concilii. Auditaque est relatio sententiae theologorum ordinis, "Congregationis de gravaminibus," vocatique sunt; Adm. Rev. Dom. J. Conlan, V. G., Clevelandensis ac Rev. Dom. J. F. Salaun, dictae

dioecesis Seminarii theologici Praeses, qui audierant partes litigantes, ad elucidandam relationem supradictam; lectaque sunt plura alia documenta ad causam spectantia.

Dein omnibus attente examinatis et mature ponderatis, Congregatio Praesulum ac Theologorum de Gravaminibus unanimiter censuit pro aequa solutione sufficere, ut congregatio ecclesiae Sancti Francisci Salesii solvat congregationi ecclesiae Sanctae Mariae, praeter quod jam solutum est, summam pecuniae ducentorum scutatorum Americanorum, hoc scil. modo: die primo Januarii A. D. 1862 proxime futuri, centum, et similiter die primo Januarii 1863 iterum centum, sine ullo tamen fructu (vulgo interest): et ut causa in hoc omnino terminetur, quam sententiam Patres unanimiter approbarunt, mandantes ut sententia haec in actis hujus Concilii inscribatur; et in scriptis supradictae utriusque ecclesiae pastoribus per concilii secretarios transmittatur.

Patres infra Concilium acceperunt literas Eminentissimi Card. A. Barnabo, Praefecti SS. Congregationis de propaganda Fide, diei 10. Martii A. D. 1861 jussu SS. D. N. Pii IX. transmissas, circa vinum in Sacrosancto Missae Sacrificio adhibendum; et protinus tulerunt decretum in hac congregatione privata.

IV. CONGREGATIO PUBLICA.

Feria 4. die 3. Maii hora quarta P. M. habita.

Audita sunt ac ad longum disceptatae sententiae theologorum; nempe; de benedictione coemeteriorum; et de pompa in funeribus adhibita.

De clausura monialium; De coercendis pastoribus qui in concionibus suis statuunt regulas morum nimis rigidas, et ab auctoribus probis aut SS. Patribus, non approbatas; De celebratione officii divini in triduo sacro majoris hebdomadae; De obligatione Ordinarii applicandi Missae Sacrificii fructum pro subditis dioecesanis; De simili obligatione missionariorum hujus regionis curam animarum habentium; De facultate erigendi Viam Crucis cum applicatione indulgentiarum a Sancta Sede concessarum.

V. CONGREGATIO PRIVATA.

Die Sabbati 4. Maii hora nona A. M. habita.

Lecta sunt et revisa decreta I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X.

Actum est de benedictione coemeteriorum, deque numero curriculum in funeribus adhibendo; ac de religiosa pietate erga mortuos ad quam adhortandi sunt fideles in literis pastoralibus hujus Concilii; atque latum fuit decretum.

De clausura monialium judicarunt Patres nihil praeter jam latas Ecclesiae leges esse decernendum: hortantur tamen Ordinarii, in quorum dioecesibus moniales claustratae degunt, ut strictae clausurae observantiae assidue invigilent.

De coercendis sacerdotibus regulas morum rigidiores stabilientibus tulerunt Patres decretum.

Revisae quoque et paulo mutatae sunt partes literarum pastoralium a Rmo. Promotore concinnatarum.

De facultate erigendi stationes Viae Crucis Metropolitanus promisit sese rogaturum esse instructionem a Sancta Sede Apostolica.

Pro instructione sacerdotum curam animarum habentium, circa obligationem applicandi SS. Missae Sacrificii fructum pro ovibus suae curae commissis, Patres censuerunt his actibus adjiciendam esse solutionem dubiorum a Sacra Rituum Congregatione sub dieA. D.traditam.

III. SESSIO SOLEMNIS.

Die 4. Maii Dom. 5. post Pascha habita.

Hora decima matutina omnes Praesules, Religiosi ac Theologi, processione solenni, ut in prima die hujus Concilii, instituta, ad ecclesiam Metropolitanam psalmos decantantes accesserunt.

Missam solemnem de Spiritu Sancto celebravit Illmus. ac Rmus. Episcopus Vincennopolitanus, ministrantibus Adm. Rev. D. J. Benoit, V. G. Archidiacono; Rev. D. P. Oakley, S. J., et Rev. D. M. Marty, O. S. B., Diacono et Subdiacono.

Illmus. ac Rmus. Metropolitanus interfuit in Pontificalibus ad thronum, ipsi assistentibus: Adm. Rev. Dom. E. T. Collins, V. G., Archidiacono; Adm. Rev. Dom. J. Conlan, V. G., et Rev. Dom. F. Di Maria, S. J. Diaconis.

Post Missam concionavit Rmus. Episcopus Covingtonensis, et absoluta est sessio tertia solemnis et ultima hujus Concilii Provincialis Cincinnatensis tertii, cantatis omnibus quae de concludenda synodo a Pontificali Romano praescribuntur; lecta, probata, et confirmata fuerunt Concilii decreta, atque a Patribus subscripta. Dein, rogatis et annuentibus suffraganeis, Illmus. Metropolitanus per decretum huic Concilio finem posuit: et cantatae sunt acclamationes:

ACCLAMATIONES.

Archidiaconus:—Sanctissimae Trinitati, Patri et Filio et Spiritui Sancto, Virtus Gloria et Benedictio in Saeculum Saeculi.

Chorus:—Benedicta sit Sancta et Individua Trinitas, nunc et semper et per infinita saecula saeculorum.

Archidiaconus:—Beatae Mariae Virgini Immaculatae Deiparae, Purissimae, Stellae Jacob fulgidae et solis instar splendidae, honor et veneratio.

Chorus:—Speciosa facta es et suavis in deliciis, Sancta Dei Genitrix.

Archidiaconus:—Beatissimo Patri Domino Nostro Pio gregis Christi Pastori supremo Sanctae Romanae Ecclesiae, Matris et Magistrae omnium Ecclesiarum Pontifici Maximo in angustiis impavido, amor sincerus, indivulsa fidelitas et debita obedientia cum multis annis.

Chorus:—Dominus conservet Eum, et vivificet Eum in terra, et non tradat Eum in animam inimicorum ejus.

Archidiaconus:—Reverendissimo Domino Archiepiscopo hujus Concilii Provincialis tertii Praesidi, salus, gratia, et diuturna prosperitas.

Chorus:—Imple eum, Domine, Spiritu Sancto tuo, et fac ut multos annos cum pietate, sapientia, prudentia et dignitate sic praesidere continuet.

Archidiaconus:—Venerabilibus Dominis Episcopis, qui hoc Concilium doctrina sua illustrarunt et finem ejus felicem fecerunt magnae gratiae, bona memoria et omnia fausta.

Chorus:—Benedicas Domine; Illumina corda eorum et salvos redde Ecclesiis suis.

Archidiaconus:—Episcopis et sacerdotibus nostrae Provinciae defunctis post labores suos in Christo quiescentibus, pax et misericordia in Domino Nostro.

Chorus:—Requiem aeternam dona eis Domine, et beata retributio eos in terra viventium comitetur.

Archidiaconus:—Superioribus Ordinum Religiosorum ac Theologis, qui huic Concilio doctrina sua et prudentia astiterunt, vita, felicitas, magnis cum gratiis.

Chorus:—Pro omnibus his meritis, retribuatur eis Dominus ex abundantia sua.

Archidiaconus:—Clero et fidelibus nostrae Provinciae gratia et benedictio in Christo Jesu.

Chorus:—Eluceant, Domine, in omnibus virtutibus Christianis, et in omni bono et perfecto opere permaneant.

Archidiaconus:—Omnibus concivibus nostris pacem et prosperitatem:

Chorus:—Bellum procul a finibus nostris pellat Dominus pacis, et donet nobis pacem. Da pacem, Domine in diebus nostris, quia non est alius qui pugnet pro nobis nisi Tu Deus Noster—Auspice Maria.

Archidiaconus:—Hoc Concilio Provinciali tertio jam habito et Deo adjuvante et auspice Maria, concluso, Deo Optimo Maximo gratias reddamus, et in Fidei unitate, fervore Caritatis et vinculo Pacis discedamus.

Chorus:—Fiat! Fiat! Amen, Amen.

Post acclamationes, solemniter decantatus est hymnus “Te Deum Laudamus” cum versu et oratione; ac dato osculo pacis benedictioneque solemniter ab Illmo. ac Rmo. Archiepiscopo Metropolitano impertita, omnes eodem, quo venerant ordine, ad aedes Archiepiscopales reversi sunt.

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS CINCINNATENSIS III.

A Die 29. Aprilis ad Diem 5. Maii Anni 1861.

DECRETUM I.

Ut novi, ne dicamus profani arceantur canendi modi a Dei templis, statuimus, valde commendandam esse, et ubicumque id possibile fuerit in usum deducendam, praxim tradendi in Scholis parochialibus disciplinas Musicae Gregorianaе atque pueros instructos adhibendi in divinis officiis celebrandis.

DECRETUM II.

Omnibus Pastoribus animarum injungimus in Domino, ut saltem quater in anno, atque, per quantum fieri potest, in Quatuor Temporibus, omnes pueros sub eorum cura pastorali constitutos, qui nondum ad sacram synaxim admissi sint, in unum colligant et per aliquot dies diligenter Doctrinam Christianam edoceant, confessiones omnium, qui ad septennium pervenerint, audiant, atque eos qui duodecimum annum incoeperint ad primam communionem omni diligentia disponant.

DECRETUM III.

Ad oppugnanda fere infinita mala, quae ex operosa et universali librorum acatholicorum diffusione exoriantur, decreverunt Patres ineundam esse Societatem pro diffusione et excussione librorum catholicorum, quae ex omnibus Episcopis Provinciae sub praesidentia

Illmi. ac. Rmi. Metropolitanis constet, quaeque per commissionem optatum finem assequi satagat.

DECRETUM IV.

Ad tollenda fere innumera in bonorum ecclesiasticorum administratione incommoda placuit Patribus hanc normam in quavis Paroecia, vel quasi-Paroecia, quatenus fieri poterit, observandam. Ubiqumque existunt bona Ecclesiastica sive in Ecclesiae fabricis sive in scholis sive in collectis in pios usus factis, ea omnia administrentur per commissionem, seu comitatum, ita constituendum ut Pastor sit Moderator ex officio: ut quatuor, vel octo, laici prudentes et pii, qui obligationi Paschali satisfecerint a Pastore nominentur ab Ordinario approbandi, ex quibus populus duos vel quatuor seligat, si velit, sive minus, seligat Pastor, qui cum pastore consilium administrationis constituent his restrictionibus circumscriptum; quod 1. nunquam nova in schola, aut ecclesia, moliantur quae requirent plus quam centum scutata, sine licentia Ordinarii in scriptis obtinenda: 2. nunquam talem licentiam petant nisi obtenta jam, vel subscripta, majori parte summae ad opus conficiendum necessariae; et quotannis scriptis rationem plenam et exactam administrationis suae Ordinario reddant.

DECRETUM VII. CONCILLI NEO-EBORACENSIS HABITI ANNO
1861 MENSE JUNII.

Quandoquidem hominum et temporum inconstantia ac mobilitate eo res adduci possunt, ut necessitas sese ingerat in unam vel alteram Provinciae Nostrae Dioecesium, laicos aliquos probatos seu Aedituos, Parocho

adjungendi, visum est Patribus praescriptionibus ac Declarationibus inhaerendo ab Ap. Sede saepius editis, praesertim vero a Summis Pontificibus Pio VII. ac Leone XII. in suis Literis "*Non sine magno*" diei 3. Aprilis 1823 et "*Quo longius*" diei 16. Aug. 1828, regulas quasdam mature compingere, quae normam praebeant ac veluti formam tum Aedituos eligendi, tum eorum acta moderandi. Sunt vero hujusmodi:

I. Ut ne ille Aedituorum numero adsciscatur, de quo sub ipsam electionem, vel paulo ante constiterit, eum Societati cuius Secretae nomen dedisse, vel Sacramenta Paschalia non suscepisse.

II. Probe intelligant Aeditui, nefas sibi omnino esse, vel minimam bonorum ecclesiae partem in suos usus quovis titulo vel praetextu traducere, nec in extraneos nisi de venia Episcopi, ac servatis Constitutionibus Apostolicis de rerum ecclesiasticarum alienatione.

III. Ordinariis sumptibus exceptis, ne liceat Aedituis pecuniae summam ultra 300 scutatos nummos in ullum peculiare opus erogare, nisi Episcopus de scripto assentiatur.

IV. Norint Aeditui penes Episcoporum arbitrium esse nominandi, et creandi Parochum Ecclesiae, eumque in officio detinendi, vel contra. Ipsius quoque Episcopi unice est certam nummorum summam Pastoribus animarum attribuere pro ipsorum sustentatione; neque liceat Aedituis stipendia hujusmodi retinere, vel imminuere, vel augere.

V. Pastoris est designare Organistam, Cantores, Sacristam, Custodem, seu Apparitorem, Ludimagistrum (si qua schola in paroecia existet) et hujus generis homines alios qui altari inserviant.

VI. Caveant *Æditui*, ne *Parocho* inconsulto, quidpiam tamquam legem aut normam *Parochianis* ipsi praeferant. Si qua porro discrepantia *Pastorem* inter et *Ædituos* de rebus gerendis conferentes exoritur, nec dissensionem componere ipsi per se valeant, controversiam dirimat *Episcopus*, cujus iudicio et sententiae parabunt omnes.

DECRETUM V.

Decreverunt *Patres* exigendum esse ab omnibus *alumnis seminariorum*, infra sex menses post incoeptam *Philosophiam*, seriam promissionem juxta normam collegiorum *Pontificiorum* eos nempe constitutiones seminarii observaturos, ordines sacros suscepturos, quando superioribus visum fuerit, confectisque studiis, in propria *Dioecesi* ad nutum *Ordinarii* in divinis exercendis perpetuo mansuros. Insuper statuerunt ab iisdem, exigendam esse eodem tempore promissionem scriptis exaratam, se proprio *Ordinario* totam pecuniae summam, eorum educatione expensam, restitutos, si qua a suscipiendis ordinibus resilierint.

DECRETUM VI.

Quoniam ad *Sanctissimae Eucharistiae* majorem venerationem confert, ne passim et sine causa publicae fidelium adorationi exponatur nec licet regularibus, etiam in eorum propriis *Ecclesiis*, *Sanctissimum* illud *Sacramentum* publice adorandum exponere nisi ex causa publica, quae probata sit ab *Ordinario*; et quoniam in re adeo gravi uniformitas summopere est desideranda, statuimus, ut nonnisi singulis diebus *Dominicis* et *Festis* de praecepto, sicut in festo principalis

Patroni Ecclesiae, post Missam, vel post Vesperas, exponatur et benedictio cum eo detur, sed semel tantum in eadem die in omnibus Ecclesiis hujus Provinciae et in Sacellis Monasteriorum vel Communitatum religiosarum. Licebit insuper illud Augustissimum Sacramentum similiter exponere et cum eo Benedictionem dare bis hebdomade, tempore Quadragesimali, et singulis diebus infra Octavam Corporis Christi, singulis diebus dum publice dantur missiones, in Festo SS. Cordis Jesu, et ubicumque fit devotio pia dicta "Quarantore." Illud autem haud exponendum dum Missa celebratur vel Vesperae cantantur censemus nisi in Festo Corporis Christi vel per ejus Octavam, et nisi Missa sit solemnis. Simul monemus esse ad rigorem observandum decretum Concilii Baltimorensis VI. quo statuitur ritus sacros pro Benedictione SS. Sac. in Coerimoniali et Manuali jam praescriptos, ab omnibus esse stricte observandos.

DECRETUM VII.

Ut finem imponamus iis abusibus, quos irrepsisse interdum novimus ex nimia facilitate et defectu solemnitatis in admissione neo-conversorum haereticorum ad fidem, jubemus sacerdotes ea omnia adamussim observare, quae praescribuntur in Instructione et forma a Sacra Congregatione Sancti Officii die 20. Julii 1859 data.

DECRETUM VIII.

Juxta mandatum Sanctae Sedis Apostolicae die X. Martii A. D. 1861 Episcopis datum monemus omnes hujus Provinciae sacerdotes, ut cautelam maximam ad-

hibeant circa qualitatem vini quo in sacrosancto Missae Sacrificio utuntur, caveantque ne unquam illud admittant de quo prudens dubium existit an sit artefactum. Adhortamur quoque eos ut ab ipsis cultoribus vitis, notae probitatis viris, ubi fieri poterit, vinum obtinere satagant.

DECRETUM IX.

Meminerint sacerdotes sanctitatis vocationis suae et sciant juxta juris canonici Sanctiones iis vetitum omnino esse ingressum in cauponas, tabernas, popinas vel hortos publicos manducandi aut bibendi causa, extra casum necessitatis vel in peregrinatione: theatra esse Dei ministris prorsus interdicta, et similiter prohibitam iis esse suspectam cum mulieribus conversationem et in eadem domo commorationem.

DECRETUM X.

Ut quod sapientissime praescribit Rubrica Missalis Romani ubique stricte observetur, jusserunt Patres, Aspercionem solemnem aquae benedictae singulis Dominicis diebus in ecclesiis parochialibus ante Missam Principalem semper esse paragenda, quando Episcopus solemniter non celebrat.

DECRETUM XI.

Enixe adhortamur omnes hujusce Provinciae Pastores, ut totis viribus studeant observare antiquissimum et piissimum morem exequias defunctorum mane peragendi cum Missa *de Requiem*, praesente cadavere: simulque ut graviter et acriter exprobrent omnem luxum profanum et inanem pompam in funeribus fidelium.

DECRETUM XII.

Caveant sacerdotes ne in praedicando verbo divino aut in administrando sacramento poenitentiae, dum abusus ac scandala apostolica libertate assectantur, leges arbitrarias inducant ea repraesentantes velut lethalia et mortifera peccata, quae iudicio canonistarum et moralistarum non sunt nisi levia vel nulla ; ut ex. gr. quidam ornatus muliebres, convivium festiva et alia huiusmodi.

CINCINNATI, 5. Maii 1861.

BEATISSIME PATER.

Rationem reddituri Concilii Provincialis Cincinnatiensis IIIi. nuper celebrati, oculos nostros et corda convertimus ad illam Ecclesiam cui, teste Sancto Irenaeo, “propter potiore principalitatem oportet omnes qui sunt undique fideles convenire ;” et morem insuper gerentes monitis Concilii Sardicensis, cui optimum et congruentissimum esse videbatur, ut ad Caput, id est, ad Petri Apostoli Sedem, de singulis quibusque Provinciis referant Domini Sacerdotes, has praesentes Beatitudini Vestrae demississimas dirigimus literas eo imprimis animo ut officii nostri munere erga Sanctam Sedem Apostolicam ac Vicarium Christi rite fungamur ; sed praeterea, ut amorem et reverentiam specialem, quibus Sacram Sanctitatis Vestrae Personam prosequimur propter insigne exemplum Aposto-

licarum virtutum, praesertim heroicae fortitudinis in difficillimis rerum adjunctis, quod, sole splendidius, toti orbi Catholico his infaustis annis praebet, exhibeamus.

Eo magis illud exemplum admirandum esse ac imitandum censemus, quo acerbiori nisu inimici Sanctae Ecclesiae eandem aggrediuntur; atque, dum inferorum portae, quaqua versus apertae, sponsam Christi, in Augustissimo Ejus Capite, dilaniare et exterminare conantur, nos Benignissimi Auctoris fidei nostrae Providentia, ac Immaculatae Virginis Patrocinio freti, arctiori vinculo Ecclesiae petrae, ac unitatis Centro, jungimur; memoresque verborum f. r. Felicis P. P. III: "Quibuslibet sit vallata Ecclesia periculis nunquam pondus vigoris sui censura Petri amittet; tanto non frangitur sed potius erudita divinitus, crescit adversis," secundum belli exitum fidenter expectamus.

Patimur et nos per iniquas temporum vicissitudines sed eo strictius auctoritati Sanctae Sedis jungimur, qua, ut scripsit S. Leo IX. "velut firmae anchorae subsidio, universalis Ecclesiae Status inconcussus retinetur." Hoc igitur refugio tuti, cum Apostolo nobis exclamare licet: "In omnibus tribulationem patimur sed non angustiamur, aporiamur sed non destituimur, persecutionem patimur sed non derelinquimur: dejicimur sed non perimus."

Hanc erga Sedem Apostolicam ac Sanctitatem Vestram piissimam fideique congruentissimam devotionem clero ac populo nostrae curae commissis ingerere, ingestamque fovere non cessabimus, ita ut internum animi amorem externis etiam subsidiis jugiter demonstrent.

Ceterum novimus nihil cordi B. V. majus solatium

afferre, quam praesulum zelus atque fidelitas in adimplendis officii sui muneribus. Hocce quidem solatium acta atque decreta Concilii Nostri Provincialis B. V. allatura humiliter speramus; quae ad pedes S. V. dimittimus, suppliciter petentes, ut errata Apostolica Sapientia corrigantur, et recte ac opportune facta Apostolica Auctoritate roborentur.

Interim, una cum gregibus nostris ad Pedes S. V. provoluti, Benedictionem Apostolicam imploramus ut, quod dirigente S. Sede incepimus, et Spiritus Santi invocata illustratione agendum credidimus, etiam opere adimplere valeamus.

Beatitudinis Vestrae humillimi et obsequentissimi Filii.

† *Joannes Baptista*, Archiep. Cincinnatensis.

† *Petrus Paulus*, Ep. Zelanensis et Dioecesis
Detroitensis Adm.

† *Amadeus* Ep. Clevelandensis.

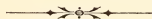
† *Martinus Joannes*, Ep. Ludovicopolitanus.

† *Mauritius*, Ep. Vincennopolitanus.

† *Georgius Aloysius*, Ep. Covingtonensis.

† *Fridericus*, Ep. Amyzoniensis, et Vic. Apost.
pro Michigan Superiori.

† *Joannes Henricus*, Ep. Wayne-Castrensis.

DECRETUM

S. Congregationis De Propaganda Fide.

Mensibus Aprilis et Maii anni 1861 in Civitate Cincinnatiensi Borealis Americae habita est Synodus III. Provincialis ab Episcopis Suffraganeis Archiepiscopi Cincinnatiensis praesidente Joanne Baptista Purcell eorum Metropolitano. Cum vero praedictae Synodi Acta et Decreta Sanctae Sedi exhibita fuerint, cumque Archiepiscopus, et Episcopi supralaudati ab eadem postulaverint, ut quae in illis *emendanda forent Apostolica Sapientia corrigerentur, recte vero atque opportune facta Apostolica Auctoritate roborarentur*, Emi. ac RR. PP. S. Consilii Xno. Nomini Propagando in Generalibus Comitibus diei 2. Decembris nuper elapsi censuerunt Acta et Decreta Synodi III. Provincialis Cincinnatiensis digna esse quae ab Apostolica Sede approbarentur, dummodo tamen nonnulla in ipsis ad tramitem Instructionis, quae huic Decreto inseritur notentur aut emendentur.

Hanc vero S. C. Sententiam cum R. P. D. Hannibal Capalti ejusdem a Secretis retulisset SSmo. D. N. Pio PP. IX. in Audientia habita die 8. Decembris 1861. SSmus. eam in omnibus ratam habuit, ac praesens in rem Decretum expediri praecepit.

Dat. Romae ex Aed. S. C. de P. F. IV. Nonas Januarii MDCCCLXII.

A. C. Barnabo, Praef.

Illme. et Rme. Dne.

Hisce insertum literis mitto Tibi Decretum quo ab Apa^{to} Sede adprobantur Acta et Decreta Synodi III. Cincinnatensis, quae superiori anno, Te praesidente, istic celebrata est. Ex tenore tamen ejus Decretiprehendes petitam ab Episcopis adprobationem datam fuisse, dummodo nonnulla in Actis ac Decretis supradictis animadvertantur aut emendentur ad tramitem Instructionis quae praesentibus literis continetur.

Itaque ad Acta in primis quod spectat, notandum est deesse in illis literas convocatorias, itemque consueta Decreta de methodo vitae, de non discedendo, de futuro Concilio celebrando, nec apparere utrum ex praescripto Pontificalis Rom. lecta fuerint Decreta Conc. Trid. de Residentia ac de Professione Fidei.

Circa Decretum 2um primam puerorum Confessionem et Communionem attingens, praestat observare, verba quibus parochis injungitur *ut confessiones* omnium septennium puerorum *audiant*, non aliter intelligenda esse, quam ut eos ad confessionem accedere curent; parochi enim tenentur quidem in confessione audire fideles suae curae subjectos, qui apud ipsos confiteri velint, sed jus exclusivum non habent eorundem fidelium confessiones excipiendi, cum integrum sit unicuique apud quemcumque adprobatum presbyterum confiteri. Item in eodem Decreto parochis praecipitur, *ut eos qui duodecimum annum incoeperint ad primam Communionem omni diligentia disponant*. Rursus haec verba non ita intelligenda sunt, quasi per modum regulae generalis pueri omnes duodecimo anno ad communionem sint admittendi, quandoquidem parochorum

sit judicare quandonam pueri ad discretionis annos pervenerint, ut ea, qua par est, reverentia ad Eucharistiam valeant accedere, sed ita Decreti praescriptio explicanda erit, ut nemini ultra duodecimum annum circa Eucharistiae Sacramentum instructio differatur.

Decretum IV. quod ad Aedituos refertur, visum est EE. Patribus exigendum esse ad normam Decreti VII. Concilii Neo-Eboracensis superiori anno habiti, cujus tenorem in inserto folio No. I. transcriptum reperies, quodque S. haec Congregatio nonnullis adhibitis emendationibus atque additionibus nuperrime adprobavit. Addo sub num. II. et III. exemplaria Literarum Apostolicarum Pii VII. ac Leonis XII. de quibus agitur in laudato Decreto Synodi Neo-Eboracensis. Ceterum S. Sedi non probatur Aedituorum institutio, nisi ubi necessaria censeatur, gravia enim sunt incommoda quae exinde oriri solent, quaeque propterea ubi existunt Aeditui sedulo praecavenda sunt ac devitanda.

In Decreto V. legitur: *Decreverunt Patres exigendum esse ab omnibus Alumnis Seminariorum . . . juramentum juxta normam Collegiorum Pontificiorum.* At vero S. Congregatio censuit praedictis verbis haec alia esse substituenda; *exigendam esse seriam promissionem.*

Ad petitionem vero quod spectat quam exhibuisti SSmo. D. Nostro de obtinendo Episcopo Coadjutore, ex insertis Literis Apostolicis in forma Brevis deprehendes SSmum. D. N. Tibi concessisse subsidium Episcopi non quidem cum jure Successionis, sed tantummodo *Auxiliaris*, atque ad id muneris elegisse R. D. Sylvestrum Horton Rosecrans, quem speciali ratione commendaveras. Post haec Deum rogo ut Te diu sospitem et incolumem servet.

Romae ex Æd. S. C. de P. F. XII. Kal. Februarii
1862 A. Tuæ.

Ad officia paratissimus

A. C. Barnabo, Praef.

Illme. et Rme. Dne.

Post ea quae circa Synodi Acta per literas diei 21. labentis Mensis Tibi significavi, addendum superest SSmo. Dno. Papae relata fuisse inter caetera quae in tertia Congne. privata Synodi leguntur circa praxim exigendi pecuniam ad fores Ecclesiarum in tribus Op-
pidis Maritimis Dioecesis Clevelandensis. Porro etsi Sanctitas Sua Synodi Cincinnatensis decreta, juxta modum a S. Congregatione jam expressum, confirmaverit, in eo tamen quod memoratam praxim attingit, declaravit hanc Sibi minime placere, ideoque per literas S. Congregationis moneri voluit Episcopum Clevelandensem, ut intra spatium duorum annorum dictam praxim a sua Dioecesi eliminare studeat, aliaque ratione provideat sustentationi parochorum. Quo quidem in sensu dum hac ipsa die ad laudatum Praesulem scribo, Deum rogo ut Te diu sospitem et incolumem servet.

Romae ex Æd. S. C. de P. F. VI. Kal. Februarii
1862. A. Tuæ.

Ad officia paratissimus

A. C. Barnabo, Praef.

R. P. D. Joanni Baptistæ Purcell,
Archiepiscopo Cincinnatensi.

APPENDIX.

Ritus Servandus in Expositione et Benedictione SS. Sacramenti.

1. In Sacristia parentur superpellicea pro Sacerdotibus, si qui adsint pro assistentia, pro clericis et caeremoniario; funalia ad minus duo, et pro expositione solemniori sex; superpelliceum et amictus et pluvialis albi coloris pro Sacerdote principali, qui daturus est benedictionem; qui tamen decens est ut paretur amictu, alba, cingula, stola et pluviali; stola item albi coloris pro sacerdote, si adsit, qui exponere debet SS. Sacramentum.

2. In altari accendantur ad minus duodecim candelae vel plures juxta consuetudinem; praesto sit bursa continens corporale sternendum super mensa ejusdem altaris. Si autem in eminenti loco ipsius assurgat Tabernaculum, seu Thronus, cum superimposito baldachino, in ejus basi seu plano sternatur corporale. Crux ab altari moveatur.

3. In credentia sit liber vel charta Orationum, superhumerales album, campanula.

4. Hora indicta conveniunt omnes in sacristia, ibique clerici assumunt superpellicea; Sacerdos, qui debet populo cum Sacramento benedicere, paratur superpelliceo, amictu, stola et pluviali, seu quod magis decet, amictu, alba, cingulo, stola et pluviali albis coloris;¹ aliquis alius sacerdos, si assistat, assumit superpelliceum, et habet in promptu stolam item albi

¹ Si expositio SS. Sacramenti immediate sequatur aliud Officium Divinum, et sacerdos pluvialis coloris respondentis Officio diei indutus non recedat ab altari, tunc paramentis non mutatis velum humerale albi coloris, tempore infra notando, assumatur. Quatenus vero recedat, et expositio habeatur tanquam functio distincta ab officio praecedenti, paramenta albi coloris adhibeantur. Si tamen libet, pluviale album assumere licet, etiam si ipsa immediate sequatur officium cui competit color diversus.

coloris, quam tamen tunc solum adhibet, cum debet aperire ostium tabernaculi, et pertractare SS. Sacramentum. Ita dispositi, facta cruci profunda reverentia, procedunt hoc ordine: thuriferarius, clerici cum intortitiis accensis; sacerdos, capite cooperto, manibus ante pectus junctis, inter assistentes, si absint, elevantes extremitates pluvialis. Assistentes operiunt caput, si sint in paramentis Dalmaticis.

5. Cum ad altare pervenerint, deposito bireto, omnes genuflectunt, loco quisque suo. Facta ab omnibus brevi oratione, sacerdos assistens, assumpta stola, seu Diaconus, si adsint Ministri Sacri, ascendit ad altare, sternit corporale super mensam, aperit tabernaculum, genuflectit unico genu, extrahit capsulam, ex eaque educit Sacram hostiam, vel lunam cum sacra hostia, quam reverenter adaptat et collocat in medio radiantis sphaerae, quam adjungit basi, ostensorium claudit, ac spinula firmat. Si sacram hostiam tetigit, digiti purificari debent. Clauso tabernaculi ostio, collocat ostensorium in medio corporali, genuflectit utroque genu, seu reponit illud in throno, si adsit, coere moniario scalam graduatam offerente et ipsum adjuvante. Deinde ante infimum altaris gradum descendit, retrahens se aliquantis per ne terga Sacramento vertat, ibique remanet genuflexus. Praemissa profunda reverentia, surgunt sacerdos et duo hinc inde assistentes, altero ministrante naviculam, altero dextram pluvialis fimbriam elevante; imponitur de more incensum sine benedictione et osculis; genuflectunt; sacerdos, accepto, sine osculis, thuribulo, statim incensat Sacramentum triplici ductu, facta cum assistentibus profunda reverentia ante et post incensationem, reddit thuribulum et genuflexus manet usque ad finem litaniarum, Psalmi vel hymni. Si cantatur *Te Deum*, omnes stare debent, genuflectentes tamen ad illa verba; *Te ergo quaesumus*. etc.

6. Finitis litiis cum versiculis et orationibus *ab Ordinario approbatis*, si quae sint dicendae, intonanda est a celebrante pars hymni *Tantum ergo Sacramentum*, nisi adsint cantores, et praesertim Chorus Musicorum "*Quorum munus est,*" ait Barulfaldus, "*in hoc casu, ILLA VERBA INTONARE.*"

7. Ad initium sequentis strophae *Gentori, Genitoque* surgit sacerdos cum assistentibus, imponit incensum et thurificat ut antea; redditoque thuribulo remanet genuflexus usque ad orationem exclusive.

8. Finito hymno, duo clerici sive cantores, sive sacerdos, intonant versiculum *Panem de coelo*, etc. (cui per totam octavam Corporis Christi, et tempore paschali additur *alleluja*). Quo versu et responsorio cantatis, sacerdos surgit, et erectus cantat (sine *Dominus vobiscum*) *Oremus. Deus, qui nobis* etc. cum brevi conclusione *qui vivis et regnas in saecula saeculorum*.

9. His peractis, sacerdos, genuflexus utroque genu in infimo altaris gradu, accipit super humeros velum quod dicitur humerale. Interea, si SS. Sacramentum super thronum fuerit positum, sacerdos assistens vel Diaconus, imposita sibi stola, ascendit ante thronum, profundam reverentiam facit, deponensque ostensorium collocat illud in medio altaris super corporali. Quo facto, sacerdos ascendit, factaque genuflexione utroque genu, manibus coopertis extremitatibus praedicti veli, accipit manu dextera, "per se scilicet et sine alterius ministerio" (ait Catalani Tom II. P. 386 ad § XXVII)¹ nodum, sinistra pedem ostensorii, et convertens se ad populum, benedictionem cum SS. Sacramento impertitur. Dum haec benedictio datur, ipse sacerdos nihil dicere, seu cantare debet, neque licet aliquid interim a choro cantari; possunt tamen organa pulsari suavi ac gravi sonitu. Thuriferarius ter incensat, si id in more est, et per caeremoniarium vel clericum datur signum benedictionis cum tintinabulo, ter illud pulsando.

10. In ipsa benedictione iste modus servandus est, scilicet: sacerdos, ostensorium, ut supra descriptum est, manibus tenens, vertit se a parte Epistolae, ita ut in medio altaris po-

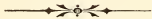
¹ Si autem Processio facienda sit, Diaconus SS. Sacramentum accipit, et ipse stans Episcopo seu Celebranti, genuflexo, ostensorium in manibus collocabit. Una tantum, et quidem in fine processionis, benedictio impertitur, et tunc rubrica, ut supra, servetur a simplici sacerdote. Episcopus vero a Diacono, ut fere communis est sententia et praxis, semper Sacramentum accipit.

pulum respiciat. Tunc illud elevat decenti mora, non supra caput, sed tantum usque ad oculos, et eodem modo illud demittit infra pectus; mox iterum recta illud attollit usque ad pectus: et deinde ad sinistrum humerum ducit, et reducit ad dexterum, nec ante pectus reducit, sed continuo se vertit ad cornu Evangelii; perficiens circulum, nec tamen, dum crucem format, movens pedes. ¹

11. Sacerdos, data benedictione, deponit Sacramentum super altare, ita ut Crucifixi imago in ipsa hostia populum respiciat, facit ibidem genuflexionem utroque genu, et statim velum humerale a caeremoniario amovetur; descendit retrahens se aliquantisper ad cornu Evangelii, ne terga vertat Sacramento, ad infimum altaris gradum, ubi manet genuflexus. Interim sacerdos assistens vel Diaconus cum stola statim reponit Sacramentum in tabernaculo, factis ante et post genuflexionibus unico genu; claudit ostium tabernaculi, et descendit ad locum suum. Surgunt omnes, genuflectunt, et operto capite, redeunt eodem ordine, quo progressi fuerant ad sacristiam.

Quae in expositione "Quadragesima Horarum" observanda sunt, inveniuntur in Caeremoniali, Baltimori typis excusso anno 1852, P. 200 Append. 1.; etiam quae de benedictione cum *Pixide* P. 215. ibid. Ap. II.

¹ Ab Episcopo benedictio trina impertitur, sed unica tantum a simplici sacerdote.

MODUS

Excipiendi Professionem Fidei Catholicae a Neo-Convertis, juxta Formam a S. Congregatione S. Officii, die 20. Julii, 1859, Praescriptam.

SACERDOS superpelliceo et stola violacei coloris indutus sedet in cornu Epistolae (si SS. Sacramentum asservetur in tabernaculo) sin minus in medio Altaris, et coram illo genuflectit Neo-conversus; qui codicem Exangelii dextra manu tangens, emittit professionem fidei, prout inferius habetur: vel si nesciat legere, Sacerdos praelegit eidem tarde professionem, ut Conversus eandem intelligere, et cum Sacerdote distinctis verbis pronuntiare possit.

PROFESSION OF FAITH.

I, N. N., having before my eyes the holy Gospels, which I touch with my hand, and knowing that no one can be saved without that faith which the Holy Catholic Apostolic Roman Church holds, believes and teaches, against which I grieve that I have greatly erred, inasmuch as I have held and believed doctrines opposed to her teaching.

I now, with grief and contrition for my past errors, profess that I believe the Holy Catholic Apostolic Roman Church to be the only and true Church established on earth by Jesus Christ, to which I submit myself with my whole heart. I believe all the articles that she proposes to my belief, and I reject and condemn all that she rejects and condemns, and I am ready to observe all that she commands me. And especially, I profess that I believe:

One only God in three divine Persons, distinct from, and equal to, each other—that is to say, the Father, the Son, and the Holy Ghost;

The Catholic doctrine of the Incarnation, Passion, Death, and Resurrection of our Lord Jesus Christ; and the personal

union of the two Natures, the divine and the human; the divine Maternity of the most holy Mary, together with her most spotless Virginity;

The true, real, and substantial presence of the Body, together with the Soul and Divinity of our Lord Jesus Christ, in the most holy Sacrament of the Eucharist;

The seven Sacraments instituted by Jesus Christ for the salvation of mankind; that is to say, Baptism, Confirmation, Eucharist, Penance, Extreme Unction, Order, Matrimony;

Purgatory, the Resurrection of the dead, Everlasting life;

The Primacy, not only of honor, but also of jurisdiction of the Roman Pontiff, successor of St. Peter, Prince of the Apostles, Vicar of Jesus Christ;

The veneration of the Saints, and of their images;

The authority of the Apostolic and Ecclesiastical Traditions, and of the Holy Scriptures, which we must interpret, and understand only in the sense which our holy mother the Catholic Church has held, and does hold;

And every thing else that has been defined, and declared by the sacred Canons, and by the General Councils, especially by the holy Council of Trent.

With a sincere heart, therefore, and with unfeigned faith, I detest and abjure every error, heresy, and sect opposed to the said Holy Catholic and Apostolic Roman Church. So help me God, and these his holy Gospels, which I touch with my hand.

Postea, neo-converso genuflexo manente, Sacerdos sedens dicit psalmum Miserere, sive psalmum De profundis, cum Gloria Patri in fine. Quo finito Sacerdos stans dicit:

Kyrie eleison. Christe eleison. Kyrie eleison. Pater noster, *secreto.*

V. Et ne nos inducas in tentationem.

R. Sed libera nos a malo.

V. Salvum fac servum tuum (ancillam tuam.)

R. Deus meus, sperantem in te.

V. Domine, exaudi orationem meam.

R. Et clamor meus ad te veniat.

V. Dominus vobiscum.

R. Et cum spiritu tuo.

OREMUS.

Deus, cui proprium est misereri semper et parcere, suscipe deprecationem nostram, ut hunc famulum tuum (hanc famulam tuam) quem (quam) excommunicationis catena constringit, miseratio tuae pietatis clementer absolvat. Per Dominum nostrum Jesum Christum Filium tuum: qui tecum vivit et regnat in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia saecula saeculorum R. Amen.

Deinde Sacerdos sedet, et ad Profitentem genuflexum versus, eum ab haeresi absolvit, dicens :

Auctoritate apostolica, qua fungor in hac parte, absolvo te a vinculo excommunicationis quam¹ incurristi, et restituo te sacrosanctis Ecclesiae sacramentis, communioni et unitati fidelium in nomine Patris et Filii et spiritus sancti. Amen.

Denique abjuranti aliquam Poenitentiam salutarem injungat, e. g. aliquas preces, visitare Ecclesiam, aut similia.

¹ In dubio gravi aut levi utrum poenitens excommunicationem incurrerit per haeresim professam, sacerdos hic inserat vocabulum *forsan*.

PASTORAL LETTER

Of the Third Provincial Council of Cincinnati,
A . D. 1861.

To the Clergy and Laity of the Diocese. Venerable and Beloved Brethren:

We find ourselves again called upon, for the third time, to fulfil the agreeable duty of addressing you in Council such words of advice and encouragement as we deem appropriate to the occasion.

I. Hopeful Signs of Progress.

We are happy to be able to say that since our last meeting the progress of Religion throughout the eight Dioceses composing this Ecclesiastical Province has been highly satisfactory, and that the prospects for the future are sufficiently encouraging. New churches, new schools, and new charitable institutions have sprung up in great numbers, and a considerable addition has been made to the body of our zealous and efficient colaborers in the Lord's vineyard—of the second order of the clergy. All this is a cheering evidence of the Divine blessing sanctifying the zeal of the pastors and the generosity of the people; and it should stimulate us all to still greater industry, zeal, and activity in the future.

II. The Church and the Pope.

Nor do the disastrous times upon which the world has fallen, both in Europe and in America, present any valid cause for discouragement; for, as the entire history of God's dealings with His people abundantly proves, the Church has never been more flourishing than when menaced with disaster, and surrounded by danger. God usually delights to draw light

out of darkness—*post tenebras lucem*. At the very moment when the storm is most lowering, and when it most threatens the bark of Peter with shipwreck, Christ usually arouseth Himself, like a giant, from His seeming slumber, and commandeth the winds and the waves, and suddenly there cometh a great calm! Were ours a merely human Church, founded by men and depending for its continuance and prosperity upon the actions of men, it would be otherwise; it would then be necessarily affected by human causes, and it would share in all the manifold vicissitudes of human affairs. Such has been the history and fate of all the sects established by men outside of, and in opposition to, the Holy Catholic Church founded by Christ and built upon a rock. The older sects have changed or fallen, and new ones have arisen amidst their ruins, destined themselves in time to share the fate of their human predecessors. The number of sects now in existence, lamentably great as it is, is small in comparison with that of those which have long since perished and been forgotten. Like man, they have their youth, their manhood, their old age, and their consequent decrepitude—the har-binger of that coming and certain death, which is the lot of all human institutions.

Only the truth of God abideth for ever. The Catholic Church has continued to exist, in undiminished beauty and vigor, during the eighteen centuries which have elapsed since Christ first sent forth His Apostles to teach all nations, with the solemn promise then made to them that He would be with them all days even to the consummation of the world. Heaven and earth may pass away, but His word will not—cannot—pass away. A most striking confirmation of this consoling promise is found in the great fact of modern history, that, while during the eighteen centuries past, dynasties have changed, thrones have tottered, sceptres have been broken, around the Catholic Church, and her whole pathway through history has been thus strewn with ruins, she alone has stood erect amidst the crumbling wrecks of human great-

ness, the only unchangeable and undying institution on the face of the earth! No one can question or even successfully obscure this great historical truth; no one can rob the Church of this immortal glory, emanating from the throne of God, with whom there is no change nor shadow of vicissitude.

Clad thus in the panoply of God, and having her crown, wreathed with a thousand victories, gained over the powers of the earth and the gates of hell, glittering with undimmed splendor upon her brow, the Holy Catholic Church can entertain no fear for her future. If God be for us, who shall be against us? What if our beloved Pontiff Pius IX., after having been treacherously and sacrilegiously robbed of the greater portion of his small territory, allotted for his support and independence a thousand years ago, is now encompassed with danger, under the protection of a false friend, who seeks to deliver him up to his enemies, and who at the same time, like Pilate, washes his hands and declares that he is guiltless of the blood of the Lord's anointed;—even this sad condition of things should inspire no feelings of serious alarm for the final issue. The Holy See has often before encountered and triumphed over similar, if not even greater dangers. The persecution of the sainted Pontiffs Pius VI. and Pius VII. is still fresh in the memory of men, and so also is the brilliant and fitful history of the great military chieftain who was the principal agent in the oppression of the latter Pontiff; the rock of St. Helena was but a fit, and we may add, a necessary sequel to the attack on the rock of Peter!

What we should do, Beloved Brethren, under these afflictive circumstances, is to sympathize with and to pray for our venerated and beloved Pontiff, and to contribute liberally for his support, now that his ordinary resources have been cut off by treacherous men disguising their sacrilege under the mask of a zeal for liberty. And we earnestly recommend, that in all the Dioceses of our Province in which collections have not yet been taken up for the Pope, this duty of filial piety should be discharged at as early a date as possible, the

most appropriate time for each diocesan collection being previously fixed by the Bishop. Well knowing, as we do, the piety and the noble generosity of our faithful people, we are convinced that they will cheerfully respond to the call, whenever it will be made. It is a question of supporting the common Father of the faithful, who labors for the good of all his children throughout the world, and we feel quite assured that they will never permit him to endure any suffering which they can alleviate.

III. Our Country. Invocation for Peace.

But we have to deplore calamities, either present or imminent, still nearer home. Our beloved country, which has for three quarters of a century unfurled its spotless banner of civil and religious liberty over us and our fellow-citizens, is now divided and is threatened with still greater disasters, among which the most fearful of all is civil war. May God, in His infinite goodness, avert or at least mitigate this awful calamity, which would arm brother against brother in fratricidal strife, and would result in wide-spread ruin to the whole country! May He, in His mercy, soothe the asperity of party feeling, soften the hearts of the men of opposing sections, and incline to fraternal love those who, heretofore brothers, may now easily be led by the passion of the moment to regard one another as enemies! Only God, who created and who governs the hearts of men, can accomplish this blessed result. How very insignificant now appears to all reflecting men the boasted philosophy of human wisdom! Now, God alone, in His Divine power and majesty, can control the winds and the waves of human passion which have risen into a fearful storm. We are but poor creatures, bereft of all power, trembling, like undutiful children, before the throne of our well beloved, but all-powerful and dread Father in Heaven. We have sinned, and our iniquities are now heavily visited upon us and our children! Let us repent in time, and thus turn away the Divine anger from us and our beloved country.

Nineveh was threatened with destruction ; but Nineveh clothed herself with sackcloth and ashes, fasted, and prayed to God in the fervor of a contrite and humble heart ; and the anger of God was appeased, and Nineveh was spared from the dread doom which had been menaced. So we also, Dearly Beloved, may avert the threatened scourge by repentance, fasting, and prayer. Let us all at once seize upon these weapons of the spirit, and with our whole heart and soul pour forth prayers to God for that Peace which this world cannot give, and which in the present agitated state of the country can come from God alone.

It is not for us to inquire into the causes which have led to the present unhappy condition of affairs. This inquiry belongs more appropriately to those who are directly concerned in managing the affairs of the republic. The spirit of the Catholic Church is eminently conservative, and while her ministers rightfully feel a deep and abiding interest in all that concerns the welfare of the country, they do not think it their province to enter into the political arena. They leave to the ministers of the human sects to discuss from their pulpits and in their ecclesiastical assemblies the very exciting questions which lie at the basis of most of our present and prospective difficulties. Thus while many of the sects have divided into hostile parties on an exciting political issue, the Catholic Church has carefully preserved her unity of spirit in the bond of peace, literally knowing no North, no South, no East, and no West. Wherever Christ is to be preached and sinners to be saved, there she is found with her ministrations of truth and of mercy. She leaves the exciting question referred to precisely where the inspired Apostle of the Gentiles left it, contenting herself, like him, with inculcating on all classes and grades of society the faithful discharge of the duties belonging to their respective states of life, knowing that they will all have to render a strict account to God for the deeds done in the flesh, that this life is short and transitory, and that eternity never ends. Beyond this point her

ministers do not consider it their province to go, knowing well that they are the ministers of God, who is not a God of dissension, but of peace and love.

Had this wise and conservative line of conduct been generally followed throughout the country, we are convinced that much of the embittered sectional feeling which now unfortunately exists would have been obviated, and that brotherly love, the genuine offspring of true Christianity, instead of the fratricidal hatred which is obviously opposed to its essential genius and spirit, would now bless our country, and bind together all our fellow-citizens in one harmonious brotherhood. May God, in His abounding mercy, grant that the sectarianism which divides and sows dissensions, may gradually yield to the Catholic spirit, which unites and breathes unity and love!

IV. System of Common Schools.

We think that few candid observers will fail to have remarked the progressive demoralization among the youth of our country, and to regret that the system of Common School education has not certainly succeeded in obviating this downward tendency, to which we may fairly ascribe much of the present alarming condition of our affairs. Under the influence of this plausible, but most unwise system, the rising generation has been educated either without any definite religious principles at all, or with false, at least, more or less exaggerated and fanatical principles. The system itself, if carried out according to its alleged intent of abstaining from any definite religious instruction is well calculated to raise up a generation of religious indifferentists, if not of practical infidels; and if not thus carried out, its tendency is to develop false or very defective, if not dangerous principles. The facts, we believe, sufficiently prove that the influence of our Common Schools has been developed either in one or both of these directions. We can scarcely explain in any other way the manifest moral deterioration of

the country, which is probably the very worst feature in our present troubles. No candid man will deny, that public virtue is now very far below the standard to which it was raised in the earlier and purer days of the republic, when our fathers admired the moral heroism, and were guided by the political wisdom of a Washington.

We have not ceased, on all suitable occasions, to warn our countrymen against the dangerous tendency of this system as it has been practically carried out, not merely because its operation is very unjust to ourselves, but because we consider it radically defective and wrong: but our appeal has been made calmly and with due regard for the feelings and even what we might consider the prejudices of others. We feel it to be our most sacred and our most solemn duty to rear up our children in the knowledge, fear, and love of God; and we regard this as the essential element—as the very foundation, the life and soul of all sound education among Christians; that which, in fact, distinguishes the latter from education among pagans. As this religious training is not possible in the Public Schools as at present organized and conducted, our children are necessarily excluded from them, as effectually as they would be by locks and bolts; unless, indeed, we were to become so dead to faith as to be willing to sacrifice the religious education of our children for a merely worldly convenience. But thank God! we have some faith yet left in the midst of this cold world of utilitarianism; and hence, after paying our due proportion of the common taxes for the support of Schools which are thus virtually closed against us, we feel constrained to erect others, at enormous expense, for the *Christian* education of our own children. Whatever else may be said of us in explanation or denunciation of our opposition to the Common School system, our worst adversaries cannot but admit our sincerity, proved as it is by what is usually regarded as a conclusive argument in this age—the large expenditure of our money for this purpose.

In a country so divided in sentiment as ours is on the subject of Religion, the only system which would be fair and equitable to all, would be that which would make education, like religion and like all other important pursuits, *entirely free*; and if taxes are collected from all for its encouragement and support, to apportion the amount of these taxes fairly among the scholars taught certain branches up to a certain standard, no matter under what religious or other auspices. This system would elicit educational industry and talent, by stimulating competition; and we have not a doubt that it would lessen the cost of education, greatly extend its blessings, and render it both sounder and more widely diffused. It would satisfy all classes, and it would render the Schools really *Public* and *Common*—which they certainly are not at present except in name. The young State of Texas has already adopted this just principle in her public school system, and there is every reason to believe that its operation will be found to be so beneficial as to encourage other States to follow the equitable example. We earnestly commend these reflections to all the fair-minded and impartial among our fellow-citizens. Why should there be an odious and expensive State monopoly in education, any more than in religion? Why should the State undertake to monopolize education any more than commerce? Why should the sacred rights of parents over their children be disregarded and trampled under foot by salaried State officials—salaried too by moneys collected by force of law from the very parents who are thus deprived of their sacred and inalienable right of educating their children according to their consciences? In one word, why should education be less free in this republic than it is in the monarchies of Europe, even those which are usually represented as the most absolute and despotic? Why should our happy and free republic be behind England and even Austria in the matter of free education? Yet such is unhappily the fact, established by abundant evidence.

V. Other Grievances.

We should not be tempted to discouragement, Beloved Brethren, even if we have still to suffer under the influence of this and of other grievances, such as the hampering of religious freedom in our public charitable institutions, which having been founded and supported by common taxation should obviously be open alike to all, without involving any abandonment of religious principle or practice in those who are admitted to share their benefits. Such being the manifest requirements of the most simple equity and justice, it is plainly a violation of constitutional right virtually to exclude the ministration of Catholic clergymen in favor of their co-religionists from such establishments;—as we are sorry to learn has been but too often the case. Our large confidence in the sense of right and of fair-play inherent in the American mind induces the belief—at least the hope—that this grievance too, when properly brought before the public, will be redressed, and that Catholics will thus obtain, what alone they ask for, *equal rights* with their fellow-citizens, with whom they have to bear equal burdens. We seek no exclusive privileges, but only clear and undoubted rights which we freely accord to all others.

VI. Faith and Sense. Time and Eternity.

We must carefully avoid, Dearly Beloved, the great fault of this age, which is the habit of looking on all things not so much with the eye of faith, as with that of sense. This world is in the habit of preferring the present to the future, time to eternity. What is shadowy, uncertain, and evanescent, carries it over what is solid, certain, and permanent, and eternal. In judging of men and things, we are sorely tempted, by the perverted spirit of the age, to make our estimate from the standpoint of this world—as if another world of eternity did not exist;—as if the clear light of heaven was and is not constantly reflected on the dull things

of earth! Woe to us, if we think, and move, and live for this miserable world alone! Professing to be Christians, we would be really worse than the pagans—we would be the most miserable of men;—miserable in this world, without any certain or well-grounded hope for immortal bliss hereafter!

Our philosophy is thus radically vitiated by the spirit of the age. If we are really and truly men of sound judgment and of correct calculation, eternity will far over-balance paltry time in our estimation. What is time? It is but a fleeting moment; it is valuable only, as being the price of eternity. Let us always remember the words of the immortal sacred orator of the twelfth century—St. Bernard—that death is a moment on which *eternity* depends—*Momentum a quo pendet aeternitas!* Alas! that the men of this world seldom, or never, think of this, the most important of all truths, and the soundest principle of all philosophy. Truly, they “have changed the truth of God into a lie;” and “professing themselves to be wise, they have become fools.” Let us not imitate them, but rather pray for them, that they may be converted and be saved!

VII. *Christian Burial and Funerals.*

We exhort you, Dearly Beloved, to remember in your pious prayers those who have died in the faith, to have the Holy Sacrifice offered up for their eternal repose, and not to consider that you have discharged your duty to your deceased friends by merely performing over their remains the rites of a showy and expensive funeral. We also remind you of the pious and most commendable usage of the Church, which we would earnestly desire to see everywhere introduced, of bringing the remains of the dead to the church in the morning, and having the clean oblation offered up over them before they will be carried to the cemetery. We also feel it to be our solemn duty to protest against the abuse, which has obtained in some places, of conducting the re-

mains of the deceased to the Church and to the cemetery with a long and pompous procession of hacks, which practice induces an unnecessary and sometimes ruinous expense, opens the way to many serious abuses and scandals, and is certainly of no relief or advantage whatsoever to the departed soul. The money thus uselessly spent would be much better applied to the often destitute survivors, especially the orphans of the deceased.

VIII. Faithful Discharge of all Duties.

We exhort you, Beloved Brethren, in the name of Christ who will judge the living and the dead, to discharge faithfully all your duties as citizens and as Christians. Love the country, obey the laws, love your neighbors as yourselves. Do all this for the love of God, who is our Father in heaven, and whose sun shineth equally upon the righteous and the wicked. Give good example to all, and avoid all scandal, lest the name of Christ be blasphemed on your account. Let your light so shine before men, that seeing your good works they may glorify Our Father who is in heaven. Forgive and love your enemies, do good to those who do evil to you, and thus overcome evil by good. Show to all by your conduct that you are Catholics, not in name alone, but in deed and in truth, knowing well that faith without works, even as the body without the soul, is dead. Be good husbands, good wives, good fathers and mothers, good neighbors, good citizens of this noble free country; and above all, good Christians, dearly loving your religion and reducing to practice in your daily walk all its elevated and life-giving principles and maxims.

In one word, be good Catholics, for this will include all else; and rather suffer the loss of property and of life itself than to bring disgrace by your conduct on the Church of Christ, that Venerable and Immaculate Mother, that glorious Spouse of Christ without spot, wrinkle, or blemish, who after giving you a new life in the laver of regeneration, has reared

you up in her maternal bosom, feeding you day by day with the heavenly manna of her life-giving Sacraments, and constantly nurturing you with more than a mother's solicitude, tenderness, and love. Oh! whatever else you may do or suffer, do not bring reproach on this good and well-beloved Spouse of Christ—this loving and Immaculate Mother of all His true children!

IX. Zeal for the Church.

Nourish constantly in your hearts a generous zeal for promoting the interests and prosperity of this holy Church. Love to see her sanctuaries rise up in beauty, decorated with the shining vesture of holiness, all over the land. Continue to encourage by your generous contributions the erection of orphan asylums and hospitals, for the rearing up of Christ's abandoned little ones under the shadow of His holy sanctuary, and for alleviating the pangs of sickness and soothing the agonies of death, especially among the poor, who are the special favorites of heaven. More especially, let us exhort you to promote everywhere, according to your means, the erection of schools where your children may be educated in learning and piety, free from the contagion of the dangerous example and corrupt or false principles of the world. The children are the hope of the Republic and of the Church in the next generation, after we ourselves shall have been gathered to the tomb; and as we will rear them up, so they will be in mature life, both as citizens and as Christians. God gave you these little ones, and He will demand their blood and their souls at your hands! Do not forget your solemn responsibility to Him in their regard.

X. Supporting Pastors.

We need scarcely remind you, Dearly Beloved, of your obligation to support your Pastors, who break to you the Bread of life, and who watch over you knowing that they must give an account of your souls. You are bound by every

law—the natural—the ecclesiastical, and the divine—to contribute generously according to your means towards the suitable maintenance of those who minister at God's altar, and who have a right to live therefrom. Can you approach the Holy Communion with an easy or a safe conscience, if you should have been so unfortunate, or rather so criminal, as to have been guilty of depriving "the laborer of his hire?" Do you not know, that, as it is laid down in our Catechisms, this is one of the sins which cry aloud to heaven for vengeance? And will you venture to appear before the dread bar of God's judgment with this sin upon your consciences? We beseech you, Dearly Beloved, to reflect seriously upon this duty while it is yet time, to repair that in which you may have been wanting in times past, and to resolve firmly before God never in future to neglect its strict performance. We are thus earnest and urgent, because we learn, with much surprise and regret, that in certain portions of this ecclesiastical Province—happily not in the larger or better portion—this sacred duty has been hitherto lost sight of and neglected, and the pastors of souls have in consequence been left to suffer. This should not be, and we confidently trust to your sense of justice and to your generosity to remedy the evil.

XI. Ecclesiastical Seminaries.

There is still another subject of great practical importance, to which we would beg briefly to call your attention. It is the training and education of suitable candidates for the holy ministry. Alas! the harvest is indeed great, but the laborers are few; and we should therefore earnestly pray the Lord of the harvest to send laborers into His harvest. But to rear them up properly and to educate them for the priesthood is a work of time, involving a heavy expenditure. For the suitable education of each candidate, an outlay of at least from one to two thousand dollars is requisite. As the adequate supply of good priests is an object of paramount ne-

cessity for the general good, all should feel deeply interested in its promotion, and all should feel bound to contribute for this purpose according to the means with which they have been blessed by Almighty God. By general and liberal concert of action in each Diocese of the Province, not only the local Ecclesiastical Seminaries could be easily supported, but sufficient means also provided for the proper maintenance of our two Provincial establishments, the Preparatory Seminary of St. Thomas, and the Theological Seminary of Mount St. Mary. We are happy to be able to report that both these Seminaries are now in a very satisfactory condition; and we earnestly bespeak your zeal and liberal donations towards rendering them and the other Ecclesiastical Seminaries of the Province still more flourishing and useful.

In this connection, we feel it to be our agreeable duty to return our most heartfelt thanks to the Venerable Pontiff who now sits on the Chair of Peter for the munificent zeal which prompted him to promote the establishment of a College at Rome for the ecclesiastical education of American youth, and we anticipate great and manifold advantages from this institution located in the center of unity. We also take much pleasure in thanking our Venerable Brothers, the Cardinal Archbishop and the Bishops of Catholic Belgium, for the truly Christian and noble zeal which has prompted them to lend their aid to the establishment of the American College of the Immaculate Conception of Louvain, the seat of the ancient and illustrious Catholic University which has shed so much glory on the Catholic Church. The College, founded with the praiseworthy concurrence of some Bishops of our Province, has already sent eleven zealous and efficient missionaries to our Church, and we anticipate much good to our holy Religion as likely to result from its continuance and prosperity, of which we are well assured. We bespeak for it the continued benevolent interest of the Belgian Prelates. And we would be wanting in our duty of gratitude, if we did not also thank our Venerable Brethren of the Irish Hierarchy for the benefits bestowed upon our missions by the excellent

missionary College of All-Hallows, established and still continuing to flourish under their fostering influence and protection.

XII. Conferences of the Clergy.

We need scarcely remind our beloved colaborers of the Clergy, of the signal advantages to Religion which will certainly result from a faithful compliance with the Decree enacted in our last Council, enjoining upon them regular ecclesiastical Conferences on matters connected with the exercise of the holy ministry. Such reunions of the Clergy, besides promoting that fraternal feeling which is so sweet a bond of Christian and clerical union, strongly tend to encourage the study of sacred things, to elicit zeal for the salvation of souls, and to establish uniformity of practice in minor rites and observances. In view of such advantages, we earnestly exhort our Venerable Brethren to establish or continue such Conferences, under the direction of the Ordinaries, in all the Dioceses of this Province.

XIII. Prayer for Peace.

Finally, Venerable and Beloved Brethren, we exhort you all to pray fervently for peace and prosperity to our beloved country, now threatened with the manifold and unspeakable evils of dissension and civil war. We are the ministers and children of peace and of love, and the spirit of our holy Religion should prompt us to pour forth earnest supplications to God, that He would vouchsafe to still the tempest raised by human passion, and restore to us that blessed peace which the world cannot give, but which cometh down from our Father who is in heaven.

And now, Dearly Beloved, we invoke upon you the peace and the blessing of Almighty God, the Father, Son, and Holy Ghost! Amen!

The Pastoral will be read in all the Churches of the Province on the first Sunday after its reception.

CONCILIIUM CINCINNATENSE
PROVINCIALE IV.

HABITUM ANNO 1882.

APPROBATIO.

DECRETUM

S. Congregationis De Propaganda Fide.

Mense Martii anni 1882 Synodus IV Provincialis in civitate Cincinnati, cui Rmus. Gulielmus Henricus Elder, impedito ab infirmitate Rmo. Joanne Bapt. Purcell, ex S. Sedis permissione praefuit, habita est. Porro cum Praesules ejusdem ecclesiasticae Provinciae Acta et Decreta Concilii ad S. Congregationem de Propaganda Fide videnda, ac examinanda misissent, Eminentissimi Patres S. Concilio Christiano Nomini Propagando praepositi in generalibus comitiis die 22. Martii 1886 habitis, ea ad trutinam revocaverunt, ac nonnullis modificationibus introductis reviserunt et recognoverunt.

Hanc autem S. Congregationis sententiam SSmo. Domino Leoni XIII. a R. P. D. Dominico Jacobini S. Congregationis de Propaganda Fide Secretario in Audientia diei 22. Junii 1886 relatam, Sanctitas Sua approbare dignata est.

Datum Romae ex Aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide die 30. Junii 1886.

Joannes Card. Simeoni, Praefectus.

D. Archiep. Tyren, Secret.

[L.†S.]

A C T A
CONCILII CINCINNATENSIS PROVINCIALIS QUARTI.

*Cincinnati, a Die 5. ad Diem 19. Martii Anno S. R.
1882, Deo Opitulante, Celebrati.*

LITTERÆ EMINENTISSIMI CARDINALIS SIMEONI.

Illme. et Rme. Domine,

Preces Episcoporum istius Provinciae, quibus postulatur ut sibi liceat provinciale convocare concilium, cui praesit Amplitudo Tua, licet tantum munere Coadjutoris Archiepiscopi Cincinnatiensis praedita sit, per R. P. D. Secretarium hujus Congregationis de Propaganda Fide in audientia diei 28 Augusti nuper elapsi oblatae fuerunt SSmo Dno Nostro, qui in omnibus benigne annuere dignatus est.

Dum haec tibi significo, Deum precor ut te diutissime sospitet.

Romae, ex Aed. S. C. de Propaganda Fide, die 5 Septembris 1881.

Uti Frater addictissimus

Joannes Card. Simeoni, Praefectus.

J. Masotti, Secretarius.

Monsig. Guglielmo Enrico Elder,

Vescovo di Avara

Coadjutore dell' Arcivescovo di Cincinnati.

LITTERAE INDICATIONIS.

GULIELMUS HENRICUS ELDER,

DEI ET APOSTOLICAE SEDIS GRATIA EPISCOPUS AVAR-
ENSIS, COADJUTOR ARCHIEPISCOPI CINCINNATENSIS :

*Omnibus Illustrissimis ac Reverendissimis Episcopis,
Admodum Reverendis Ordinum seu Congregationum
Religionis Praepositis caeterisque omnibus qui de jure
vel de consuetudine Conciliis Provincialibus interesse
debent, Salutem in Domino.*

Quum Litteris datis die 5 Septembris anni currentis
Eminentissimus Cardinalis Simeoni, S. Congregationis
de Propaganda Fide Praefectus Nobis indicaverit Sum-
mum Pontificem dedisse Nobis, licet tantum munere
Coadjutoris Archiepiscopi praeditis, licentiam* convo-
candi hujus Provinciae Concilium eique praesidendi :

Nos auctoritate Nobis in hac parte commissa, prae-
sentibus Litteris indicimus ac convocamus Quartum
Concilium Provinciale Cincinnatense in Metropolitana
Ecclesia Archiepiscopi incohandum die 5 Martii anno
1882, in quam incidit Dominica secunda in Quadra-
gesima ; atque ut tempore ac loco a Nobis hic statutis
convenient omnes istius Provinciae Episcopi caeterique
omnes qui de jure vel consuetudine ejusmodi Con-
cilio interesse debent, in Domino hortamur, et in quan-
tum opus est, praecipimus ac mandamus.

Si qui Episcopi fuerint impediti, Procuratores litteris
necessariis munitos, mittere poterunt, qui de consensu

Patrum votum decisivum habere possunt; at Patrum Concilii erit judicare et de impedimenti legitimitate et procurationis validitate.

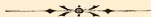
Ut autem omnia exactius ad Omnipotentis laudem et gloriam perfici queant, atque Concilium, Deo opitulante, dignum sortiatur exordium, felicemque et fructuosum progressum et exitum habeat, omnes hujus Provinciae Episcopos enixe obsecramus, ut jejunio et orationibus a Patre luminum auxilium impetrent. Rogamus ergo ut, mandantibus Episcopis, a Dominica tertia post Epiphaniam usque ad finem Concilii, preces ab iisdem Episcopis praescribendae in omnibus hujus Provinciae ecclesiis fundantur, dieque Veneris ante Dominicam Quinquagesimam jejunium solemne proclametur.

Datum Cincinnati in Festo Sancti Joannis Apostoli, Anno Reparatae Salutis millesimo octingentesimo octogesimo primo.

Gulielmus Henricus Elder,

Episc. Avar. et Coad. Archiep.

Henricus Moeller, Secretarius.

ACTA IN CONCILIO.

CONGREGATIO PRIVATA PRAELIMINARIS.

Sabbato die 4. Martii.

Anno Domini Millesimo Octingentesimo Octogesimo Secundo, die Martii 4. quae erat Sabbatum ante Dominicam secundam in Quadragesima hora 9 antemeridiana, in aedes Archiepiscopales Cincinnatenses, convenerunt Illmi. ac Rvmi. Provinciae Cincinnatensis Praesules, nec non et Adm. Rev. Ricardus Scannell, Nashvillensis Dioeceseos Administrator.

Consessui Patrum praefuit Illmus. ac Rmus. Gulielmus Henricus Elder, Episcopus Avarae, Coadjutor Archiepiscopi Cincinnatensis, utpote qui per litteras Eminentissimi Joannis Cardinalis Simeoni, S. Congregationis de Propaganda Fide Praefecti, die 5 Septembris 1881, expeditas, delegatus fuerat ad hoc celebrandum Concilium

Invocato Spiritus Sancti adjutorio, Patres convenere ut Adm. Rev. Ricardus Scannell, Nashvillensis Dioeceseos Administrator, conventibus Praesulum cum voce decisiva interesset, Rmi. vero Abbates M. Benedictus O. C. et Fintan Mundwiler, O. S. B., nec non et Adm. Rev. Eduardus Sorin, Superior Generalis C. SS. C. cum voce consultativa.

Proponente dein Illmo. Praeside placuit Patribus ut Prima Solemnis Sessio haberetur die 5 Martii, quae fuit Dominica secunda in Quadragesima, hora 9 antemeridiana in Ecclesia Metropolitana; utque in hac Prima Sessione Missam decantaret ipse Illmus. ac Rmus. Praeses. De Secunda Sessione convenere ut celebraretur in eadem Ecclesia Metropolitana, h. 9 matutina, die 9 Martii quae incidit in feriam V. post Dominicam secundam in Quadragesima, utque Rmus. ac Illmus. Caspar Henricus Borgess, Episcopus Detroitensis Sacrum solemniter celebraret.

Visum est etiam Patribus ut Illmus. ac Rmus. Gulielmus Georgius McCloskey Ep. Ludovicopolitanus SS. Sacrificium

pontificaliter celebraret in ultima Sessione, quae indicta est ad Dominicam tertiam in Quadragesima die 12. Martii, ea tamen conditione, ut alius dies substitueretur, si negotia expedienda id exigent.

Insuper statuerunt Patres Concilii Missam de Requiem pro Praesulibus omnibus Provinciae inde a Tertio Concilio Cincinnatiensi defunctis celebrandam ab Illmo. ac Rmo. Augusto Maria Toebbe, Ep. Covingtonensi, Feria III., die 7 Martii.

Quibus absolutis Rmus. Praeses nomina eorum proposuit, quos, collatis inter se Episcopi consiliis in Officiales Concilii assumendos censuerant. Designatos Patres probarunt.

Quibus omnibus peractis particulares theologorum Congregationes constitutae sunt.

Denique ne in disceptando nimium temporis insumeretur convenerunt Patres ut in Congregationibus tam publicis quam privatis nemini liceret nisi semel aut iterum de una eademque quaestione verba facere; utque prima vice decem altera quinque *minutas* nemo excederet.

Quibus peractis et recitato "Sub Tuum Praesidium" finis conventui impositus est.

CONGREGATIO PUBLICA PRAELIMINARIS.

In nomine Domini. Amen. Anno Reparatae Salutis octogesimo secundo supra millesimum octingentesimum die Sabati Quatuor Temporum Quadragesimae, 3. mensis Martii, hora 4. vespertina convenerunt Illmi. ac Rmi. Dni. Episcopi Provinciae Cincinnatiensis, Administrator Nashvillensis, et Abbas Fintan Mundwiler O. S. B., Abbatiae S. Meinradi, et habita est congregatio generalis praeparatoria in presbyterio Ecclesiae Cathedralis Cincinnatiensis. Praeerat Illmus. ac Rmus. Dnus. Episcopus Avarensis Coadjutor Archiepiscopi Cincinnatiensis. Abfuerunt pauci quorum alii in itinere detenti fuerant, ad alios nuntius de congregatione praeparatoria habenda tempore opportuno non pervenerat.

Invocato per recitationem orationis "Adsumus," Spiritus Sancti auxilio Illmus. ac Rmus. Praeses omnes praesentes

brevi sermone allocutus est et Decretum de silentio servando ac libellis restituendis publicari jussit.

Quo Decreto lecto recitata sunt per Secretarium nomina Episcoporum, Abbatum, caeterorumque Superiorum Religiosorum, Rectorum Seminariorum Majorum et Synodaliū reliquorum.

Deinde lectus est catalogus particularium Congregationum theologorum quarum unicuique praefectus erat unus e numero Episcoporum.

Singulis Congregationibus titulus de quo deliberarent attributus fuit.

CONGREGATIO I.

De Ecclesiastica Disciplina.

Praepositus: Illmus. ac Rmus. Gulielmus Henricus Elder.

Theologi: Rmus. Abbas Fintan O. S. B.

Adm. Rdus. Henricus Drees, C. PP. S.

“ Henricus Joseph Richter, S. T. D.

“ Fridericus Lang, Praep. Cong. Pass.

“ Thomas Sebastianus Byrne, Secretarius.

“ Ferdinandus Bergmeyer, O. S. F.

“ Michael O'Reilly.

“ Patricius Gleason.

“ Ferdinandus Brossart.

CONGREGATIO II.

De Administratione Bonorum Ecclesiasticorum.

Praepositus: Illmus. ac Rmus. Caspar Henricus Borgess.

Theologi: Adm. Rdus. Ricardus Scannell, Adm. Dioec. Nashv.

Adm. Rdus. Nicolaus A. Moes, Praes. Sem. Clev. et Secretarius.

“ Joannes Coghlan, S. J., Rector S. Francisci Xaverii.

“ Henricus Joseph Richter, S. T. D., Secretarius.

“ Camillus Paulus Maes, Notarius.

- Rdus. Joannes Franciscus Friedland.
 “ Joseph Rademacher.
 “ Thomas Sebastianus Byrne, Secretarius.
 “ Patricius Gleason

CONGREGATIO III.

De Cantu Ecclesiastico.

- Praepositus: Illmus. ac Rmus. Augustus Maria Toebe.
 Theologi: Rmus. Abbas Fintan, O. S. B.
 “ Custos Lucas, O. S. F.
 “ Fridericus Lang, Praep. Cong. Pass.
 Adm. Rdus. Ferdinandus Bergmeyer, O. S. F.
 “ Patricius Henricus Cusack.
 “ Joannes Franciscus Friedland.
 “ Joseph Ahrens.
 “ Ferdinandus Brossart.

CONGREGATIO IV.

De Matrimonio.

- Praepositus: Illmus. ac Rmus. Joseph Dwenger.
 Theologi: Adm. Rdus. Eduardus Sorin, Sup. Gen. C. SS. C.
 “ “ Eduardus H. Brandts, Vic. Gen.
 “ Gulielmus J. Halley.
 “ Joseph Rademacher.
 “ Thomas Patricius Thorpe.
 “ Joannes C. Albrinck.
 “ Dionysius O'Donaghue.
 “ Gulielmus F. Hayes.

CONGREGATIO V.

De Scholis Catholicis et Publicis.

- Praepositus: Illmus. ac Rmus. Franciscus Silas Chatard.
 Theologi: Adm. Rdus. Eduardus Sorin Sup. Gen. C. SS. C.
 “ “ Eduardus H. Brandts, Vic. Gen.
 “ Thomas Patricius Thorpe.
 “ Joannes C. Albrinck.
 “ Joseph Ahrens.

Rdus. Henricus Joseph Richter, S. T. D.,
Secretarius.

“ Michael O'Reilly.

“ Joannes Coghlan, S. J.

“ Dionysius O'Donaghue.

“ Patricius Henricus Cusack.

“ Hugo Peythieu.

“ Aemilianus Sele, S. T. D.

CONGREGATIO VI.

De Societatibus Catholicis.

Praepositus: Illmus. ac Rmus. Joannes Ambrosius Watterson.

Theologi: Adm. Rdus. Ricardus Scannell, Adm. Dioec.
Nashv.

“ Nicolaus Aloysius Moes, Rect. Sem.
Clev.

“ Thomas Patricius Thorpe.

“ Joseph Rademacher.

“ Joseph Ahrens.

“ Gulielmus F. Hayes.

“ Thomas Sebastianus Byrne, Secre-
tarius.

“ Camillus Paulus Maes, Notarius.

“ Dionysius O'Donaghue.

“ Alexander J. Harnist.

CONGREGATIO VII.

De Societatibus Secretis.

Praepositus: Illmus. ac Rmus. Gulielmus Georgius Mc-
Closkey.

Theologi: Rmus. Abbas Fintan Mundwiler, O. S. B.

Adm. Rdus. Eduardus Sorin, Sup. Gen. C. SS. C.

“ “ Lucas Gottbehoede, Custos Prov. O.S.F.

“ Ferdinandus Bergmeyer, O. S. F.

“ Thomas Patricius Thorpe.

“ Michael O'Reilly.

“ Joannes C. Albrinck.

Rdus. Gulielmus J. Halley.

“ Aemilianus Sele, S. T. D.

“ Alexander J. Harnist.

“ Patricius Henricus Cusack.

Postea lectus est elenchus Officialium Concilii. Sunt qui sequuntur:

1. Promotor: Illmus. ac Rmus. Caspar Henricus Borgess, Episcopus Detroitensis.

2. Judices Excusationum et Querelarum: Illmus. ac Rmus. Gulielmus Georgius McCloskey, Episcopus Ludovicianus.

Illmus. ac Rmus. Joseph Dwenger, Episcopus Wayne-Castrensis.

Rdus. Gulielmus J. Halley.

“ Joannes F. Friedland.

3. Secretarii: Adm. Rdus. Nicolaus A. Moes, Praeses. Sem. Majoris Sanctae Mariae, Cleveland.

Rdus. Thomas S. Byrne.

“ H. Joseph Richter, S. T. D.

4. Notarius: Rdus. Camillus P. Maes.

5. Caeremoniarii: Rdus. Henricus Moeller, S. T. D.

“ Franciscus A. Wimsey.

6. Cantores: Rdus. Petrus Hurth, C. SS. C.

“ Joannes Feldman.

“ Gulielmus Scholl.

“ Augustus Fischer.

“ Henricus Paul.

“ Joseph Stoeppelmann.

Dnus. Ganger, S. J.

“ Otting, S. J.

“ Walters, S. J.

Deinde Rmus. Praeses evulgari mandavit nomina theologorum a singulis Episcopis adductorum vel designatorum, scilicet:

Ab Illmo. ac Rmo Episcopo Avarensi Coadjutore Archiepiscopi Cincinnatiensis:

Rdus. Joannes C. Albrinck.

“ Gulielmus J. Halley.

“ H. Joseph Richter, S. T. D.

“ Thomas S. Byrne.

Ab Illmo. ac Rmo. Episcopo Ludovicopolitano :

Rdus. Alexander J. Harnist.

“ Aemilianus Sele, S. T. D.

Ab Illmo. ac Rmo. Episcopo Covingtonensi :

Adm. Rdus. Eduardus H. Brandts, V. G.

Rdus. Ferdinandus Brossart.

Ab Illmo. ac Rmo. Episcopo Detroitensi :

Rdus. Joannes F. Friedland.

“ Camillus P. Maes.

Ab Illmo. ac Rmo. Episcopo Clevelandensi :

Adm. Rdus. Nicolaus A. Moes.

Rdus. Thomas P. Thorpe.

Ab Illmo. ac Rmo. Episcopo Wayne-Castrensi :

Rdus. Joseph Rademacher.

“ Michael O'Reilly.

Ab Illmo. ac Rmo. Episcopo Vincennopolitano :

Rdus. Hugo Peythieu.

“ Ferdinandus Bergmeyer, O. S. F.

“ Dionysius O'Donaghue.

Ab Illmo. ac Rmo. Episcopo Columbensi :

Rdus. Georgius H. Ahrens.

“ Gulielmus F. Hayes.

Ab Adm. Rdo. Administratore Nashvillensi :

Rdus. Patricius J. Gleason.

“ Patricius H. Cusack.

Dernum Illmus. ac Rmus. Praeses hoc promulgavit *Decretum* :

NOS GULIELMUS HENRICUS ELDER,

Dei et Apostolicae Sedis gratia Episcopus Avarae, Coadjutor Archiepiscopi Cincinnatensis :

Illmis. ac Rmis. Episcopis et omnibus qui Concilio intersunt salutem in Domino :

De consensu Rmorum. Patrum statuimus et decernimus Primam Sessionem Solemnem crastina die quae est Dominica secunda in Quadragesima in Ecclesia Metropolitana celebrandam esse hora 9 cum dimidio, ad quam igitur omnes Synodales invitamus.

Gulielmus Henricus Elder,

Episcopus Avarae et Coadjutor Cincinnatensis.

Omnibus peractis et recitato "Sub Tuum Praesidium" omnes recesserunt.

DECRETA AD CONCILII APERITIONEM PERTINENTIA.**DECRETUM DE SILENTIO SERVANDO ET
LIBELLIS RESTITUENDIS.****NOS GULIELMUS HENRICUS ELDER,**

*Dei et Sedis Apostolicae gratia Episcopus Avarae, Co-
adjutor Archiepiscopi Cincinnatensis, et huic Con-
cilio Provinciali Cincinnatensi IV Praesidens,
omnibus Illmis. ac Rmis. Episcopis nec non et Rmis.
Abbatibus ac Adm. Rdis. Ordinum seu Congrega-
tionum Religionis Praepositis, caeterisque omnibus qui
huic Concilio intersunt, pacem et salutem in Domino.*

Quamvis ad promovendum finem, quem Concilium Provinciale ex mente Ecclesiae in fide firmanda, corrigendis moribus christianis ac tollendis defectibus, Deo adjuvante, assequendum sibi proponunt, omnibus ad synodum convocatis, quae de diversis rebus deliberandis sentiant, in congregationibus libere aperire concessum sit, tamen perspicuum est, quam facile haud pauca incommoda et detrimenta exinde exorirentur, si quae in sinu Concilii clausi tractata et peracta fuerint, cum aliis, qui synodo non intersunt, indiscrete et inconsiderate communicarentur. Quum enim fieri possit, ut tam in examinandis quaestionibus quam in votis emittendis variae pro indole sententiae emergant ac diversa diverse proferantur, quae si inter alios cum presbyteros tum laicos extra gremium consultantium dispargerentur, non solum curiositatem inanem excitare, depravatas in ephemeridibus relationes provocare,

sinistris interpretationibus ansam praebere, sed etiam inter synodales ipsos dissidia et cavillationes producere possent, procul dubio omnium interesse debet, ea omnia prorsus evitare atque fraterna charitate et concordia in id eniti, ut quae in synodo peracta et prolata fuerint, inter synodales tantummodo innotescant, nec unquam inter alios divulgentur. Porro quum ad sublevandam examinationem et deliberationem accelerandam haud parum profuturum esse censuimus, si de cunctis, quae in concilio tractanda sint, exemplar integrum omnibus synodalibus ad manum praesto foret idcirco statuta omnia concilio proponenda typis describi curavimus et eorum exemplar integrum cuilibet synodali tradendum esse decrevimus, ea tamen addita lege, ut ad praevenienda detrimenta et incommoda multimoda, quae facile exoritura essent, si statuta impressa cum aliis communicarentur vel etiam post concilium finitum retenta subtraherentur, quilibet synodalis ad restituendum exemplar ipsi traditum omnino obligetur. Quam ob rem perennem in synodis observatum usum sequentes, de consilio et assensu Rmorum. Episcoporum comprovincialium nostrorum praecipimus et declaramus, omnes ad concilium convocatos et admissos non solum ad secretum tam de rebus deliberatis et votis editis, quam de sententia peculiari, quam quis in congregationibus particularibus et generalibus enuntiaverit, aequae ac de ratione qua illam explicaverit, absoluta sanctitate observandum; sed etiam ad restituendum statutorum exemplar ipsis traditum gravissime et strictissime sub fide sacerdotali obligari. Dum autem obligationem hanc, qua omnes synodales obstringuntur publicamus et fraterna caritate inculcamus, e potestate Praesidis simul subjungimus, quemcumque, qui secre-

tum synodale violasse vel statuta subtraxisse comper-
tus fuerit, ad iudicium iudicum synodaliū vocandum
ac pro demerito et eorum consilio canonica censura esse
castigandum.

DECRETUM DE APERIENDO CONCILIO.

Cum in die festo S. Joannis Apostoli juxta sanc-
tiones canonicas, litteras pro Concilio hoc provinciali
convocando ediderimus quibus obtemperantes, Illmi. ac
Rmi. Episcopi caeterique omnes intra hujus Provinciae
limites degentes qui de jure vel de consuetudine adesse
debeant, hoc rite convenerunt; ad laudem et gloriam
Omnipotentis Dei et in honorem ejusdem Immaculae
Virginis Mariae, horum omnium Statuum primariae
Patronae, omniumque Sanctorum ad augmentum Ca-
tholicae Fidei atque ad disciplinae sanctae decorem
promovendum: decernimus Concilium hoc provinciale
Cincinnatiense IV die 5 Martii a. s. r. 1882, aperi-
endum et jam esse apertum. In nomine Patris et Filii
et Spiritus Sancti, Amen.

DECRETUM DE PROFESSIONE FIDEI EMITTENDA.

Tridentini Concilii Decretis, ac Pontificiis Constitu-
tionibus libenter ac reverenter obediētes omnibus
Patribus hujus Concilii, qui id nondum canonice praes-
titerint, in Domino injungimus, ut Fidei Professionem
juxta formulam a Pio Papa IV concinnatam emittant
una cum clausula de R. P. Primatu deque ejus infalli-
bili magisterio addenda juxta Pii IX f. r. praescriptum.
Injungimus etiam, ut juxta ejusdem Concilii praescrip-
tum, prius legantur Decreta De Fidei Professione¹ et
de Residentia².

¹ Sess. XXV. De Reformat. Cap. II. "Cogit temporum."

² Sess. XXIII. De Reform. Cap. I. "Cum praecepto."

DECRETUM DE PRAEJUDICIO NON AFFERENDO.

Normae a Sacrosancto Concilio Tridentino sancitae (Sess. II.) morem gerentes, decernimus, "quod si forte contingerit aliquos debito in loco non sedere, et sententiam proferre, Congregationibus aut Sessionibus interesse, et alios quoscumque actus facere, Concilio durante, nulli propterea praejudicium generari, nullique novum jus acquiri;" adeo ut, post conclusum Concilium omnia circa praecedentiae quaestionem in eodem loco ac ante permaneant.

DECRETUM DE METHODO VITAE IN CONCILIO SERVANDA.

Cum Episcopi et Sacerdotes sint Lux mundi ac Sal terrae a Domino designati, profecto deberent cum toto vitae decursu, tum vero praesertim quando in unum, afflante Spiritu Sancto sint congregati, lucere tanquam lucernae in domo Dei, et exemplo sancto, tanquam sale, corda inspectantium fidelium condire, ut videntes eorum opera bona, glorificent Patrem nostrum qui est in coelis. Quapropter memores verborum Psalmistae: "Nisi Dominus aedificaverit Domum, in vanum laboraverunt, qui aedificant eam," studeant omnes hujus Concilii Patres ac synodales precibus assiduis ad Patrem Luminum effusis, ab eo efflagitare divinam illam sapientiam quam omnibus corde humili ac fide plena rogantibus dat affluenter et non improperat; Ipse enim "pro bona voluntate operatur in nobis et velle et perficere."

Concilio igitur durante omnes singulis diebus sacris vacent meditationibus, Sacrosanctum Sacrificium vel offerant, vel saltem eidem devote adstant; in tota vitae ratione ita se gerant, ut omnibus sint aedificationi

bonumque Christi odorem circumquaque diffundant, quo omnes ad pietatem eorum aspectu moveantur.

Quumque magno Nobis in hoc Concilio imposito operi imparibus omnino simus viribus, Confratres Nostros in Domino rogamus, quatenus sapientissimis suis consiliis Nos adjuvent, ut Nobiscum cooperante Spiritu Sancto, quae ecclesiis nostris sint majori bono, vel ad Religionem sanctam amplificandam ornandamque, vel ad corrigendos abusos, qui ex fragilitate humana forte irrepserint, atque ad disciplinam sanam roborandam et Nobis ipsis clare innotescant, et sapientibus firmentur decretis. De rebus in Concilio pertractandis omnes igitur mentes suas plena libertate pandant, ea tamen ratione, ut "fraternam charitatem invicem diligentes," omnia nostra in charitate fiant! Uti enim monet, post Toletanum Concilium, Sacrosancta Tridentina Synodus: "In sententiis dicendis, in loco benedictionis consistentibus Domini Sacerdotibus, nullus debeat aut immodestis vocibus perstrepere aut tumultibus perturbare; nullus etiam falsis vanisve aut obstinatis disceptionibus contendere; sed quidquid dicatur, sic mitissima verborum prolatione temperetur, ut nec audientes offendantur, nec recti iudicii acies perturbato animo inflectatur." (Sess. II.)

"Et quoniam," monente eodem Concilio, "oportet Episcopos esse irreprehensibiles, sobrios, castos, domui suae bene praepositos, hortamur etiam, ut ante omnia quilibet in mensa servet sobrietatem, moderationemque ciborum, deinde cum in eo loco saepe otiosi sermones fieri soleant, ut in ipsorum Episcoporum mensis divinarum Scripturarum lectio admisceatur." (Sess. II.)

Singulis igitur diebus in mensa, praeter Sacrarum

Litterarum selectum caput Martyrologium etiam perlegetur Romanum. Demum quo abundantius in Nos quae bono sint Ecclesiae deliberantes Spiritus Sancti dona descendant, enixe in Domino omnes fideles in Metropolitana hac degentes urbe rogamus, ut die noctuque instent orationibus, ecclesias frequentent, peccata sua animo contrito confiteantur, sacraque communione digne reficiantur; ut placato Domino, peccata nostra vel parentum nostrorum non amplius reminiscatur, sed tam Sacerdotibus quam concreditis ipsis gregibus omnia elargiatur bona.

DECRETUM DE OFFICIALIBUS EORUMQUE MUNERIBUS.

Quoniam ad negotia in Concilio expeditius pertractanda opus sit, ut ministri quidam, sive Officiales, designentur, qui Patribus variis in fungendis officiis praesto sint, valdeque intersit ut horum munera claro definiantur; ideo, de Patrum consensu, decernimus pro hoc Concilio Provinciali Quarto Cincinnatensi deligendos esse Officiales qui sequuntur:

I. *Secretarium*, cui adsignabitur coadjutor. Horum erit; Acta omnia Episcoporum, in privatis eorum praesertim Congregationibus, accurate describere; quae a Patribus suggeruntur in formam, si opus fuerit, conciliarem redigere, eademque Concilio perlegere discutienda; Sessionem et Congregationem tam particularem quam generalium Acta, a Notario accepta, recognoscere, trutinam submittere ac ut decet emendare; omnia Concilii documenta caute custodire, sive sint typis impressa sive scripto exarata; eorundem exemplaria tempore opportuno Patribus tradere ac Synodalibus prout opus erit distribuere, iis iterum, finitis deliberationibus, accurate collectis ac receptis, demum,

omnia in unum collecta, adjuvante Notario, praeparare, quae ad Sanctam Sedem transmittantur.

II. *Notarium*. Notarii erit: quae acta fuerint in publicis Sessionibus ac Congregationibus describere, eaque ad Secretarium referre. Acta firmare et Decreta.

III. *Promotor* cujus erit, actionem Patrum tam in privatis quam in publicis Episcoporum et Synodaliū Congregationibus et Sessionibus instando dirigere atque urgere, quo omnia ordinate atque expedite gerantur.

IV. *Judices Excusationum et Querelarum*. Quatuor judicum Excusationum erit, eorum in prima instantia, causam judicare, qui cum Concilio jure interesse debuerint, tamen abfuerunt, procuratorum instrumenta ab absentibus confecta examini submittere, omniaque ad Concilium demum referre. Querelarum autem judices "accusationes et querelas ipsis delatas audiant diligenter, et ad Nos in Concilio referant, controversias autem, antequam hoc ipsum Concilium de more dimittatur, vel componere studeant, vel ex compromisso ad arbitros rejiciant, vel ad Nos in Concilio referant. "Iidem porro Judices pro Excusationibus ac pro Querelis constituentur, quo majori in agendo simplicitati et expeditioni consulatur,

V. Demum, *Magistros Caeremoniarum, Cantores* aliosque quorum obvia sunt munera.

DECRETUM DE NON DISCEDENDO.

Ut consentientibus omnibus ad finem feliciter perducantur nostrae in Domino deliberationes, districte ne quis Synodaliū discedat, nisi finito Concilio et sub-

scriptis ejusdem Actis atque Decretis, absque gravi ac justa causa, a Nobis post relationem Excusationum Judicum in Concilio probandam, prohibemus. Quod si hujusmodi obtinuerit licentiam, si fuerit Episcopus, non prius discedat quam Procuratorem rite constituat qui ejus gerat vices. Quod si quis, quod absit, secus egerit, poenas a sacris canonibus sancitas incurrere se sciat.

SESSIO PRIMA SOLEMNIS.

Dominica secunda Quadragesimae, incidente in diem quintam Martii hora nona cum dimidio antemeridiana Illmi. ac Rmi. Episcopi et reliqui legitime convocati, assumpto suae dignitatis habitu in aulis palatii Archiepiscopalis convenerunt. Hora 10 ad majoris campanae sonitum thure imposito ab Illmo. ac Rmo. Concilii Praeside hymnoque "Veni Creator Spiritus" intonato, Synodales ex domo Archiepiscopali ad Ecclesiam metropolitanam processerunt ordine sequente: a) Magister Caeremoniarum Assistens et thuriferarius cum thuribulo; b) Subdiaconus gestans crucem medius inter duos ceroferarios; c) caeteri acolythi bini incedentes superpelliceo induti; d) regulares et saeculares superpelliceo et birretto induti; e) Officiales Concilii, videlicet, cantores, notarius et secretarii, et theologi superpelliceo et birretto induti; f) consultores Praesidis et aliorum Episcoporum et Congregationum religionis praeposti planetis rubri coloris induti; g) Abbas cum pluviale et mitra simplice; h) Adm. Rdus. Administrator Nashvillensis; i) Illmi. ac Rmi. Episcopi; j) presbyter assistens; k) Illmus. ac Rmus. Concilii Praeses, medius inter diaconum et subdiaconum; l) acolythi a mitra et baculo et alii duo a libro et a scotula. Ibant autem omnes psallentes Psalmos 80, 83, 86, campanis et organo in Ecclesia continuo pulsatis et resonantibus.

Missam solemnem de Spiritu Sancto celebravit Episcopus Avarensis, Coadjutor Archiepiscopi Cincinnatiensis, assistentibus Rdo. G. J. Halley, archidiacono, Rdo. A. Quatman, diacono, Rdo. E. D. Keley S. J., subdiacono. Concionem habuit, de Spiritu Sancti virtute in Ecclesia Dei, Illmus. ac Rmus. C. H. Borgess, Episcopus Detroitensis. Praeses, Missa finita, perrexit ad faldistorium et dimissis caligis nec non planeta, induit pluviale. Praeses ante altare, quo faldistorium jam positum fuerat, sedit. Subdiaconus praecinuit submissa voce antiphonam: "Exaudi nos Domine," et Praeses, postquam alta voce eadem repetiit verba, geniculavit. Chorus Cantorum prosecutus est cantum antiphonae, qua absoluta intonuit Psalmum: "Salvum me fac." Finito primo Psalmi versiculo Praeses surrexit et sedit in faldistorio, et caeteri omnes simul surrexerunt. Absoluto Psalmo et repetita antiphona Pontifex surrexit et deposita mitra versusque ad altare cantavit tono feriali "Adsumus Domine." Recitata oratione Praeses mitra coopertus procubuit supra faldistorium, caeteris omnibus genuflectentibus, et cantores cecinerunt Litanias.

Quibus absolutis surrexerunt omnes et Pontifex, detecto capite, dixit orationem: "Da, quaesumus." Deinde diaconus benedictione a Pontifice impertita cantavit Evangelium "Convocatis Jesus duodecim." Postea Pontifex genuflexus incepit cantando, schola prosequente, Hymnum "Veni Creator Spiritus." Expleto Hymno, Praeses brevi sermone allocutus est synodales.

Post allocutionem mandante Praeside lecta sunt a Secretario Litterae Eminentissimi Joannis Cardinalis Simeoni, quibus annuente Summo Pontifice Leone XIII. P. P. f. r. licentia ei concessa fuit convocandi Concilium Provinciale eique praesidendi. Eadem ratione Secretarius legit Litteras Indictionis. Instante Illmo. ac Rmo. Promotore et mandante Illmo. ac Rmo. Praeside Decretum de Concilio Aperiendo lectum et a Patribus probatum est. Quo facto reapse Concilium apertum esse declaratum fuit a Praeside. Eodem modo Decretum de Residencia lectum est, deinceps Decretum de Fidei Professione

emittenda, atque emissa est professio fidei ab omnibus synodalibus juxta formam in Pontificale positam prout sequitur.

PROFESSIO FIDEI.

Ego N. firma fide Credo et profiteor omnia et singula, quae continentur in Symbolo Fidei, quo Sancta Romana Ecclesia utitur; videlicet, Credo in unum Deum, Patrem omnipotentem, factorem coeli et terrae, visibilium omnium et invisibilium. Et in unum Dominum Jesum Christum Filium Dei Unigenitum. Et ex Patre natum, ante omnia saecula. Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero. Genitum non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt. Qui propter nos homines, et propter nostram salutem descendit de coelis. Et incarnatus est de Spiritu sancto ex Maria Virgine: et homo factus est. Crucifixus etiam pro nobis, sub Pontio Pilato passus et sepultus est. Et resurrexit tertia die, secundum Scripturas. Et ascendit in coelum, sedet ad dexteram Patris. Et iterum venturus est cum gloria judicare vivos et mortuos; cujus regni non erit finis. Et in Spiritum Sanctum Dominum, et vivificantem, qui ex Patre, Filioque procedit. Qui cum Patre et Filio simul adoratur et conglorificatur: qui locutus est per prophetas. Et unam sanctam Catholicam et Apostolicam Ecclesiam. Confiteor unum baptisma in remissionem peccatorum. Et expecto resurrectionem mortuorum. Et vitam venturi saeculi. Amen. Apostolicas et Ecclesiasticas traditiones, reliquasque ejusdem Ecclesiae observationes, et constitutiones firmissime admitto et amplector.

Item Sacram Scripturam juxta eum sensum, quem tenuit et tenet sancta Mater Ecclesia, cujus est judicare de vero sensu et interpretatione sacrarum Scripturarum admitto; nec eam umquam nisi juxta unanimem consensum Patrum accipiam et interpretabor.

Profiteor quoque septem esse vere et proprie Sacramenta novae legis, a Jesu Christo Domino nostro instituta, atque ad salutem humani generis, licet non omnia singulis necessaria,

scilicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Poenitentiam, Extremam Unctionem, Ordinem, et Matrimonium; illaque gratiam conferre, et ex his Baptismum, Confirmationem, et Ordinem, sine sacrilegio reiterari non posse. Receptos quoque et approbatos Ecclesiae Catholicae ritus, in supradictorum solemnī administratione recipio et admitto: omnia et singula quae de peccato originali et de justificatione, in sacrosancta Tridentina Synodo definita et declarata fuerunt, amplector et recipio.

Profiteor pariter, in Missa offeri Deo verum, proprium et propitiatorium sacrificium, pro vivis et defunctis; atque in sanctissimo Eucharistiae Sacramento esse vere, realiter, et substantialiter Corpus et Sanguinem, una cum anima et Divinitate Domini nostri Jesu Christi, fierique conversionem totius substantiae panis in Corpus, et totius substantiae vini in Sanguinem, quam conversionem Catholica Ecclesia Transubstantionem appellat.

Fateor etiam, sub altera tantum specie, totum atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi. Constanter teneo Purgatorium esse, animasque ibi detentas Fidelium suffragiis juvari. Similiter et Sanctos una cum Christo regnantes, venerandos atque invocandos esse; eosque orationes Deo pro nobis offerre; atque eorum reliquias esse venerandas. Firmissime assero, imagines Christi, ac Deiparae semper Virginis, necnon aliorum Sanctorum habendas et retinendas esse, atque eis debitum honorem ac venerationem impertientiam. Indulgentiarum etiam potestatem a Christo in Ecclesia relictam fuisse; illarumque usum Christiano populo maxime salutarem esse affirmo. Sanctam Catholicam et Apostolicam Romanam Ecclesiam, omnium Ecclesiarum matrem et magistram agnosco; Romanoque Pontifici, beati Petri Apostolorum Principis successori, ac Jesu Christi Vicario veram obedientiam spondeo ac juro. Caetera item omnia a sacris Canonibus et Oecumenicis Conciliis, ac praecipue a sacrosancta Tridentina Synodo et ab Oecumenico Concilio Vaticano tradita, definita ac declarata, praesertim de Romani Pontificis Primatu et Infallibili Magisterio, indubitanter re-

cipio atque profiteor; simulque contraria omnia, atque haereses quascumque ab Ecclesia damnatas et rejectas et anathematizadas, ego pariter damno, rejicio et anathematizo. Hanc veram Catholicam fidem, extra quam nemo salvus esse potest, quam in praesenti sponte profiteor, et veraciter teneo, eandem integram et inviolatam, usque ad extremum vitae spiritum constantissime (Deo adjuvante) retinere et confiteri, atque a meis subditis vel illis quorum cura ad me in munere meo spectabit, teneri, doceri et praedicari, quantum in me erit, curaturum. Ego idem N. spondeo, voveo ac juro. Sic me Deus adjuvet, et haec sancta Dei Evangelia.

Postea Patres bini et synodales terni ad pedes Praesidis accesserunt et breviori forma assensum praebuerunt.

Similiter lecta et probata postmodum sunt Decreta "De Praejudicio non afferendo," "De Modo vivendi in Concilio," "De Concilii Officialibus eorumque Muneribus," "De non discedendo."

Post haec Concilii Promotor rogavit Praesidem ut omnes tam Patres quam Presbyteri, qui ad Concilium fuerunt vocati quique eidem vel de jure vel de consuetudine interesse debent, ex sacrorum canonum praescripto nominatim vocarentur, absentesque notarentur, quod Praeses fieri jussit. Perlecta sunt igitur a Secretario omnium Synodaliū nomina una cum titulis et eorum dignitatibus. Qui autem ad vocationem nominum suorum respondere, fuere sequentes.

I. PRAELATI.

Illmus. ac Rmus. Gulielmus Henricus Elder, Episcopus Avarensis, i. p. i., Coadjutor Archiepiscopi Cincinnatiensis, Praeses.

Illmus. ac Rmus. Gulielmus Georgius McCloskey, Episcopus Ludovicopolitanus.

Illmus. ac Rmus. Augustus Maria Toebbe, Episcopus Covingtonensis.

Illmus. ac Rmus. Caspar Henricus Borgess, Episcopus Detroitensis.

Illmus. ac Rmus. Ricardus Gilmour, Episcopus Clevelandensis.

Illmus. ac Rmus. Joseph Dwenger, Episcopus Wayne-Castrensis.

Illmus. ac Rmus. Franciscus Silas Chatard, Episcopus Vincennopolitanus.

Illmus. ac Rmus. Joannes Ambrosius Watterson, Episcopus Columbensis.

Adm. Rdus. Ricardus Scannell, Administrator Nashvillensis, sede vacante.

Rmus. Fintan Mundwiler, Abbas Benedictinus, St Meinradi.

II. VICARIUS GENERALIS.

Adm. Rdus. Eduardus H. Brandts, Episcopi Covingtonensis, Vicarius Generalis.

III. ORDINUM RELIGIOSORUM SUPERIORES.

Adm. Rdus. Eduardus Sorin, Superior Generalis Congregationis SS. Crucis.

Adm. Rdus. Lucas Gottbehoede, Custos Provincialis Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci.

Adm. Rdus. Henricus Drees, Superior Congregationis Pretiosissimi Sanguinis.

Adm. Rdus. Joannes Coghlan S. J., Rector Collegii Sancti Francisci Xaverii.

IV. SUPERIOR SEMINARII MAJORIS.

Adm. Rdus. Nicolaus Aloysius Moes, Rector Seminarii Clevelandensis.

V. THEOLOGI.

A singulis Episcopis vel secum adducti vel Cincinnati designati:

Ab Illmo. ac Rmo. Episcopo Avarensi, Coadjutore Archiepiscopi Cincinnatiensis:

Rdus. Joannes C. Albrinck; Rdus. Henricus Joseph Richter
S. T. D.

Rdus. Gulielmus J. Halley; Rdus. Thomas S. Byrne.
Ab Illmo. ac Rmo. Episcopo Ludovicopolitano:
Rdus. Alexander F. Harnist; Rdus. Aemilianus Sele, S. T. D.
Ab Illmo. ac Rmo. Episcopo Covingtonensi:

Adm. Rdus. Eduardus H. Brandts; Rdus. Ferdinandus
Brossart.

Ab Illmo. ac Rmo. Episcopo Detroitensi:

Rdus. Joannes F. Friedland; Rdus. Camillus P. Maes.

Ab Illmo. ac Rmo. Episcopo Clevelandensi:

Adm. Rdus. Nicolaus A. Moes; Rdus. Thomas P. Thorpe.

Ab Illmo. ac Rmo. Episcopo Wayne-Castrensi:

Rdus. Joseph Rademacher; Rdus. Michael O'Reilly.

Ab Illmo. ac Rmo. Episcopo Vincennopolitano:

Rdus. Hugo Peythieu; Rdus. Ferdinandus Bergmeyer O. S. F.

Rdus. Dionysius O'Donaghue.

Ab Illmo. ac Rmo. Episcopo Columbensi:

Rdus. Georgius H. Ahrens; Rdus. Gulielmus F. Hayes.

Ab Adm. Rdo. Administratore Nashvillensi:

Rdus. Patricius F. Gleason; Rdus. Patricius H. Cusack.

VI. ABSENTES NOTATI:

Rmus. M. Benedictus, Abbas Cisterciensis.

Adm. Rdus. Hugo F. Lilly, Prior Ordinis Fratrum Praedicatorum.

Adm. Rdus. Fridericus Lang, Congr. Clericorum Regularium a SS. Passione D. N. J. C.

Adm. Rdus. Georgius McCloskey, Rector Sem. Ludovicopolitani.

Adm. Rdus. Ludovicus F. Letourneau, C. SS. C. Provincialis.

Postea ad instantiam Promotoris annuentibus Patribus die 9 Martii ejusque hora antemeridiana pro Sessione secunda habenda a Praeside indicta est; similiter indixit Missam De Requiem pro Episcopis Provinciae inde a Concilio Provinciali III. defunctis, die 7 Martii hora 9 celebrandam.

His omnibus ex ordine absolutis Promotor institit pro actis Sessionis hujus conficiendis, eaque conficere pollicitus est Notarius. Demum Episcopus Praeses assurgens solemnem benedictionem adstantibus impertiit.

Quibus peractis redierunt Synodales ad aedes archiepiscopales. Supradicti omnes Praelati, sacerdotes et officiales ab Illmo. ac Rmo. Praeside ad prandium benigne invitati fuerunt, et durante refectione habita est lectio ex S. Scriptura et Martyrologio Romano; quod et sequentibus diebus observatum est.

CONGREGATIO PRIMA PRIVATA.

Feria II. die 6. Martii habita.

Hora 9 a. m. in aedibus archiepiscopalibus habita est Congregatio privata, in qua, absentibus secretariis, Patres de variis negotiis inter se disserebant.

CONGREGATIO GENERALIS PRIMA.

H. 3. Fer. II. die 6. Martii habita.

Hora 3. p. m. in Ecclesia Metropolitana, Praesidente Illmo. ac Rmo. Episcopo Avarensi, adfuere Patres omnes rocchetto et mozzetta induti; praeterea Ordinum Religiosorum Congregationumque superiores caeterique theologi conciliares, paramentis propriis induti. Oratione "Adsumus" absoluta, institit Illmus. Promotor ut qui Congregationi praeliminari non interfuere juramentum de silentio servando nunc emitterent. Quo praestito Schema cui titulo est "De Cantu Ecclesiastico" discussioni subjectum est; primo tamen animadversionibus Tertiae Congregationis theologorum perlectis. Deinceps facultas data est, ut singuli theologi quid sentirent de materia subjecta liberrime exprimerent qua facultate haud pauci usi sunt. Schema "De Bonorum Administratione Temporalium" typis imprimi mandatum est, et recitato "Sub Tuum Praesidium" huic primae Congregationi generali finis impositus est.

MISSA DE REQUIEM.

Die 7 Martii, hora 9 matutina, convenerunt omnes Patres et theologi in Ecclesiam metropolitanam Missamque solemnem pro Praelatis ab ultimo Concilio defunctis in pontificalibus celebravit Illmus. ac Rmus. Episcopus Covingtonensis, assistentibus Rdo. C. P. Maes, archidiacono, Rdo. J. F. Friedland, diacono, Rdo. F. Bossart, subdiacono. Post Missam concionavit Illmus, ac Rmus. Episcopus Wayne-Castrensis et precibus fidelium commendavit: Illmos. ac Rmos. Dnos. M. J. Spalding, olim Episcopum Ludovicopolitanum, qui obiit Archiepiscopus Baltimorensis; P. P. Lefevre, Episcopum Detroitensem; A. Rappe, Episcopum Clevelandensem; F. Rese, Episcopum Detroitensem, F. Baraga, Episcopum Saltus Sanctae Mariae et Marquettensem; M. de St. Palais, Episcopum Vincennopolitanum; G. A. Carrell, Episcopum Covingtonensem; H. Luers, Episcopum Wayne Castrensem; S. Rosecrans, Episcopum Columbensem; P. Lavialle Episcopum Ludovicopolitanum.

Absoluta concione decantata sunt responsoria et absolutiones peregerunt Illmi. ac Rmi. Episcopi Wayne-Castrensis, Detroitensis, Avarensis, Ludovicopolitanus, et Covingtonensis, pluvialibus nigris induti.

CONGREGATIO SECUNDA PRIVATA.

H. 11½ Feria III., die 7. Martii.

Absoluto Sacro Piaculari pro Praesulibus defunctis convenerunt omnes Patres rocchetto et mozzetta induti. Interfuit quoque Adm. Rdus. Ricardus Scannell Administrator Dioeceseos Nashvillensis superpelliceo indutus, qui voce assistebat decisiva. Assidebant cum voce consultativa Rmus. Fintan Mundwiler O. S. B. abbas, rocchetto et propria mozzetta indutus, nec non et Adm. Rdus. Eduardus Sorin, Superior Generalis Congregationis SS. Crucis, habitum suae Congregationi proprium deferens. Quod idem in subsequentibus etiam congregationibus observatum est. Aderat etiam Secretarius.

Invocato Spiritus sancti auxilio Congregatio excusationum per Episcopum Wayne-Castrensem retulit causas Adm. Rdorum. Hugonis F. Lilly O. P. Prioris; Ludovici F. Letourneau C. SS. C. Provincialis, et Georgii McCloskey, Rectoris Seminarii Majoris (Preston Park) dioeceseos Ludovicopolit., qui a Rmo. Praeside ad Concilium vocati fuerant at non aderant. Adm. Rdi. H. F. Lilly et Georgius McCloskey urgentibus negotiis detenti fuerant; Adm. Rdi. Ludovicus F. Letourneau et Fridericus Lang C. P. vero adversa laborabat valetudine. Iudices Excusationum in prima instantia causas excusationis validas et legitimas habendas duxerunt, quorum iudicium Patres probarunt. Quum de absentiae ratione Rmi. M. Benedicti, Abbatis Cisterciensis Iudices certiores facti non fuissent, Patres mandarunt ut litterae, quas ob causas abesset exquirentes ei mitterentur.

Deinde lecto Schemate "De Cantu Ecclesiastico" expositisque theologorum de eodem animadversionibus agi coeptum est de materia hujus Tituli. Tempore Congregationis habendae elapso, dictoque "Sub Tuum Praesidium" comitiis finis impositus.

CONGREGATIO GENERALIS SECUNDA.

H. 3. Feria III. die 7. Martii.

In Ecclesia Metropolitana convenere omnes Praelati caeterique clerici synodales et servatis servandis aperta est secunda Congregatio generalis. Praelectum juxta morem Schema super Titulum "De Matrimonio" et facta est omnibus theologis conciliaribus facultas quidquid suggerendum existimarunt in medium proferendi. Re mature discussa theologis Congregationis particularis IV Schema "De Matrimonio" remissum est, ut quaedam diligentius discuterentur. Deinde Tituli "De Disciplina Ecclesiastica" capita "De Vestitu," "De Residentia" et "De Negotiis Saecularibus" perlecta. Absoluta lectione omnibus sententiam suam dicendi occasione oblata Congregationi finis impositus est.

CONGREGATIO TERTIA PRIVATA.

H. 7½ Feria III. die 7. Martii.

Omnibus, in quo competiit, adunatis more solito aperta est Congregatio. Primo introductus Rmus. Episcopus Tiberiadis i. p. i., Martinus Marty, Vic. Apost. Dakotaë Territorii. Patres allocutus est rogans eos, ut missionibus indigenarum, qui vulgo audiunt "Indians," intra limites Statuum Americae Septentrionalis Foederatorum degentium, quo modo Patribus melius visum fuerit, succursum praeberent. Patres ejus verba benigne acceperunt et dein in subsequente Congregatione hac de re deliberandum convenere. Deinde Schema "De Cantu Ecclesiastico" iterum ad trutinam revocatum, quo Titulo hinc inde discusso, finis Consessui impositus et proxima Congregatio privata indicta ad horam 9. sequentis diei.

CONGREGATIO QUARTA PRIVATA.

H. 9. Feria III, die 8. Martii.

Hora statuta Patres convenere et acta hesternae prout lecta probarunt. Disceptatione "De Cantu Ecclesiastico" absoluta decreta hujus Tituli Patres, nemine contradicente, condiderunt. Postquam lecta fuerunt Tituli "De Disciplina Ecclesiastica" capita, scilicet: "De Examine Ordinandorum," "De Examine Neo-Presbyterorum," "De Concionatoribus," "Deque Collationibus Theologicis," eadem discutienda proposita fuere. Jam inita deliberatione ad manus pervenit nuntius telegraphicus a Summo Pontifice Leone XIII., f. r. his conceptis verbis:

Romae 7. Martii.

Gulielmo Enrico Elder, Coadj. Cincinnati, P.

Summus Pontifex obsequia grata habuit Apostolicam benedictionem amanter impertit omnibus Episcopis in synodo congregatis et Archiepiscopo infirmo.

Cardinalis Simeoni.

Quem omnibus stantibus Rmus. Praeses perlegit, quo finito omnes quam gratos se praebuere. Deinceps materia praedictorum capitum mature perpensa, decreta his de rebus tulerunt Patres et probarunt. Proximae Congregationi hora 7½ adsignata recesserunt.

CONGREGATIO GENERALIS TERTIA,

II. 3. P. M. Feria IV. die 8. Martii.

Die 8. Martii, hora 3. pomeridiana convenerunt Patres in presbyterio Ecclesiae Metropolitanae, ubi, post orationem "Adsumus" aures prae buerunt lectioni, a Secretario factae, decretorum postridie promulgandorum "De Cantu Ecclesiastico." Suffragia Episcoporum et Administratoris collegerunt Secretarius et Notarius, placuit Patribus ut decreta promulgarentur, "absque praejudicio juris." Postulante Rmo. Promotore capita "De Disciplina Ecclesiastica," quae discutienda superfuere oblata sunt, ut theologi de iisdem sententias suas panderent, quibus omnibus auditis ventum est ad Schema "De Matrimonio," quod in hac Congregatione absolutum est. Postquam haec rite et diligenter expedita fuerunt, dictis de more precibus, huic coetui impositus est finis.

CONGREGATIO QUINTA PRIVATA,

H. 7½ P. M. Feria IV. die 8. Martii.

Ad Congregationem privatam juxta morem consederunt Patres cum secretariis. Praeviae Congregationis actis lectis et probatis Schematis "De Disciplina Ecclesiastica" capita "De SS. Communione Infirmis Administranda," "De Funeribus," "De Vestitu" et "De Residentia" examini subjecta sunt. Quibus rite perpensis decreta huc spectantia condita et comprobata sunt. Thema vero "De Funeribus" quo magis elucidaretur Congregationi Particulari I. remissum est. His peractis more solito finis congressui impositus est.

SESSIO SOLEMNIS SECUNDA,

Feria V. die 9. Martii.

In nomine Domini. Amen. Anno Salutis reparatae millesimo octingentesimo octogesimo secundo, feria quinta post Dominicam secundam Quadragesimae, die 9. Martii secundae Sessionis exordium factum est hora nona matutina a Missa votiva solenni "De Spiritu sancto," quam, praesentibus Patribus, celebravit Illmus. ac Rmus. Episcopus Detroitensis, assistentibus Rev. C. P. Maes, archidiacono, Rev. Th. P. Thorpe, diacono, Rev. J. Rademacher, subdiacono. Post Sacrum Episcopi paramenta rubra induerunt et officiales caeterique synodales propria sibi loca petierunt. Illmus. ac Rmus. Praeses Concilii, assumptis pluviali, mitra, et baculo pastoralis intonuit antiphonam "Propitius esto" quam chorus prosecutus est cum Psalmo 78 "Deus venerunt gentes." Quibus absolutis Praeses recitavit orationes. Postquam Diaconus cantavit Evangelium, Pontifex incepit "Veni Creator," schola Hymnum prosequente. Absoluto Hymno Praeses allocutione Patres admonuit, et si quid nossent emendatione condignum in medium proferre non ambigerent. Dein ad Illmi. Promotoris instantiam publicata sunt a Secretario decreta "De Cantu Ecclesiastico," quae correctis corrigendis Patribus placuisse retulit Notarius Praesidi. Gratiis Deo actis institit Promotor, ut dies tertiae et ultimae Sessionis habendae indiceretur. Votis Patrum collectis Praeses per Secretarium promulgavit decretum vigore cujus dies 12 mensis Martii, qui incidit in Dominicam tertiam Quadragesimae, ejusque hora 10½ A. M., ultimae Sessionis celebrandae assignatus est; ita tamen ut dictus terminus in Congregatione Generali contrahi aut prorogari libere posset, prout res expediendae exigent.

Instantia adversus contumaces absentes facta et accepta, Notarius se fideliter acta hujus Sessionis confecturum promisit et, benedictione ab Illmo. Praeside data omnes, quo ingressi sunt ordine, abierunt.

CONGREGATIO SEXTA PRIVATA,

H. 11½ Feria V. die 9. Martii.

Ad sextam Congregationem privatam habendam conveniunt Patres cum Secretariis et acta hesternae lecta sunt et probata. Censuerunt Patres decretis "De Concionatoribus" monitum hujus tenoris addendum: "Adhortamur autem sacerdotes ut iis in locis, ubi plures fideles Missae parochiali seu principali interesse nequeunt, eos qui aliis Missis adsunt brevi sermone instruant." Hic more solito recesserunt.

CONGREGATIO QUARTA GENERALIS,

H. 3 Feria V. die 9. Martii.

Hora statuta omnes Rmi. Patres caeterique synodales ad Congregationem generalem consederunt. Ad Promotoris instantiam Schema "De Bonis Temporalibus Administrandis" praelectum est, Illmo. Praeside praesentes invitante, ut mentem suam ea de re liberrime panderent. Quaestio de auxiliariis laicis adhibendis diu et acriter hinc inde disceptata est. Hora jam tarda omnes abierunt.

CONGREGATIO SEPTIMA PRIVATA.

H. 7½. Feria V. die 9. Martii.

In hac Congregatione, actis praeviae Congregationis lectis et probatis, Patres de capite cui titulo "De Quibusdam Locis Vitandis" disseruerunt. Materia subjecta prout rei gravitas postulabat, decreta hac super re lata et probata fuerunt. Dein Schema "De Matrimonio" lectum est et re fuse discussa decreta hoc super titulo trutinæ submissa, condere Patribus placuit. Hora proximae Congregationis indicta omnes decesserunt.

CONGREGATIO OCTAVA PRIVATA.

H. 10. Feria VI. die 10. Martii

Aderant Patres omnes excepto Rmo. Abbate Fintan O. S. B. cujus excusationem a Rmo. Episcopo Wayne-Castrensi relatam Patres ut legitimam admiserunt. Praeses jussit ut schematis "De Bonis Temporalibus Administrandis" caput "De

Auxiliariis Laicis Adhibendis" Secretarius legeret. Lectione persoluta hac de re agi coeptum est; plura quidem fuerunt enucleata, ast nihil decreverunt Patres. Instante hora prandii, solitis dictis precibus, finis conventui factus est.

CONGREGATIO QUINTA GENERALIS.

H. 3. Feria VI. die 10. Martii.

Die 10. Martii, hora 3. p. m. iteratae deliberationi theologorum schema "De Bonis Temporalibus Administrandis" et "De Auxiliariis Laicis," postulante Promotore, subjectum est. Hac re maximi momenti magna cura et eruditione enucleata, ad considerationem schematis "De Societatibus Secretis" ventum est, ad horam sextam pomeridianam.

CONGREGATIO NONA PRIVATA.

H. 10. a. m. Sabbato, die 11. Martii.

Assidebant omnes et singuli Patres, etiam secretarii, lectis et probatis actis hesternis iterum examini subjectum est caput "De Auxiliariis Laicis Adhibendis," scilicet, in administrandis bonis temporalibus. In longum abiit disceptatio, alii alia protulerunt judicia, ut uberior autem affunderetur lux tota materia in proximam Congregationem remissa est. Hic congressui finis impositus est.

CONGREGATIO DECIMA PRIVATA.

H. 3. p. m. Sabbato, die 11. Martii.

Patribus juxta morem in Congregatione adunatis, Secretariis assidentibus, acta Congregationis matutinae lecta et probata. Patres censuerunt coetum trium Episcoporum constituendum, qui quaestionem "De Auxiliariis Laicis Adhibendis" accurato examini subjicerent suamque hac de re sententiam mature perpensam Patribus in subsequente Congregatione patefacerent. Ad hoc designati fuerunt ab Illmo. Praeside Illmi. Episcopi Ludovicopolitanus, Vincenopolitanus et Columbensis. Quo peracto Secretarius, mandante Praeside, legit primam sectionem schematis "De

Societatibus Secretis," quae dein diu utrinque in longum et latum disceptata est, quin tamen de decretis ferendis convenerint Patres.

Postea Illmus. Praeses Patres rogavit ut quid sentirent de ratione succurrendi missionibus Indorum in medium proferrent; at visum est Patribus satius esse nihil in praesentiarum hac de re statuere. Convenerunt tamen, ut causam Indorum fidelibus commendarent. Negotiis Concilii minime expeditis terminus ultimae Sessioni indictus prorogatus est. Statuerunt nullam habendam fore Congregationem die sequente, qui fuit Dominica tertia in Quadragesima. His definitis conventui finis factus est.

CONGREGATIO UNDECIMA PRIVATA.

II. 9. A. M. Feria II. die 13. Martii.

Huic Congregationi interfuerunt omnes Patres excepto Adm. Rev. Sorin, Superiore Generali C. SS. C., nec non et Secretarii. Urgentibus negotiis avocatus legitime excusatus fuit Adm. Rev. Sorin a Iudicibus Excusationum omnibus consentientibus Patribus, et amplius Concilii comitiis interesse non potuit. Occasione hujus Congregationis opportunum censuit Illmus. ac Rmus. Praeses Coepiscoporum sententias et consilia de nonnullis rebus exquirere, quae ad materiam in Concilio pertractandam non pertinebant. Litterae a Rev. F. X. Weninger S. J. Patribus Concilii missae a Secretario lectae fuere quibus postulabat, ut consilia inirent de meliore ratione, qua scholae et ecclesiae in Nigrorum usum extrui possent, sed Patribus visum est nihil hac de re praescribere et uniuscujusque Episcopi iudicio quid satius faciendum judicaret in propria dioecesi relinquendum esse. In his pertractandis coetus ad finem perductus est.

CONGREGATIO SEXTA GENERALIS.

II. 3. P. M. Feria II. die 13. Martii.

Congressus factus est omnium Praesulum, Superiorum Religiosorum theologorumque synodaliū. Absoluta discussione de Societatibus Secretis Illmus. Praeses schema "De

Societatibus Catholicis et Confraternitatibus” cum animadversionibus et votis VI. Congregationis particularis theologorum praelegi jussit. Auditis theologis et materia subjecta penitus discussa terminata est Congregatio.

CONGREGATIO DUODECIMA PRIVATA.

H. 7¼ P. M. Feria II. die 13. Martii.

Convenere Patres more usitato et acta praevia lecta et probata sunt, quibusdam factis emendationibus. Quaedam additamenta scriptis exarata schemati “De Matrimonio” adjecta lecta sunt et adoptata. Schematis “De Societatibus Catholicis et Confraternitatibus” prima pars examinanda in medium prolata est et correctis corrigendis, decretis “De Societatibus Catholicis” latis Patres assensum praeberunt. Quibus finitis coetus terminatus est.

CONGREGATIO DECIMA TERTIA PRIVATA.

H. 10. A. M. Feria III. die 14. Martii,

Acta novissimae Sessionis lecta fuerunt et correctis corrigendis a Patribus probata. Rogante Illmo. Promotore ut citius negotia expedirentur, tertius Secretarius, scilicet Rev. H. Joseph Richter S. T. D., annuentibus Patribus, adscitus est. Exposuit Illmus. Episcopus Ludovicopolitanus Rmum. M. Benedictum O. C., causam absentiae ad Judices Excusationum detulisse, quam legitimam habuerunt Patres. Deinde lecta est altera pars schematis “De Societatibus Catholicis et Confraternitatibus” et decreta hac super re lata Patres probarunt. Postea relatio coetus Episcoporum, cui adlaborandum caput “De Auxiliariis Laicis Adhibendis in Bonis Temporalibus administrandis” commissum est, a Secretario lecta fuit et trutinæ submissa, quo facto ad finem conventus pervenit.

CONGREGATIO SEPTIMA GENERALIS.

H. 3. P. M. Feria III. die 14. Martii.

In pleno apertoque Synodali omniū conventu perlecta sunt schematis “De Disciplina Ecclesiastica” quae sequuntur

capita: "De Funeribus," "De Litibus in Foro Civili Gerendis," "De Vita Sacerdotali," "De Abusu in Rebus Ecclesiasticis," "De Vicariorum Officiis," "De Decanis Foraneis" nec non et titulus "De Fide et Doctrina Catholica" eum in finem, ut omnes, quae ipsis notanda viderentur exponerent. His elucidatis, schema "De Scholis Catholicis et Publicis" in medium probatum est, quod Congregationi particulari V. maturius et perfectius elaborandum remissum est.

CONGREGATIO DECIMA QUARTA PRIVATA.

H. 7½. P. M. Feria III. die 14. Martii.

Proponente Illmo. Promotore, et Patribus annuentibus, regula Synodalibus imposita de sermone prima vice ultra 10 minutas, altera vero vice ultra 5 minutas non protrahendo, abrogata est. Postea iterum coeptum est agi de capite cui titulo "De Auxiliariis Laicis" quo in discutienda totum insumptum est tempus hujus consessus.

CONGREGATIO DECIMA QUINTA PRIVATA.

H. 11. A. M. Feria IV. die 15. Martii.

Iterum ad caput "De Auxiliariis Laicis" discutiendum Patres aggressi sunt, qua discussione tandem aliquando ad finem perducta, praeambulum cum decretis hac super re, suffragantibus omnibus adprobatum fuit.

CONGREGATIO OCTAVA ET ULTIMA GENERALIS.

H. 3. P. M. Feria IV. die 15. Martii.

Feriae quartae 15. Martii hora consueta pomeridiana convenire in Ecclesia Metropolitana Praelati caeterique clerici Synodales. Perlecto, juxta morem Concilii, novo schemate "De Scholis Catholicis," vocati sunt Theologi, ut quid de propositis regulis sentirent, libere enuntiarent. Ingenue rem tractarunt et tandem Congregationibus publicis synodalibus finem feliciter imposuerunt. In fine hujus ultimae Congregationis publicae Illmus. ac Rmus. Praeses omnibus theologis gratulatus est eorumque industriam eximiis quidem laudibus cumulavit.

CONGREGATIO DECIMA SEXTA PRIVATA,

H. 7½ P. M. Feria IV. die 15. Martii.

Novissimae Congregationis privatae acta lecta et probata fuere. Deinde Epistola Synodica vulgari sermone a Patribus ad omnes hujus Provinciae Christifideles conscribenda lecta et Patrum examini subjecta est.

CONGREGATIO DECIMA SEPTIMA PRIVATA,

H. 10. A. M. Feria V. die 16. Martii.

Loco Rev. Friedland, qui, re gravi exigente, domum, annuentibus Patribus, regressus est, Rev. Sele omnium unanimi voce subrogatus est ad partes Judicis Excusationum suscipiendas. Schematis "De Bonorum temporalium Administratione" capita "De Ratione Reddenda" et "De Aere Alieno" discutienda submissa, quibus rite et accurate exploratis, decreta huc spectantia probata sunt.

CONGREGATIO DECIMA OCTAVA PRIVATA.

H. 3. P. M. Feria V. die 16. Martii.

Actis matutinis lectis et probatis ad examen revocata sunt Schemmatis "De Administratione Bonorum Temporalium" capita "De Salaris Sacerdotum," "De Ecclesiis, Oratoriis, etc. Aedificandis," "De Titulo Fundi;" item Titulus "De Fide et Doctrina Catholica," nec non et Schematis "De Disciplina," capita "De Ecclesiarum Rectoribus," "De Negotiis Saecularibus," "De Litibus in Foro Civili Gerendis," "De Vita Sacerdotali" et "De Abusu in Rebus Ecclesiasticis Evulgandis," quibus omnibus et singulis pro rerum gravitate disceptatis decreta super his materiis condita sunt et probata, toto capite "De Ecclesiarum Rectoribus" eliminato. Quibus peractis hujus Congregationis finis factus est.

CONGREGATIO DECIMA NONA PRIVATA,

H. 9. Feria VI. die 17. Martii.

Gesta ultimae Congregationis Patres ut lecta probarunt, quo facto deliberationi Patrum proposita fuere e schemate

“De Disciplina” capita “De Vicariorum Officiis” et “De Decanis Foraneis.” Decretis his de rebus latis et probatis ad Schema “De Scholis Catholicis et Publicis” ventum est et decreta prout sub hoc titulo stant suffragia omnium Patrum sortita sunt. Hoc schemate absoluto Patres discesserunt.

CONGREGATIO VIGESIMA PRIVATA,

H. 3. P. M. Feria VI. die 17. Martii.

Gestis postremae Congregationis lectis et approbatis, Illmus. Praeses rogavit ut Secretarius legeret Schema “De Societatibus Secretis” et decreta ejusdem in longum et latum disceptata et clarius enucleata, nonnullis emendationibus adjectis, Patribus placuerunt. Postea omnes abierunt paciscentes autem crastino die hora 10½ se conventuros.

CONGREGATIO VIGESIMA PRIMA PRIVATA.

H. 10½. A. M. Sabbato, die 18. Martii.

Gesta ultimae Congregationis lecta Patres probare annuerunt, et postea inter se de variis negotiis ab Illmo. Praeside in medium allatis deliberarunt et consilia contulerunt. Deinceps iterum trutinae submissa sunt praecipua Epistolae Synodicae capita, et Patres, postquam sententias suas protulerunt, conventui finem imposuere.

CONGREGATIO VIGESIMA SECUNDA ET ULTIMA PRIVATA.

H. 3. P. M. Sabbato, die 18. Martii.

Iterum nonnulla Epistolae Synodicae capita legit Illmus. Episcopus Clevelandensis et patres quid de iisdem censerent sponte in medium proferre invitati sunt, ut quae emendatione digna fuerint, emendarentur. Sententiis Patrum auditis et omnibus de Concilii negotiis absolutis Illmus. ac Rmus. Episcopus Ludovicopolitanus, senior annis consecrationis inter Provinciae Antistes Praesidi de Concilio tam feliciter coepto, celebrato et absoluto amplissimis verbis gratulatus est eique gratias maximas egit de benignitate et urbanitate, qua erga Rmos. Patres caeterosque Synodales usus est, cui disertis

verbis respondit Praeses et gratias retulit sinceras de zelo eximio et de prudentia sollicitudineque, quibus labores conciliares promovere studuerant et tam efficaciter ad decreta feliciter condenda contulerant. Quibus finitis omnes in pace recesserunt.

SESSIO SOLEMNIA TERTIA ET ULTIMA

Dominica Quarta in Quadragesima, die 19. Martii.

In Nomine Domini, Amen.

Anno R. S. millesimo octingentesimo octogesimo secundo in Festo B. Joseph, Sponsi B. M. V., Universalisque Ecclesiae Patroni, hora nona cum dimidio, quemadmodum ante Primam Sessionem Patres omnes, Ordinum Religiosorum ac Congregationum Superiores, theologi synodales multique alii sacerdotes et inferioris ordinis clericis eodem ritu atque ordine, iisdem Psalmis et Hymnis decantatis ad Ecclesiam Metropolitanam processerunt.

Missam solemnem de S. Joseph celebravit Illmus. ac Rmus. Episcopus Ludovicopolitanus, assistantibus: Rev. Alexandro F. Harnist, archidiacono; Rev. H. Joseph Richter, diacono; Rev. Patricio H. Cusack, subdiacono; Rev. Henrico Moeller, Magistro Caeremoniarum, et Rev. F. A. Wimsey, Caeremoniario assistente. Concionavit "De Imperio Ecclesiae" Illmus. ac Rmus. Episcopus Clevelandensis.

Post Sacrum decantati sunt Psalmi, Orationes, Hymnus etc. ut in Libro Pontificali praescribuntur.

Illmus Praeses. allocutionem habuit ad Synodales, post quam Promotore instante et assentientibus Patribus prorogationis hujusce Sessionis ad horam quartam pomeridianam promulgatum est decretum:

Gulielmus Henricus Elder etc.

Quum omnia quae in hac Sessione peragenda sunt, pro temporis brevitate hodie mane absolvi haud possint, de consilio et assensu Rmorum Patrum. decernimus et statuimus, ut hujus tertiae Sessionis prorogatio hodie hora quarta p. m.

habeatur, et omnes Synodales hora tertia cum media in aedibus Archiepiscopalibus adesse invitamus.

Gulielmus Henricus Elder,

Ep. Avarae, etc.

Ad iteratam Illmi. Promotoris petitionem, praeses mandavit, ut absentes contumaces poenis a Sacris Canonibus sancitis mulctarentur, et Notarius se de omnibus et singulis hodie mane peractis instrumenta confecturum pollicitus est. Dein omnes in Sacristiam reversi sunt.

Hora quarta p. m. Praelati et Synodales solemni ritu in presbyterio Ecclesiae Metropolitanae convenerunt, et orationibus consuetis dictis, institit Illmus. Promotor pro lectione Decretorum. Promulgata sunt decreta septem primorum titulorum scilicet: "De Fide ac Doctrina Catholica;" "De Disciplina Ecclesiastica;" "De Bonorum Ecclesiasticorum Administratione;" "De Matrimonio;" "De Scholis Catholicis et Publicis;" "De Societatibus Catholicis et Confraternitatibus;" "De Societatibus Secretis."

Quibus lectis his institit verbis Illmus. Promotor: "Illme. ac Rme. Praeses, cum opitulante Deo et auspice Maria horum Statuum Foederatorum Patrona Primaria, plura jam sunt ab hujus Concilii Provincialis Patribus sancita decreta, quae, uti sperandum valde huic Provinciae utilitati erunt atque decori, Ego, Caspar Henricus, hujus Concilii Promotor, rogo, ut Dominatio Vestra ab omnibus Patribus Decreta haec subscribenda, antequam discedant, jubeat ac decernat." Ita mandante Praeside, Notarius accepit decreta et ea posuit super altare, quibus Praeses, Episcopi omnes et Administrator sua quisque manu subscripserunt.

Post nominum appellationem, institit Promotor pro fine imponendo Concilio et assentientibus Patribus promulgatum est decretum de Concilio terminando:

Gulielmus Henricus Elder etc.

Quum omnia quae hoc Concilium Provinciale deliberanda, statuenda decernenda sibi proposuit, Deo adjuvante, jam peracta et ad fidem deducta sint, nihilque supersit, quod deliberandum foret, praetereaque pastoralis cura Rmos. Patres,

qui huic Synodo intersunt, ad gregem eorum sollicitudini subditum revocet; de assensu eorundem Rmorum. Patrum statuimus et decernimus, huic synodo nunc finem fieri et jam factum esse. Deo gratias.

Gulielmus Henricus Elder,

Ep. Avarae etc.

Notarius interpellatus de actis hujus Sessionis ultimae fideliter conficiendis se id praestitutum promisit.

Deinceps Illmus. ac Rmus. Praeses, Episcopus Avarensis, gravi sermone congregatos Praelatos et Presbyteros allocutus, incohavit hymnum laudis ambrosianum "Te Deum."

Quo expleto orationem "Nulla est" ex Pontificali pie recitavit. Tunc Patribus cum mitris stantibus Illustrissimo ac Reverendissimo Episcopo Wayne-Castrensi praecinente, choro cum Synodalibus respondente, factae sunt quae sequuntur *Acclamationes*.

ACCLAMATIONES.

Episcopus. Sanctissimae et Individuae Trinitati, aeterna gloria et gratiarum actio!

Chorus. Charitas Pater, Gratia Filius, Communicatio Spiritus Sanctus, O Beata Trinitas!

Episcopus. Beatissimae Mariae, ob praevisa Filii sui merita ab Originali Labe preservatae, harum Foederatarum Provinciarum almae Patronae, laus et veneratio!

Chorus. Benedicta sit Virgo Deipara, sine Labe Originali Concepta, quae est Turris Eburnea ex qua pendent mille clypei, omnis armatura fortium!

Episcopus. Beatissimo Pontifici Leoni Papae XIII. feliciter regnanti, totius Ecclesiae capiti, ac vero Christi in terris Vicario, illibata prosperitas, aeterna memoria!

Chorus. Impleat Dominus petitiones Sanctissimi Patris, et ita omne consilium ipsius adversus inimicos dilectissimae Christi Sponsae confirmet, et ad nihilum deveniant tanquam aqua decurrens, et sicut deficit fumus deficient!

Episcopus. Illmo. ac Rmo. Archiepiscopo Cincinnatiensi, et suo Coadjutori hujus Concilii Praesidi, cujus officio et opere

hoc Concilium Provinciale coadunatum, directum et ad felicem finem est perductum multis annis magnae gratiae !

Chorus. Cum multis annis magnae gratiae ! Dominus retribuat operum ejus mercedem ; immarcescibilem gloriae coronam percipiat !

Episcopus. Rmis. Episcopis, qui hoc Concilium Provinciale doctrina prudentiaque sua illustrarunt, felicem ad eorum gregis reditum, vitam, et in Deo omnia fausta !

Chorus. Pax sempiterna, uberrima Omnipotentis benedictio, et laborum beata retributio !

Episcopus. Rmis. Abbatibus ac Admodum Rdis. Religiosarum Communitatum Superioribus, necnon et Theologis, qui sua doctrina suoque opere Patres in tractandis negotiis juvarunt, incrementum gratiae, aeterna felicitas !

Chorus. Det eis Deus, secundum Suam bonitatem, omne donum perfectum ! Deus scientiarum et veri luminis fons indeficiens mentes eorum supernae claritatis lumine illustret, gratia foveat, virtuteque corroboret !

Episcopus. Clero istius Provinciae, et universo Christi gregi, salus et benedictio a Domino !

Chorus. Vias Tuas, Domine, demonstra illis, et dirige eos in veritate Tua, ut non obliviscantur opera Altissimi, et mandata ejus exquirant !

Episcopus. Almae nostrae Reipublicae, pax summa, prosperitas plena, ac Dei Omnipotentis supereffluens benedictio !

Chorus. Da pacem, Domine, in diebus nostris, quia non est alius qui pugnet pro nobis, nisi Tu Deus Noster !

Episcopus. Universo harum Provinciarum Foederatorum populo indeficiens, indissolubilis concordia !

Chorus. Confirma hoc Deus quod operatus es in nobis, ut qualibet perturbatione submota, corde uno et anima una libere Tibi deserviant !

Episcopus. Omnibus fidelibus defunctis, qui nos praecesserunt cum signo fidei, et dormiunt in somno pacis.

Chorus. Requiem aeternam dona eis, Domine, et lux perpetua luceat eis !

Episcopus. Nos vero, ut jubet Apostolus, Praepositis nostris obediamus, eorumque mandatis pareamus, ut cum gaudio nobis invigilent, quasi rationem pro animabus nostris reddituri!

Chorus. Fiat! Fiat! Amen! Amen!

Post *Acclamationes* Episcopi Suffraganei accesserunt ad Praesidem, qui singulis pacis amplexum praebeuit et dein Solemnem Benedictionem ritu consueto impertiit. Quibus expletis Diaconus alta voce cantavit: "Recedamus cum pace," et Clerus respondit: "In nomine Christi."

Omnes solemniter ordine in sacristiam reversi sunt.

<i>Nicolaus A. Moes,</i>	} Secretarii.
<i>Thomas S. Byrne,</i>	
<i>H. Joseph Richter,</i>	

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS CINCINNATENSIS IV.

TITULUS I.**DE FIDE AC DOCTRINA CATHOLICA.****CAPUT UNICUM.***De Romani Pontificis Primatu et Infallibilitate.*

Quum doctrina Sanctae Matris Ecclesiae de Revelatione, de Ecclesia, deque Hierarchia et regimine Ecclesiae a Patribus Conc. Plen. Balti. II. summa eruditione sit tradita, nostrum modo erit, quae in Sacrosancto Œcumenico Consilio Vaticano de Romani Pontificis Primatu et Infallibilitate declarata et definita sunt, hic adjungere; quae videlicet fidei definitio, haec est:

“Docemus et declaramus, Ecclesiam Romanam, disponente Domino, super omnes alias ordinariae potestatis obtinere principatum, et hanc Romani Pontificis jurisdictionis potestatem, quae vere Episcopalis est, immediatam esse; erga quam cujuscumque ritus et dignitatis pastores atque fideles tum seorsum singuli quam simul omnes officio hierarchiae subordinationis, veraeque obedientiae obstringuntur, non solum in rebus quae ad fidem et mores, sed etiam in iis quae ad disciplinam et regimen Ecclesiae per totum orbem diffusae pertinent: ita ut custodita cum Romano Pontifice tum communionis, quam ejusdem fidei professionis unitate, Ecclesia Christi sit unus grex sub Uno Summo Pastore.”

“ Haec est Catholicae veritatis doctrina, a qua deviare, salva fide atque salute, nemo potest.”

“ Itaque nos traditioni a fidei Christianae exordio perceptae fideliter inhaerendo, ad Dei Salvatoris Nostri gloriam, religionis Catholicae exaltationem et Christianorum populorum salutem, sacro approbante Concilio, docemus et divinitus revelatum dogma esse definimus: Romanum Pontificem cum ex cathedra loquitur, id est, cum omnium Christianorum Pastoris et Doctoris munere fungens, pro suprema sua Apostolica auctoritate doctrinam de fide vel moribus ab universa Ecclesia tenendam definit, per assistentiam divinam, ipsi in beato Petro promissam, ea Infallibilitate pollere, qua Divinus Redemptor Ecclesiam suam in definienda doctrina de fide vel moribus instructam esse voluit: ideoque ejusmodi Romani Pontificis definitiones ex sese, non autem ex consensu Ecclesiae irreformabiles esse.”

“ Si quis autem huic Nostrae definitioni contradicere, quod Deus avertat, praesumpserit, anathema sit.”

TITULUS II.

DE DISCIPLINA ECCLESIASTICA.

CAPUT I.

De Vita Sacerdotali.

“ Nihil est quod alios magis ad Dei cultum assidue instruat,” dicunt Patres Tridentini, Sess. 22. Refor. c. I, “ quam eorum vita et exemplum qui se divino ministerio dedicarunt; cum enim a rebus saeculi in

altiore sublati locum conspiciantur, in eos tanquam in speculum reliqui oculos conjiciunt, ex iisque sumunt, quod imitentur. Quapropter sic decet omnino clericos, in sortem Domini vocatos, vitam moresque suos componere, ut habitu, gestu, incessu, sermone aliisque omnibus rebus nil, nisi grave, moderatum ac religione plenum, prae se ferant; levia etiam delicta, quae in ipsis maxima essent, effugiant, in eorum actiones cunctis afferant venerationem."

Verborum quoque Sancti Pauli meminerint sacerdotes: "Exemplum esto fidelium in verbo, in conversatione, in charitate, in fide, in castitate. . . . Attende tibi et doctrinae; insta in illis. Hoc enim faciens, et te ipsum salvum facies, et eos qui te audiunt." 1. Tim. IV. 12, 16.

Monemus et in Domino obsecramus sacerdotes verbis Conc. Trid. Sess. 14. Refor. Prooem.: "Ut conversatione, sermone et scientia, commisso sibi Dei populo praeceant, memores ejus quod scriptum est: "Sancti estote, quia ego sanctus sum." Lev. xi. 44. Et juxta Apostoli vocem: "Nemini dent ullam offensionem, ut non vituperetur ministerium eorum sed in omnibus exhibeant se sicut ministros Dei." 2. Cor. vi. 3. Ne illud Prophetæ dictum impleatur in eis: "Sacerdotes Dei polluerunt sancta et contempserunt legem." Ezech. xxii. 26.

CAPUT II.

De Vestitu.

"Oportet clericos," aiunt Patres Tridentini, "vestes proprio congruentes ordini semper deferre." Sess. 14 Refor. c. 6. Renovamus igitur Decretum Conc. Plen.

Balt. II. praescribens, ut omnes sacerdotes hujus Provinciae domi et in Ecclesia veste talari, quae clerico propria est, semper utantur; cum vero foras, prodeunt, quamvis veste breviori induantur, ea tamen sit nigri coloris et infra genua producat. Expresso praecepto mandamus ut collare romanum tam domi quam foris ferant.

Hac lege volumus etiam alumnos ecclesiasticos, philosophiae vel theologiae vacantes, cum extra seminarium degant, teneri.

CAPUT III.

De Residentia.

Quoad residentiae obligationem Patres Tridentini statuerunt causam absentiae prius per Episcopum cognitam et probandam esse debere. Sess. 23 c. 20. Licentiam vero hujusmodi esse obtinendam declaramus, quoties ultra tres dies a congregatione sua vel a districtu suo sacerdos quilibet, curam animarum in hac Provincia gerens, abfuturus est, etiam quando nulla Dominica aut nullum festum de praecepto intervenerit. Prohibemus insuper, ne assistens per totam diem, multo minus vero ad intempestivam noctis horam, a domo pastoralis absit, nisi cum consensu pastoris vel ob causam urgentem curae animarum.

CAPUT IV.

De Examine Ordinandorum.

“Episcopi,” aiunt Patres Sac. Trid. Synodi, Sess. 23. Refor. c. 7. “Sacerdotibus et aliis prudentibus viris, peritis divinae legis, ac in ecclesiasticis sanctionibus

exercitatis, sibi adscitis, ordinandorum genus, personam, aetatem, institutionem, mores, doctrinam et fidem diligenter investigent et examinent."

Memoratae Synodi menti, saltem in quantum fieri possit, necnon Conc. Plen. Balt. II. decretis obsequentes, quae sequuntur regulas hac in re sequendas statuimus :

I. Singuli ad Sacrorum Ordinum susceptionem accedentes coram Episcopo et examinadoribus, ad instar Synodaliū, vel aliis sacrae scientiae peritis, et ad hoc munus ab Episcopo deputatis, districto examine se idoneos esse talique honore dignos probare tenentur.

II. At vero, si qui ad diaconatus ordinem jam promoti sunt, proprio Episcopo se sistant Presbyteratus ordinem suscipiendi gratia, volumus ut literas a Praeside Seminarii, in quo studiis theologicis operam dederunt, consignatas et fidem facientes praescriptum studiorum curriculum se peregissee exhibeant; vel si ordinariis magis placuerit, ut in Theologia Dogmatica et Morali Sacrisque Ritibus examini ut supra se subjiciant.

III. Peracto Ordinandorum examine iisque perquisitis de quibus testimonium habere necessarium et opportunum esse videatur, examinadorum erit Ordinarium de omnibus certiore facere, suamque in scriptis de unoquoque candidato scienter et sincere sententiam patefacere.

IV. "Idem," ut dicunt Patres Conc. Plen. Balt. II., "quoad scientiae periculum cum regularibus, qui ordinandi sistuntur servandum," statuimus et decernimus.

CAPUT V.

De Examine Neo-Presbyterorum.

“Ne disciplinis theologicis,” monent Patres Conc. Plen. Balt. II., “canonicis, liturgicis semel operam dedisse sufficiat; semper (sacerdos) aliquid habebit quod ambagibus melius expediatur, vel quod novo lumine illustretur, vel quod memoria elapsum animo iterum altiusque imprimatur.”

Laudati concilii votis obsequentes valdeque optantes ut in sacerdotibus rerum divinarum scientia in dies crescat, haec statuere nobis visum est:

I. Juniores de clero semel in anno saltem per quinquennium a sua ad presbyteratus ordinem promotione super quibusdam Sacrae Theologiae tractatibus, a Nobis vel ab iis qui Nostras vices hac in re gerant, proponendis, coram Examinatoribus ad instar Synodaliū, doctrinae suae specimina exhibeant.

II. Quodsi examinatum votis non satisfecerint iterum iterumque, ad nutum Episcopi, etiam quinque supradictis annis elapsis, examini subjiciendi erunt, usque dum de eorum scientia satis constiterit. Interim vero altiora munia obeunda ne appetant.

III. Nobis in decernendis et eligendis quibus competit ecclesiis et missionibus praeesse, ne aliis quidem dotibus praetermissis, examinatum suffragia magni momenti in posterum erunt.

IV. Neo-presbyteris in hac Provincia facultates pro Sacramento Poenitentiae ministrando fugendi ad tempus, unum annum non excedens, ab Episcopo concedantur.

CAPUT VI.

De Concionatoribus.

Concilium Tridentinum docet, Sess. 5. Refor. c. 2, curam animarum habentes obligari ut per se vel per alios idoneos, si legitime impediti fuerint, diebus saltem dominicis et festis solemnibus plebes sibi commissas pro sua et eorum capacitate salutaribus verbis pascant ; sciant autem sacerdotes se ab hac obligatione non per aestivos calores vel alias hujus generis causas excusari ; insuper adhortamur sacerdotes ut iis in locis, ubi plures fideles missae parochiali seu principali interesse nequeant, eos qui aliis missis adsunt, breve sermone instruant.

Cum vero gregem salutaribus verbis pascunt caveant :

Ne, ut aiunt Patres Conc. Plen. Balt. II., aliquem nominatim reprehendant, aut insidiosa verborum circuitione ita notent designentque, ut ab omnibus nosci facile possit ; neque ad privatam injuriam ulciscendam sacro loco et tempore abuti audeant.

Ne ante vel post concionem vel inter concionandum saepe saepius verba faciant de pecuniis aut generatim de iis quae avaritiam, quam Apostolus speciem idolatriae vocat, aut nimiam erga temporalia sollicitudinem sapiant.

Ne inter missarum solemnia celebrans ab altari recedat aedemque sacram circumeat a singulis fidelibus eleemosynam petens, quem turpissimum abusum, Catholicorum ruborem et indignationem, acatholicorum vero irrisionem et contemptum provocantem Patres Conc. Plen. Balt. II. reprobarunt et radicitus exterminandum decreverunt.

Concilii Tridentini decreto, Sess. 24. Refor. c. 7, obsequentes maxime hortamur ac presbyteris praecipimus ut in concionando fidelesque erudiendo praecipua catechismi capita pertractent et pro audientium captu enucleent. Valde etiam commendamus morem, pluribus in locis existentem, diebus Dominicis publice in Ecclesiis catechizandi, eo praesertim fine ut adulti attrahantur et Christianam Doctrinam magis edoceantur.

CAPUT VII.

De Collationibus Theologicis.

“Scientiae sacrae rudimenta in omnium mentibus collationes theologiae conservant; praxim sanam et uniformem pro animarum directione promovent; intellectus inertiam depellunt; ac abusus eliminandi opportunam praebent occasionem.” His verbis Patres Conc. Plen. Balt. II. nos docent quot et quanta sunt bona quae ex collationibus theologicis in Ecclesiae, ministerii sacerdotalis, et animarum directionis succursum prodeant. Quae insuper collationes Pius Papa IX. f. r. Episcopos Imperii Austriaci alloquens, ut opportunis regulis in eorum dioecesibus instituantur, sibi optatissimum fore dixit. Quapropter Ecclesiae sanctionibus inhaerentes et Summi Pontificis verba debita cum reverentia suscipientes, haec de collationibus theologicis habendis statuimus :

I. Omnes et singuli hujus Provinciae Sacerdotes, sive saeculares sive regulares, qui facultatibus fidelium confessionis excipiendi gaudent, quater in anno, diebus ab Ordinario accurate designandis, ad theologicos congressus accedant.

II. Unus ex presbyteris sorte seligatur, cujus erit

explicationem quaestionum ab Episcopo propositarum scripto consignatam afferre, et coram adstantibus perlegere; deinde nonnulli ad id in antecessum designati, aliquo temporis spatio inter se de Sacra Scriptura, de Morali vel Dogmatica Theologia aut de Sacrorum Rituum disciplina disserant; et tandem aliquis sermonem de praecipuis sacerdotalibus officiis habeat.

CAPUT VIII.

De Sanctissima Communione Infirmis Administranda.

Quo SS. Sacramenti honori debito et obsequio prospiciatur, quoque infirmorum fides ac reverentia excitentur atque augeantur, quae ab Ecclesia hac super re praescripta sunt et a theologis magni nominis gravissimis quidem verbis inculcata, observanda statuimus:

Igitur, 1° Sacerdotes in Ecclesia e tabernaculo Sanctissimum extrahentes semper sint stola et superpelliceo induti, curentque ut duo coerei sint accensi. 2° Sacerdotes infirmis Sacram Eucharistiam ministraturi, nisi gravis quidem causa ab hoc liberet, superpelliceum et stolam albi coloris, et, in quantum fieri poterit, vestem talarem secum ad domos infirmorum aut deferant aut deferendum curent, quibus induti Sanctissimum Sacramentum infirmis administrent.

CAPUT IX.

De Funeribus.

“Enixe adhortamur,” aiunt Patres Conc. Cinc. III., omnes hujusque Provinciae pastores, ut totis viribus studeant observare antiquissimum et piissimum morem exequias defunctorum mane peragendi cum Missa de Requiem, praesente cadavere; simulque ut graviter et acriter exprobrant omnem luxum profanum et inanem

pompam in funeribus fidelium.” Huic antecessorum nostrorum menti inhaerentes adjungimus: Curent pastores cum cadaver post usum rationis defuncti ad Ecclesiam delatum est, area super feretrum posita cooperiatur palla nigra, supra quam nihil ponere licet. Insuper moneant sibi subditos ut, quae pro floribus, mundano more, et pro longo curruum conductitiorum agmine profundi solent, in missas, eleemosynas aliaque opera pia, ad solamen animabus in purgatorio detentis ferendum, impendantur.

CAPUT X.

De Vicariorum Officiis.

Cum Rectoribus ecclesiarum cura animarum commissa sit, sacerdotes assistentes seu vicarii, quibusdam ecclesiis ab Episcopo adsignati, iisdem in omnibus quae ad munus pastorale spectant subesse et obedire debent. Vicariorum officium est, ut in sacramentorum administratione, in Verbi Divini praedicatione, in puerorum instructione et praeparatione ad sacra sacramenta suscipienda, et in scholarum visitatione auxiliis sint Rectoribus.

CAPUT XI.

De Decanis Foraneis.

Ad disciplinam ecclesiasticam tuendam, bonos mores conservandos et abusus extirpandos, Patres statuerunt:

Ut in unaquaque hujus Provinciae Dioecesi Decani Foranei nominentur, eisque districtus definiti ab Episcopo adsignentur. Decanorum Foraneorum officium erit singulas missionum ecclesias et scholas Catholicas decanatus quoque anno visitare, ecclesiarum et scholarum conditionem investigare, collationibus

theologicis praeesse, moribus et vitae sacerdotum ac eorum in cura animarum industriae invigilare, infirmos sacerdotes inspicere, et defunctorum exequiis moderari, sacrorum vasorum et omnium quae ad cultum divinum pertinent, decentiam exquirere. De quibus omnibus Episcopo in scriptis et fideliter saltem semel in anno reddere debent rationem.

De scholarum Catholicarum visitatione Episcopo faciant accuratam relationem; scilicet, de magistrorum et discipulorum numero, de studiorum cursu et modo, de puerorum moribus et pietate et de doctrina Christiana. Decani Foranei, insuper presbyterorum minores defectus, absque tamen figura iudicii, corrigere eorumque jurgia leviora in suis districtibus amice componere valent et debent.

CAPUT XII.

De Negotiis Saecularibus.

Saecularia negotia clericis a sacris canonibus vetantur. Hinc iterum atque iterum monemus hujus Provinciae sacerdotes, ne rerum bonorumve quorumlibet aut pecuniae mercaturam faciant, ne quaestuosas suo nomine vel sub alieni nominis involucro negotiationes exercean; ne pecunias in depositum accipiant; ne in aliorum negotiis procuratores, aut testamentorum a laicis confectorum executores, inconsulto Episcopo, fiant; ne cujusvis curam ac tutelam, praeter quam suorum, nisi Episcopo consentiente, suscipiant. Huc spectat etiam quod decreverunt Patres Con. Plen. Balt. II., de arte medica et chirurgica: "Medicinam et chirurgiam, nec lucri gratia nec charitatis specie, exercean, qua in re districte servanda praecipimus ea, quae a Benedicto XIV. statuta sunt."

CAPUT XIII.

De Litibus Clericorum in Foro Civili.

Meminerint sacerdotes moniti Patrum Conc. Balt. II. circa tribunalia profana: "Tribunalia profana negotii aut litis causa temere ne adeant. Ubi cum homine etiam saeculari et de rebus temporalibus difficultas oritur, ne quemquam in jus vocent, aut vocati sponte se sistant, nisi res aliter componi nequeat: Ecclesiae vero honorem temnit et sacros canones conculcat, quicumque personae ecclesiasticae vel religiosae, de rebus quae ad forum Ecclesiasticum pertinent, coram profano iudice litem intenderit.¹

CAPUT XIV.

De Quibusdam Locis Clerico Vitandis.

Clerico interdiciamus aditu et usu cauponarum, excepta necessitatis causa in itinere, tabernarum, popinarum et aliorum hujus generis locorum; ne theatra, ludos scenicos spectatum aut dramata musica auditum adeant.

CAPUT XV.

De Abusu in Rebus Ecclesiasticis Evulgandis.

Cum nostris temporibus non raro accidat ut aut clerici aut laici Episcopi in administranda dioecesi agendi rationem de iis praesertim, quae ad disciplinam ecclesiasticam spectant, per ephemerides publicas libellosque in vulgus editos, discutere, inique judicare et carpere audeant, necnon auctoritatem ecclesiasticam acatholicorum irrisui tradere fidelibusque in suspicionem adducere conentur, hujusmodi abusum perniciosissimum et non tolerandum reprobamus.

¹ Vide App. III., p. 299.

Clerici igitur, qui vel contra auctoritatem ecclesiasticam, vel contra alium clericum per ephemerides publicas, vel per libellum in vulgus editum, sive per se, sive per socios, sive per alios quoscumque ab ipsis concitatos, ad sententiam plebis injuste aut scandalose appellent, eo ipso condemnatos esse declaramus, et, culpa probata, Episcopi iudicio censuris canonicis puniendos esse.

TITULUS III.

DE BONORUM ECCLESIASTICORUM ADMINISTRATIONE.

CAPUT I.

De Auxiliariis Laicis in Administratione Bonorum Ecclesiasticorum.

Quum Sancta Sedes, urgente necessitate, toleret, ut Rectori Ecclesiae auxilio sint viri laici, qui ei adsistant in rerum temporalium administratione; cumque talis agendi ratio in nonnullis hujus Provinciae regionibus obtineat, ne forsitan mala ex hujusmodi provisione proveniant, et ad praecavenda—“gravia incommoda quae exinde oriri solent, quaeque propterea, ubi existunt aeditui, sunt devitanda”¹—sequentes regulas observandas, quando Ordinarius auxilios laicos adhibendos esse judicaverit, statuere censuimus:

I. Episcopi esse judicare tum de necessitate auxilios laicos adhibendi, tum de modo eos designandi.

II. Auxilios laicos vel aedituos nullum in facie potestatis civilis statum habere legalem, sed tantum coadjutores esse Rectoris.

¹ Decr. Approb. Actorum et Decretorum Syn. Prov. III., Cincin. Kal., Feb., 1862. a S. C. de P. F.

III. EGS, quocumque modo selectos, necessario, antequam munus suscipiant, ab Ordinario in scriptis esse adprobandos, et, quandocumque ipsi benevisum fuerit, ad nutum esse amovibiles.

IV. Insuper, auxilios laicos, ubi Episcopus electionem expedire judicaverit, ex iis solummodo esse a fidelibus seligendos, quorum nomina ab ipso Rectore ecclesiae fuerint ad hoc proposita.

V. In seligendis auxiliariis laicis ii tantum viri vocem sive activam sive passivam habere possunt qui, annos nati unum et viginti,

(a.) Praecepto Paschali satisfecerint.

(b.) Unam saltem sedem per annum elapsam in ecclesia propria conduxerint ejusque pretium solverint, aut alio debito modo, juxta ordinem constitutum ad sustentationem ecclesiae propriae vel cultus divini contribuerint.

(c.) Prolem suam instituendam scholis catholicis committere minime neglexerint.

(d.) De quibus sub ipsam electionem vel paulo ante minime constiterit eos societati cuivis secretae nomen dedisse.

VI. Coetus auxiliariorum laicorum sic constituti, ecclesiae Rector ex officio erit praeses; nec licebit sine ejus consensu res administrandi causa convenire, multo minus quid agendum statuere.

CAPUT II.

De Ratione Reddenda.

“Administratores tam ecclesiastici quam laici fabricae cujusvis ecclesiae, etiam cathedralis, hospitalis, confraternitatis, eleemosynae montis pietatis et quorumcumque piorum locorum, singulis annis teneantur

reddere rationem administrationis Ordinario ; consuetudinibus et privilegiis quibuscumque in contrarium sublatis. Quod si ex consuetudine aut privilegio, aut ex constitutione aliqua loci aliis ad id deputatis ratio reddenda esset, tunc cum iis adhibeatur etiam Ordinarius, et aliter factae liberationes dictis administratoribus minime suffragentur." Conc. Trid. Sess. XXII, de Ref., caput 9.

Patres igitur statuunt et mandant, ut unusquisque Ecclesiae Rector, cui animarum cura commissa est, tam ordinariorum quam extraordinariorum reddituum expensarumque quocumque fonte exorientium, reddat rationem suo Episcopo singulis saltem annis mense Januario ; ut in ista relatione annua, summa totalis debitorum, nomina creditorum, summa cuique debita, atque annus et dies qua Episcopi permissio ad dicta debita contrahenda data fuit, perscribantur. Quae rationum relatio Rectoris et auxiliariorum laicorum signatura firmanda et probanda est, antequam ad Episcopum transmittatur. Singulis saltem annis, die aliqua, Dominica intra mensem Januarium, ista annua administrationis ratio a Rectore in ecclesia post missam cantatam seu principalem promulganda est. (Vide Conc. Prov. Cincin. II. Decr. 6.)

Si quis vero Rectorum ultra mensem unum istam rationem annuam Episcopo reddendam negligat aut rationem reddere de facto recuset, data monitione canonica, dignis poenis Episcopi iudicio afficiatur.

Jam quum maxime intersit ut qui bonorum temporalium administrandorum curam habent, codices accepti et expensi accurate et juxta ordinem redigant aut redigi curent, statuimus ut in posterum alumni antequam ad Philosophiae aut Theologiae studia in

Seminariis Majoribus admittantur, in inferioribus scholis artem rationariam (book-keeping) doceantur.

CAPUT III.

De Aere Alieno aut Pecuniis in Depositum Datis.

Ne in posterum hac in Provincia Ecclesiastica, invitis Episcopis, aere alieno onerentur ecclesiae aut fidelium fiducia quis abutatur, et ad praecavenda scandala quae exinde oriri solent, Patres statuerunt et decreverunt :

Ne Rectores ecclesiarum eorumque auxiliarii laici, ab hoc inde tempore, sive nomine ecclesiae, sive suo proprio nomine ut officiales ecclesiae, pecunias mutuo seu in depositum, ut dicunt, foeneris causa accipiant. Ubi vero iste agendi modus adhuc vigeat, quam primum e medio tollatur.

Ne quis Rectorum inconsulto et invito Episcopo suo imo sine expresso in scriptis ejus licentia sive per se, sive per auxilios laicos, sive per quoscumque alios ecclesiam aere alieno gravet, aut praeter ordinarios sumptus, aliquid expendat. Quod si quis hoc statutum violaverit, poenis canonicis ab Episcopo plectetur.

Ne in ullo casu episcopus ecclesiam aliquam aere alieno gravari permittat, nisi plane ipsi demonstratum sit ultra sumptus ordinarios et foenera aliquam aeris alieni partem unoquoque anno ex ordinariis ecclesiae redditibus solvi posse.

Ut Rectores Ecclesiarum certiores se reddant in libro cui titulus "De aere alieno" (church-debts), relata et inscripta esse creditorum singulorum nomina pecuniarumque summas unicuique creditorum debitas, diem

quoque mensis et anni qua summae istae ecclesiae datae fuerunt et qua foenera solvenda sunt; annum demum diemque mensis qua Episcopi permissio data fuit. (Vide Conc. Prov. Cin. I., Decret. XI.)

CAPUT IV.

Salaria Sacerdotum ex Aerario Ecclesiae sunt Solvenda.

“Dignus est operarius mercede sua,” Luc. X., 7;
 “Qui altari deserviunt, cum altari participant.” 1. Cor., IX., 13.

Annui salarii summa sacerdoti ab ecclesia cui praeest solvenda est. Quae si ab ecclesia non fuerit soluta, ab Episcopo diocesanos exigi non potest ut ipse eam pendat. Episcopus vero in Synodo aut extra Synodum e Consultorum consilio fixam summam definiat, quae ab Ecclesiae Rectore congruae seu salarii nomine percipi possit.

Nemini sacerdotum licebit salarium inconsulto Episcopo in ecclesiae aerario relinquere, nisi totum aut ejus complementum elapso uno integro anno a die quo salarium ei debitum evaserit, absque ulla conditione ecclesiae cedat.

CAPUT V.

De Ecclesiis, Oratoriis, etc. Aedificandis et Conservandis.

Cum sacri canones prohibeant ne nova templa sine Ordinarii auctoritate erigantur, statuimus et mandamus, ut ad novam ecclesiam vel novum oratorium publicum aut novam scholam vel domum parochialem exstruendam Episcopi permissio in scriptis obtinenda sit antequam aedificium ullo modo inchoetur.

Delineatio novae ecclesiae, scholae vel domus aedificandae necnon et aestimatio ab architecto data sive novi aedificii sive reparationis seu novae constructionis veteri ecclesiae, etc., addendae, Episcopo cum literis supplicibus mittendae sunt; Rectoresque caveant ne ullo titulo praetextu in aedificando summam pecuniae excedant quam ut expenderent Episcopus ipsis permiserit.

Si vero ipse Rector cujusvis missionis aut ecclesiae novam ecclesiam vel scholam aut domum sine Episcopi permissione aedificare praesumpserit aut novas constructiones veteribus absque requisita auctoritate addiderit vel per alios quoscumque fieri permiserit, probata culpa, iudicio sui Episcopi corrigendus est.

CAPUT VI.

De Titulo Fundi Ecclesiarum.

Fundus quisque ad usum ecclesiasticum aut pium dono datus emptusve, literis seu instrumentis emptiorem aut donationem testantibus, seu syngrapha in favorem Episcopi dioceseos, in qua fundus situs est, conscripta in tuto collocari debet; et quidem ita, ut Episcopus pleno juris titulo et proprio nomine (by deed in fee-simple in the Bishop's own name) sine ullis conditionibus fundum teneat.

Si vero fundum, sive ad pium usum donatum sive ex aere ecclesiae vel fidelium donis emptum, sacerdos, sui ipsius proprio nomine teneat aut nomine cujusvis laici teneri suaserit vel hypotheca proprio vel alterius nomine gravet, talem sacerdotem a sacris suspendendum declaramus.

TITULUS IV.

DE MATRIMONIO.

CAPUT UNICUM.

Leges Ecclesiae bannorum proclamationes spectantes strictissime observari volumus. Si nupturientes ex diversis sint locis, in utroque proclamationes fieri debent et testimonium ab altero ecclesiae Rectore datum de libero sponsorum statu, exhiberi oportet Rectori, coram quo Matrimonium erit celebrandum. Si graves adsint causae quas propter bannorum publicationes omittantur, dispensatio obtinenda erit ab Ordinario. Concedimus tamen Rectoribus Missionariis ut in locis ubi bis tantum in mense SS. offertur Sacrificium, ab una quidem proclamatione ipsi dispensare valeant, a duabus vero ubi semel tantum in mense Missa celebratur, dummodo morali certitudine constet nullum obesse impedimentum.

Matrimonia Catholicorum cum haereticis vel infidelibus semper detestata est Ecclesia. Ut fideles ab hoc malo inter nos gravissimo arceantur, jubemus animarum pastores "ut tempore praesertim Adventus vel Quadragesimae, gravi sermone greges sibi commissas mala quae ex illis pullulant edoceant, simulque fidei pericula indicent, quae tum sponso catholico, tum proli suscipiendae imminet; gravissima ostendentes fuisse rationum momenta quibus permota Christi Ecclesia id genus nuptias acriter semper vetuerit ac etiamnum vetet." Conc. Plen. Balt. II. Dec. 336.

Pastores animarum prae oculis habeant Episcopos, eo quod potestate dispensandi de Matrimonii impedimenti non nisi delegata gaudeant, nec valide nec

licitè dispensare posse, nisi adsit dispensandi causa canonica; ideoque diligenter inquirant sacerdotes de causis quae adsint, easque in scriptis clare et lucide exponant. In mentem revocare juvabit Instructionem S. Cong. de Prop. Fide, diei 25 Martii, 1868, occasione Conc. Plen. Balt. II. ad Archiepiscopum Baltimorem datam et in appendice ad acta et decreta istius Concilii sub. No. XXXIII contentam, in qua distincte et perspicue declaratur, cautiones et promissiones ab Ecclesia in matrimoniis mixtis requisitas *non* constituere causam canonicam dispensandi, sed meram esse *conditionem sine qua non* a naturali et divino jure requisitam; praeter has cautelas et promissiones requiri justas et graves causas ut concedi possit dispensatio.

Quum matrimonium sit magnum Sacramentum in Christo et in Ecclesia, rite semper et sancte celebrandum est. Curent igitur pastores ut fideles ad hoc Sacramentum recipiendum bene parati accedant et sacramenta Poenitentiae et Eucharistiae devote prius suscipiant. Memores insuper moniti Ritualis Romani “uterque sciat rudimenta fidei cum ea deinde filios suos docere debeant,” sacerdotes curam animarum habentes sedulo inquirant utrum sponsi sint sufficienter instructi in doctrina Christiana; quos, si insufficienter eruditos deprehenderint instruant antequam Matrimonium celebretur.

Vehementer quoque hortamur pastores animarum ut praxim benedicendi matrimonia intra Missam ubique introducant. Si ob graves causas matrimonium sub vespere celebrare expediat, seclusa omni pompa et sine concursu populi fiat.

Si quis coram magistratu civili tantummodo, vel quod pejus coram praecone haeretico, matrimonium contrahere praesumpserit, absolutio sacramentalis ei denegetur, donec salutari poenitentia ab Ordinario imposita, scandali hujus gravissimi dignam et adaequatam reparationem praestiterit.

Si sponsi non sint sufficienter noti aut, diligenti investigatione instituta, non clare constet ab ligaminis impedimento eos esse immunes, Episcopi procedant juxta instructionem Supremae Inquisitionis ad probandum obitum conjugis priusquam ad matrimonium contrahendum admittantur.¹

Cum definita sit Catholica doctrina causas matrimoniales spectare ad judices ecclesiasticos, (Con. Trid. Sess. 24. can. 12.) ad separationem a mensa et thoro petendam, tribunalia civilia adire non licet, nisi causa prius probata a iudice ecclesiastico, ad rationes dumtaxat civiles legaliter stabiliendas. Quare hujusmodi separationem a tribunali civili, inconsulta auctoritate ecclesiastica, petentibus deneganda est absolutio et casus Episcopo reservatur.

Non solum Matrimonia solemnna omnino prohibentur intra tempora clausa Adventus et Quadragesimae, sed etiam privata absque Episcopi licentia celebrari vitium est.²

TITULUS V.

DE SCHOLIS CATHOLICIS ET PUBLICIS.

CAPUT UNICUM.

Quum minime incolumitati fidei consultum sit, nisi pueri catholice instituantur, idcirco renovantes pluries

¹ Vide App. Con. Plen. Balt. III., p. 258. ² Vide App. V., p. 301, 304, 306.

ab Antecessoribus nostris dicta, monemus omnes Christi-fideles ne quidpiam omittant vel quodcumque subire recusent onus, necessarium ad hunc praestantissimum finem: prolis suae educationem Catholicam.

Hujusmodi educatio dari vix unquam potest nisi schola Catholica habeatur, quapropter unicuique Rectori una cum populo incumbit debitum, talem erigendi scholam, quae majoris interest quam templi splendor et amplitudo.

Quinimo, adeo oportet scholam minime negligi, ut si quis Rector tam segnis sit ut scholam Catholicam habere recuset, vel scholam Catholicam parum curet, hujusmodi agendi ratio causa sufficiens existimanda sit pro translatione Rectoris, vel etiam pro muneris ad tempus privatione.

Quo melius providentur educationi Catholicae, et ut certa studiorum ratio in scholis instituatur, statuimus:

(a.) In unaquaque Dioecesi nominetur ab Ordinario congregatio studiorum, ad quam, praeter alios, ex officio pertinebunt Decanii Foranei. Hujus congregationis erit omnia quae scholas Catholicas parochiales spectant moderari. Habeatur insuper in urbibus ubi plures sunt ecclesiae, studiorum congregatio specialis sub omnimoda directione congregationis dioecesanae.

(b.) In locis majoribus schola superioris gradus, ubi fieri potest, stabiliatur.

(c.) In Religiosis Institutorum Societatibus unoquoque anno examen habeatur, in quo juniores et novitii scientiae specimen exhibeant, praesentibus quibusdam ex congregatione dioecesana, ad hoc ab Ordinario delegatis, qui schedae gradus excellentiae examinatis tradendae nomen apponere poterunt.

(d.) Magistri et magistrae laici ab examinatribus dioecesanis examinandi sunt.

Fructus autem ex venditione librorum in scholis adhibitorum a m̃agistris facta, in bonum scholarum, praesertim in libris pro pauperibus pueris comparandis, usurpentur.

Regulariter loquendo, ubi sufficiens schola Catholica habetur, parentes absque peccato, plerumque gravi, filios ad scholas publicas mittere non possunt. Adjuncta vero aliquando talem agendi modum excusare possunt, ubinam vero haec adjuncta existant, ad Episcopum pertinet judicare.

Ne hac super re ullum subesse possit dubium, omnibus notum facimus quod Sac. Cong. de Prop. Fide in Instructione de scholis publicis ad Rmos. Episcopos in Foederatis Statibus Americae Septentrionalis scribit, die 24^a Nov., 1875, Summo adprobante Pontifice : "Oportet igitur ut Praesules Amplissimi quacumque possunt ope atque opera, commissum sibi gregem arceant ab omni contagione scholarum publicarum. Est autem ad hoc, omnium consensu, nihil tam necessarium quam ut Catholici ubique locorum proprias sibi scholas habeant, easque publicis scholis haud inferiores. Scholis ergo Catholicis, sive condendis ubi defuerint, sive amplificandis et perfectius instruendis parandisque in institutione ac disciplina ut scholas publicas adaequent omni cura prospiciendum est."

"Ceterum Sac. Congregatio non ignorat, talia interdum rerum esse adjuncta, ut parentes Catholici prolem suam, scholis publicis committere in conscientia possint. Id autem non poterunt, nisi ad sic agendum sufficientem causam habeant ; ac talis causa sufficiens in casu aliquo particulari utrum adsit necne, id con-

scientiae ac iudicio Episcoporum relinquendum erit ; et juxta relata tunc ea plerumque aderit, quando vel nulla praesto est schola Catholica, vel quae suppetit, parum est idonea erudiendis convenienter conditioni suae congruenterque adolescentibus.”

Ex his patet obligatio strictissima Episcoporum instituendi, parandi, amplificandique, fidelium vero erigendi et sustentandi scholas Catholicas “scholis publicis haud inferiores.”

Quoad casus, qui Episcopi iudicio relinquendi sunt, Sac. Cong. de Prop. Fide adjungit: “Quae autem ut scholae publicae in conscientia adiri possint, periculum perversionis cum propria ipsarum ratione plus minusve nunquam non conjunctum, opportunis remediis cautionibusque fieri debet ex proximo remotum. Est ergo in primis videndum utrumne in schola, de qua adeunda quaeritur, perversionis periculum sit hujusmodi, quod fieri remotum plane nequeat ; velut quoties ibi aut docentur quaedam aut aguntur, Catholicae doctrinae bonisve moribus contraria, quaeque citra animae detrimentum, neque audiri possunt, neque peragi. Enimvero tale periculum, ut per se patet, omnino vitandum est quocumque damno etiam vitae.”

Ubi data adjuncta non existunt, vel ubi perversionis periculum remotum fieri non potest, deneganda est absolutio parentibus qui prolem suam ad scholas non Catholicas mittunt, uti patet ex citata Sac. Cong. de Prop. Fide instructione : “Hanc autem necessariam Christianam institutionem et educationem liberis suis imperitare quotquot parentes negligunt ; aut qui frequentare illos sinunt tales scholas, in quibus animarum ruina evitari non potest ; aut tandem qui licet schola Catholica in eodem loco idonea sit, apteque instructa et parata,

seu quamvis facultatem habeant in alia regione prolem catholice educandi, nihilominus committant eam scholis publicis sine sufficienti causa ac sine necessariis cautionibus, quibus periculum perversionis e proximo remotum fiat, eos si contumaces fuerint absolvi non posse in Sacramento Poenitentiae, ex doctrina morali catholica manifestum est."

Scholas saepe saepius invisant Rectores, et pueros, praesertim eos qui ad Sacram Synaxim primo suscipiendum admittendi sunt, per seipsos catechismum edoceant.

Quod ad educationem excellentioris gradus spectat, optandum est ut in collegiis nostris majori studio disciplinis metaphysicis et ethicis juxta doctrinam St. Thomae Aquinatis, opera navetur.

TITULUS VI.

DE SOCIETATIBUS CATHOLICIS ET CONFRATERNITATIBUS.

CAPUT I.

De Societatibus Catholicis.

Quantum in Ecclesia valeant societates, ipse Summus Pontifex Leo XIII., feliciter regnans, nos docet in sua Epistola Encyclica, die 15 Februarii c. a. data, in qua Archiepiscopos, Episcopos et alios locorum Ordinarios in regione Italica alloquens, ait: "Ad hanc" (illorum veterum, quorum laboribus et sanguine fides catholica adolevit) "alendam augendamque expectatam virtutem, curare ac providere opus est, ut numero, consensu, efficiendis rebus, floreant lateque amplificentur

societates, quibus maxime propositum sit fidei Christianae virtutumque ceterarum retinere et incitare studia. Tales sunt consociationes juvenum, opificum : quaeque constitutae sunt aut coetibus Catholicorum hominum in tempora certa agendis, aut inopiae miserorum levandae, et tuendae dierum festorum religioni, et pueris ex infima plebe erudiendis : aliaeque ex eodem genere complures.”

Volumus ergo ut illae Catholicorum Societates “mutuae benevolentiae” nominatae, ab ecclesiarum rectoribus foveantur, dummodo sequentes conditiones quoad finem propositum et quoad sociorum aggregationem ad amussim observent :

I. Quoad finem, Patres decreverunt : (a.) Bona temporalia quae ecclesia ab his societatibus acquirit non esse rationem sufficientem ut eae inter Catholicas numerentur ; debent insuper per Sacramentorum frequentationem, exhortationes, et alia opera pia, in augmentum religionis conferre :

(b.) Nulla societas cujus natura, scopus et statuta post debitum examen non fuerint ab Episcopo probata in scriptis, ut Catholica habeatur :

(c.) Societas semel approbata finem vel statuta mutare, inconsulto Episcopo, non protest :

(d.) Unaquaeque societas Catholica suum spiritua-lem moderatorem habeat.

II. Ex parte vero sociorum haec statuimus : (a.) Ut sint Catholici :

(b.) Ut sint bonae famae :

(c.) Ut praeterquam diebus in statutis designatis, saltem tempore paschali ad Sacram Synaxim in propria ecclesia accedant :

(d.) Ut debito modo ad sustentationem propriae ecclesiae et cultus divini stipem conferant :

(e.) Ut pueros si quos competentis ætatis habeant, et schola Catholica adsit, ad eam mittant :

(f.) Ne ratione morum aut inobedientiae erga auctoritatem ecclesiasticam ullum praebeant scandalum.

Moderator societatis Catholicae instituitur ab Episcopo ; ad eum pertinet iudicium de supradictis conditionibus ; neque sine ejus consensu aliquem ut socium cooptare licet.

Societas quae socium in quacumque ex his conditionibus deficientem, et praeviae monitioni non obtemperantem, non ejicit, in posterum ut Catholica non habebitur. Mens tamen nostra non est omnes societates, quas ut Catholicas non agnoscimus, ex hoc solo capite condemnare, dummodo alio vitio non laborent, nec a Sancta Sede sint reprobatae.

Exceptis militaribus et municipalibus, nulla societas, modo supradicto non agnita et approbata ut Catholica, in ecclesiam admittatur, aut processionibus intersit ut societas, *i. e.* cum socii insignia ferunt vel tanquam socii congregantur.

CAPUT II.

De Confraternitatibus.

“Inter media ad salutem animarum utilia,” aiunt Patres Conc. Plen. Balt. II. “praecipuum locum habent piae illae sodalitates, seu confraternitates, quae ab ecclesia probatae, et ex Indulgentiarum thesauro ditatae, nostri praesertim seculi malis corrigendis apertissimae videntur.” Quod et quanta vero bona ex hujusmodi societatibus oriri solent ecclesiae testantur annales, et nostris etiam oculis jam undique perspicui-

mus. Cum societates vero infidelium et hominum perditorum communi consilio et zelo vehementi in mores fidemque Christianam impetum faciunt, communibus et nos conatibus ad virtutem et fidem conservandam laborare debemus.

Enixe igitur exhortamur hujusce Provinciae pastores, ut in posterum majori ubique studio hujusmodi confraternitates seu sodalitates, praesertim eas quae indulgentiis locupletatae sunt quam maxime foveant. Ut autem omnia ordine procedant et omnis discordiarum et diversorum studiorum occasio amoveatur, eas praecipue societates, quae nominatim a Patribus Conc. Plen. Balt. II. enumerantur, rectoribus maxime commendamus, et volumus ut saltem una vel altera in quaque hujus Provinciae ecclesia quam primum erigatur.

“Cum vero manifestum Patribus sit pias societates magno numero et diversa forma instituendas esse in unaquaque dioecesi, pro diversis locorum et temporum necessitatibus haec regulae generalis instar in earum moderamen, notare voluerunt:

“I. Novae societates non instituantur, si veteres sufficient. . . .

“II. Sacerdos novam non instituat societatem, nisi venia praehabita Episcopi, quae in scriptis dari et servari debet.

“III. Si novas societates instituere necessarium sit, adhibeantur, in quantum fieri possit veterum regulae et agendi praxis, nimirum confraternitatibus canonice erectis Episcopi a S. Congregatione indulgentias obtinendas curent.

“IV. Societas nova ab Episcopo ne probetur, quam non constat esse prorsus Catholicam, tum quoad finem quem sibi praestituunt socii, tum quoad leges quibus

devinciuntur, et quae absolute auctoritati canonicae Episcopi non subjaceat. Alias tolerare forte quandoque licet, ast minime probandae sunt." Conc. Plen. Balt. II. No. 480.

Demum, ut Christi-fideles ad hujusmodi Societates alliciantur, media quae ad hunc finem conducunt, pastoribus adhibere commendamus.

TITULUS VII.

DE SOCIETATIBUS SECRETIS.

CAPUT UNICUM.

1. Divino instinctu praevidens gravissima mala quae ut plurimum ex Societatibus Secretis, nedum temporali reipublicae tranquillitati, verum etiam spirituali animarum saluti inferantur, Ecclesia illas damnare nunquam praetermisit.

Et quo magis illae sectae in dies pullulant et multiplicantur, eo instantius fideles de pernicie earum admonit, eosque poenis ecclesiasticis ab illis deterret. Ita Romanus Pontifex Pius IX. f. r. cum in celeberrima sua constitutione "Apostolicae Sedis Moderationi" data 12^a Oct. 1869, omnes censuras Ecclesiasticas latae sententiae recensendas et in trutinam revocandas curaret, inter eos qui ecclesiasticas poenas, nominatim vero excommunicationem latae Sententiae Romani Pontifici simpliciter reservatam incurant, 4° loco posuit :

"Nomen dantes Sectae Masonicae aut Carbonariae, aut aliis ejusdem generis sectis quae contra Ecclesiam vel legitimas potestates, seu palam, seu clandestine machinantur; necnon iisdem sectis favorem qualem-

cumque praestantes, earumve occultos coryphoeos ac duces non denuntiantes, donec non denuntiaverint.”

2. Quam Cathedrae Principalis Constitutionem legemque omnes totius orbis fideles obligantem, debita cum reverentia suscipientes, praecipimus et mandamus ut omnes Nobis concrediti ad amussim observent; sciantque neminem posse absolute Sacramentali donari ultimisque Sacramentis muniri, nisi ab ejusmodi societatibus damnatis prius omnino se separaverint, iisque quomodocumque fovere desierint.

3. Nomine autem sectarum citato articulo damnatarum comprehenduntur Societates Masonicae, Carbonariae et Fenianae, omnesque aliae ejusdem naturae et indolis sectae, quocumque nomine appellari et co-honestari solent, quae sive adversus Ecclesiam tantum, sive solum adversus legitimas potestates seu gubernium, sive palam sive clandestine machinantur, exigant vel non exigant a suis asseclis juramentum de secreto servando. (Sac. Cong. Inq. die 5^a Aug. 1846, et die 12^a Januarii, 1870.)

Neque dubium esse potest quin sectae quae dicantur Communistarum, Socialistarum, Nihilistarum sub censuras ecclesiasticas cadant.

4. Quicumque igitur scienter uni ex societatibus enumeratis aut alii societati jam existenti licet non nominatae, aut in posterum oriturae, quae organizationem sectae Masonicae similem habet, simulque ex instituto semper, et actu quando potest, contra ecclesiam vel legitimas potestates palam aut clandestine conspirat, nomen dat, vel ejusmodi sectis qualemcumque favorem praestat, censuras ecclesiasticas non effugit, licet ipse personaliter non machinetur.

5. Quod autem ad reliquas societates profanas atti-

net, quae quidem neque contra Ecclesiam neque adversus legitimas potestates machinantur, sed nihilominus asseclas suos, sive juramento emisso, sive mera fide data, ad secretum servandum adstringunt, eae sectis citato articulo damnatis et sub poena excommunicationis Papae reservatae vitandis annumerandae Nobis non videntur. Certo autem graviter illicitae, ideoque sub gravi peccato vitandae sunt associationes eae in quibus socii se obligant ad illimitatam obedientiam, et ad caece exequenda omnia quae ab officialibus coetus forte praecipiantur.

Idem dicendum de iis sodalitatibus in quibus tam arctum secreti foedus ineant, ut illud ne auctoritati quidem ecclesiasticae legitime interroganti extra S. Poenitentiae tribunal impune revelari possit. Si quae vero societas presbyterum proprio Marte sibi vindicet aliumve ministrum cultus, qui rituali ac caeremoniis propriis pro suo lubitu utatur, adscripti censuras contra schismaticos vel haereticos latas incurrunt.

Quod si e contra, juramentum vel promissio de secreto servando, eo sensu emittitur et intelligitur, ut secretum auctoritati ecclesiasticae, quoties ab ea requiritur, manifestetur; neque aliquid illicitum in signis, fine, et mediis societatis requiratur, tum ne confusio disciplinae inter varias Dioeceses habeatur, Archiepiscopus rem conferat cum ceteris Archiepiscopis Statuum Foederatorum. Quod si societas damnanda omnibus non videatur recurrendum erit ad Apostolicam Sedem.

6. Praemissa ad sodalitates operariorum in specie applicantes, arbitramur consociationes eas quae et statuta sua et secretum auctoritati legitime requirenti inspicienda non recusant, neque aliud sibi pro-

ponunt quam sodalium in propria arte exercenda, in conditione sua mediis licitis amelioranda, in juribusque suis defendendis, mutuam tutelam et juvamen, per se licitas esse.

Fateri tamen cogimur magnum esse periculum ne justitiae leges erga privatos violent, neve ad sectas damnatas accedant. Quod et eo magis timemus, quia operarii uniuscujusque religionis et sectae consociantur, et quia perniciosae Socialismi doctrinae, tanquam novae terrenae beatitudinis evangelium iis a confratribus suis, praesertim ex Europa advenientibus, non raro praedicantur et laudantur.

Ne forte gravissimis in periculis quibus praesertim juniores opifices circumdantur, temptationibus succumbant, et laborem forte pertaesi, falsis illis doctrinis alliceantur, "oportunum videtur" uti monet Romanus Pontifex feliciter regnans Leo XIII., in Epistola Encycl. ad totius orbis Episcopos data die 28^a Decembris, 1878, "artificum atque opificum societates fovere, quae sub religionis tutela constitutae, omnes socios sua sorte contentos operumque patientes efficiant, et ad quietam ac tranquillam vitam agenda inducant."

7. Ne tamen male suspicentur operarii se monitis hisce ab Ecclesia impediri quominus justum pretium operum suorum exigant, omnibusque mediis licitis comparent. Quae enim theologia moralis de monopolis privatis docet, in favorem operariorum quoque interpretanda sunt.

Graviter tamen illiciti essent illi conventus e quibus periculum turbarum, caedum, incendiorum, oriretur.

Quare Catholicis operariis nullo modo permitti posset injuriae ferendae vel operam dare vel, quando in

comitiis coetus aliquid injustum decernitur, ei suffragio suo assentire.

Hortamur autem et in Domino obsecramus fideles “omnes ut occulta illa foedera omnino declinant, mente revolventes se Christi membra esse et Ecclesiae, quae mater nostra est, mandatis teneri, eosque ut filios lucis debere ambulare juxta sanctissima divina illa documenta quae Christus Dominus tradidit.” Conc. Plen. Balt. II. decreto 7.

“Nolite jugum ducere cum infidelibus. Quae enim participatio justiae cum iniquitate? Aut quae societas lucis ad tenebras? Quae autem conventio Christi ad Belial? Aut quae pars fidei cum infidei? Qui autem consensus templo Dei cum idolis? Vos estis enim templum Dei Vivi, sicut dicit Deus: quoniam inhabitabo in illis et inambulabo inter eos, et ero illorum Deus, et ipsi erunt mihi populus. Propter quod exite de medio eorum et separamini, dicit Dominus, et immundum ne tetigeritis.” 2. ad Corinthios VI., 14–18.

TITULUS VIII.

DE CANTU ECCLESIASTICO.

CAPUT UNICUM.

Sancta Christi Ecclesia artem musicam et sacram melodiam maximo semper honore habuit, in sacrisque cultus solemnibus adhibuit tanquam magnum et praeclarum medium, quo corda et ora fidelium ad Deum laudandum et glorificandum excitentur.

Magnam etiam curam habuit Ecclesia, ut legibus saluberrimis cantus ecclesiasticus vere purus ac devotus plenusque gravitatis et majestatis servaretur, necnon

et praecaveretur ne, ut monet Benedictus Papa XIV., sacris cum profanis commixtis aures solae inani voluptate demulcerentur quin corda fidelium ad pietatem erigerentur. (De Syn. Dioec. Lib. XI., cap. 7, N°. 1.)

Hinc SS. Synodus Tridentina Ordinariis mandat: "Ut ab ecclesiis musicas eas, ubi sive organo sive cantu lascivum aut impurum aliquod miscetur . . . arceant." (Sess. XXII. Decr. de Observ. et Evit. in Celebr. Missae.) Hinc etiam Concilium Toletanum ann. 1566 habitum praecipit: "Cum ea quae in ecclesiis cantantur ad Dei laudem celebrandum, eo debent cantari modo, quo populi intelligentia, quantum fieri potest, erudiri valeat et religiosa pietas ac devotionis moderatio piorum auditorum mentes ad Divinae Majestatis cultum et ad coelestia desideria excitari queant: caveant Episcopi ne, dum in chorum musicorum modulos vocum omnis generis discrimine confusos admittant, psalmorum et aliorum, quae cantari solent, verba obscurentur, ac simul strepitu incondito sensus sepiatur."

Praeterea SS. Synodus Tridentina in Sess. XXIV., cap. 12 de Ref. monet Provincialium Conciliorum id etiam muneris esse, normas et regulas statuere, quibus cantus ecclesiasticus rite ordinetur. "Cetera, quae ad debitum in divinis officiis regimen spectant, deque congrua in his canendi seu modulandi ratione . . . Synodus Provincialis pro cujusque Provinciae utilitate et moribus certam cuique formulam praescribet."

Cantus Gregorianus, qui a S. Gregorio Magno nomen ducit, sensu maxime proprio dicitur Ecclesiasticus; meritoque cantui harmonico seu musico, ut vocari solet, praefertur, utpote qui apprime idoneus sit ad excitandos fidelium animos ad devotionem ac pietatem.

Quare vehementer optat haec Synodus et graviter monet ecclesiarum Rectores ut cantum Gregorianum in officiis cultus divini quam primum introducant, nec non et sedulo colant; quod ut promptius fiat, in mentem revocamus monitum Conc. Plen. Balt. II., N° 380: "Insuper valde exoptandum esse censemus, ut rudimenta cantus Gregoriani in scholis parochialibus exponantur et exerceanur, sicque numero eorum qui psalmos bene cantare valent, magis magisque crescente, paulatim major saltem pars populi . . . vespas et alia similia cum ministris et chora decantare addiscat."

Non tamen per haec omnem musicalem aut figuratam, ut vocant, cantandi modum a sacris functionibus excludere intendimus, imo cantum harmonicum pro majoribus distinguendis festis quammaxime commendamus, "dummodo," ut bene monet Conc. Colon. Prov. ann. 1860, "qui eligitur, non recedat a natura et caractere cantus vere ecclesiastici."

Ut abusus qui, pro dolor, labente tempore in per multis harum provinciarum ecclesiis irrepserunt, e medio tollantur, monemus Rectores ut sedulo invigilent, ne chori rectores missas seligunt quae theatrum aut choreas potius sonant quam cantum ecclesiasticum et ad titillandas aures magis conscriptae videntur, quam ad pios in animis fidelium affectus excitandos. Volumus etiam ut omnino excludantur a cultu divino missae vel cantica in quibus, ordine verborum inverso, textus notabiliter est immutatus aut etiam truncatus verbaque ita modulationi adaptata deprehenduntur ut musica non verbis et sensui, sed haec illi inservire videantur—quod reformatione indigere censuit Sac. Rit. Cong. Feb. 21, 1643.

Idcirco in re tanti momenti haec synodus mandat et jubet ut in posterum nullae Missae, hymni aut alii cantus in sacris liturgicis solemnitatibus adhibeantur, nisi quae regulis ab Ecclesia statutis omnino sint conformata. Insuper statuit ut tres Episcopi hujus Provinciae deligantur quorum erit curam impendere ut ista decreta executioni mandentur.

Rescriptis S. R. Congregationis obtemperantes, volumus ut cantus Introitus, Gradualis, Offertorii, Communions, necnon et Sequentiae, quando occurrit, in Missis cantatis non praetermittatur, nisi ubi e iudicio Episcopi id fieri non potest.

In Vesperis, diebus Dominicis, antiphonae, psalmi ac hymni festi, quod occurrit, proprii, juxta directorium breviarii semper cantentur, nisi ob circumstantias loci id servari non posse Episcopus judicaverit.

Cantus vel hymni in lingua vernacula, in Missarum solemnibus vel vespers penitus reprobantur; in solemnibus vero Benedictione SS. Sacramenti, ea saltem cantentur, in lingua latina, quae juxta rubricas, ut cantentur, praescribuntur.

Monemus demum ecclesiarum nec non chororum rectores ut leges ad rem tanti momenti pertinentis rite addiscant ad amussim observent et ad officium cantorum in Ecclesia tales seligant, "qui quod ore cantant corde credant et operibus comprobent." Conc. Carthag. 4 Can. 10.

Omnes denique qui sacrae musicos dignitati et decori consulunt ac provident, quammaxime commendamus; monemus tamen ne partium studio arrepti in diversa sentientes, praesertim vero in auctoritatem Ecclesiasticam acriter animadvertant.

† Ego, *Gulielmus Henricus Elder*, Episcopus Avarensis, in Part. Inf., Coadjutor Archiepiscopi Cincinnatiensis, definiens subscripsi.

† Ego, *Gulielmus Georgius McCloskey*, Episcopus Ludovicopolitanus, definiens subscripsi.

† Ego, *Augustus Maria Toebbe*, Episcopus Covingtonensis, definiens subscripsi.

† Ego, *Caspar Henricus Borgess*, Episcopus Detroitensis, definiens subscripsi.

† Ego, *Ricardus Gilmour*, Episcopus Clevelandensis, definiens subscripsi.

† Ego, *Joseph Dwenger*, Episcopus Wayne-Castrensis, definiens subscripsi.

† Ego, *Franciscus Silas Chatard*, Episcopus Vincenopolitanus, definiens subscripsi.

† Ego, *Joannes Ambrosius Watterson*, Episcopus Columbensis, definiens subscripsi.

Ego, *Ricardus Scannell*, Administrator Nashvillensis, sede vacante, definiens subscripsi.

Cincinnati, hac 19^a Martii, 1882.

Concordat cum originali.

Camillus Paulus Maes,

Notarius Concilii.

LITTERAE PATRUM

Concilii Provincialis IV. Cincinnatiensis ad Summum Pontificem.

BEATISSIME PATER :

Charitati, qua erga oves nobis concreditas urgemur, benigne favens, veniam Concilium Provinciale Cincinnatiense Quartum habendi, Litteris S. C. pro Christiano Nomine Propagando die 5^a Sept. 1881, datis, con-

cessisti. Die 5^a Martii hujus anni convenimus in Ecclesia Cathedrali, Cincinnati, praesidente Illmo. ac Rmo. Dno. Dno. Gulielmo Henrico Elder, Coadjutore Illmⁱ. ac Rmi. Archiepiscopi infirmi et absentis. Die vero Sancti Patriarchae Joseph sacro Concilio finem imposuimus. Liceat nobis Tibi, Beatissime Pater, gratias ex corde agere pro insigni hoc beneficio, quo fore ut magnae rerum ecclesiasticarum in patria nostra incolumitati prospiciatur, omnibus in votis est.

Antequam ad nostra revertamur, volumus insuper, Beatissime Pater, grati animi nostri sensus significare pro omnibus quae in bonum Ecclesiae, opitulante Deo Omnipotente, perfecisti. Recedente Decessore Tuo f. r. Ecclesiae Universalis, praesertim vero in hisce Statibus Foederatis Americae Septentrionalis, benefactore eximio, quam ingenti dolore fideles omnes fuerunt affecti! Quam anxia de rerum exitu fuit sollicitudo! At Deus Misericors, vere omnium nostrorum Pater, filiis suis solatium conferens, auxilium utilissimum atque optatissimum praestans, Te Beatissime Pater, Ecclesiae Ducem constituit, menti Tuae et cordi alta et ardua inspirans, summo in periculo regno Suo feliciter providit. Errores enim efficacius depulit, veritates clarius illustravit, regiones dissitas Asiae et Africae illuminavit, fideles mutuae charitatis vinculo arctius conjunxit; amorem et aestimationem Ecclesiae magnopere ubique auxit. Ne omnia, quae pro gloria Dei operatus es, verbis referamus, quam maxime, Beatissime Pater, laudare cupimus, quae per Litteras Encyclicas Tuas, praesertim de Matrimonio Christiano, De Disciplinis Philosophicis, duce Divo Thoma, necnon de Auctoritate Civili, mira eruditione, summa scientia, et ardentissimo zelo, pro Christi Ecclesia fecisti.

Maximum equidem hisce doctrinae capitibus enucleandis fuit opus, splendidissima exinde terrarum orbi effulsit lux. Precamur ut Tibi per longos annos Deus concedat vitam, salutem, sapientiam suam, ut per arida et aspera hujus mundi ad terram promissionis populum Suum laboribus fractum, pugna exhaustum, aquam vitae aeternae sitientem feliciter dirigere pergas.

Quod ad conventum nostrum spectat, omnia, quantum potuimus rite et assidue facta sunt. De Disciplina Ecclesiastica egimus, cujus in capite posuimus Decretum *Æcum.* Concilii Vaticani de Potestate et Infallibilitate Romani Pontificis; de Rerum Temporalium administratione; de Cantu Ecclesiae; de Matrimonio Christiano; de Societatibus Secretis; necnon de Scholis Catholicis et Publicis. Quae decrevimus, pro rerum et temporum adjunctis forsitan sufficient. Ad S. C. de Propaganda Fide acta nunc mittuntur. Quaecumque Sanctitati Tuae emendare vel adprobare visum fuerit, nobis quoque emendata et adprobata manent, nobisque erunt norma juxta quam spiritu Christianae obedientiae fideles curae nostrae demandatos regemus.

Harum litterarum occasio, Beatissime Pater, nos praetermittere non sinit condemnationem quam maxime explicitam earum omnium quae contra Sanctam Sedem ejusque Dominium Temporale, jure praescriptionis, rerum necessitate, justitiae legibus consecratum, perpetrata sunt. Quae obsidio et Urbis captivitate facta sunt, in Universam Ecclesiam Catholicam sunt acta; nec unquam cessemus, voce et opere quantum Nobis licet et possibile est, ut hisce delictis remedium efficax adhibeatur, et Sancta Sedes dignitati suae et juribus restituatur deligenter satagere.

Majore etiam animi nostri detestatione et horrore omnium, execrationi indicamus vilem, indignum, et sacrilegum agendi modum in venerandum amatissimi atque desideratissimi Papae Pii IX. sanctae memoriae, corpus die 13. Julii anni 1881; qui cum Fidelium omnium corda maximo confixit dolore, eodem tempore demonstravit, Summum Pontificem haud liberum, sed sub hostili dominio constitutum, captivumque esse. Quae de juri-bus omnibus Sanctae Sedis pluries et verbo et scriptis declarasti, Beatissime Pater, reverenter suscipientes atque nostra quoque profitentes, Deum devote rogan-tes, ut, aliquando exaudiens, in Ecclesiae Romanae auxilium veniat, ad Pedes Sanctitatis Tuae humillime provoluti, pro nobis et pro populo nobis commisso, Apostolicam Benedictionem imploramus.

Datum in Concilio Provinciali Cincinnatensi, hac die 19^a Martii 1882.

† *Gulielmus Henricus Elder*, Coadj. Archiep.
Cincinnatensis et Concilii Praeses.

† *Gulielmus Georgius McCloskey*, Episcopus Lu-
dovicopolitanus.

† *Augustus Maria Toebbe*, Episcopus Covingto-
nensis.

† *Caspar Henricus Borgess*, Episcopus Detroi-
tensis.

† *Ricardus Gimour*, Episcopus Clevelandensis.

† *Joseph Dwenger*, Episcopus Wayne-Castrensis.

† *Franciscus Silas Chatard*, Episcopus Vincen-
nopolitanus.

† *Joannes Ambrosius Watterson*, Episcopus Co-
lumbensis.

Ricardus Scannell, Administrator Nashvillen-
sis, sede vacante.

PĀSTORAL LETTER

Of the Fourth Provincial Council of Cincinnati,

A. D. 1882.

TO OUR VENERABLE BRETHREN OF THE CLERGY, AND OUR
BELOVED CHILDREN OF THE RELIGIOUS AND LAITY OF THE
PROVINCE OF CINCINNATI, HEALTH AND BENEDICTION:

Of the venerable Prelates that last assembled in Council to consult for the interests of religion, there remains but the saintly and venerable Archbishop, rich in the merits of eighty-two years of life and forty-eight of Episcopal labors. The others have gone to their reward, while to us remains the burden of the ministry, shared by a zealous Clergy, a devoted Religious, and a faithful Laity.

A review of religion since the last Provincial Council, twenty years ago, gives ample cause for congratulation. Churches and schools have been doubled; institutions of charity and learning largely increased; religion has assumed a more imposing and consolidated form, and much has been done towards placing the Church within the Province more in accord with the general law of the Church, thus lessening the missionary character it has heretofore had. As building and the struggle to create shall have passed away, and fixity and order shall have come, law and forms will naturally follow. Meanwhile we must watch lest while we build up the material we forget the spiritual, mindful of the admonition of our Lord: "What will it profit a man if he gain the whole world and lose his own soul."

HUMAN FREEDOM.

Not for three hundred years has society been so restless as it is at present. Change in the political world and disintegration amongst non-Catholics are marked characteristics. Conservatism is giving place to revolution; new theories and false doctrines are supplanting revelation; authority is met by revolt; right is crushed by might; religion is rapidly losing its influence on society; the State steadily seeks to subordinate the spiritual to the temporal; a systematic and combined effort, both in Europe and America, is being made to secularize education, and to substitute for God and Religion, Science and Material Progress. It is claimed that "all men are free and equal," and under that cry religion and law are assailed.

Admitting in the fullest sense man's power to choose between good and evil, and in this man's responsibility we can not but firmly and uncompromisingly reject the popular doctrine that man is free to accept or reject God's revelations. It is one thing to have the power to reject truth, quite another to have the right; just as it is one thing to have the power to do evil, quite another to have the right. Truth does not depend on man's acceptance for its existence or its right to be accepted and obeyed, nor does the truth of God's revelations, or its binding effect depend upon man's acceptance. Revelation is God's word to man, and man has no right to reject it. By free will God has gifted man with the power to reject or accept His revelations, but at the same time God has distinctly warned man of the consequences of rejecting revelation. God's first command to man is "Thou shalt not have strange gods before me." But a revelation different from God's revelation is a strange god, or an interpretation of God's revelation different from what God intended is a strange god—an untruth—and no man, nor body of men, nor church, nor state, has a right to teach falsehood, or change a jot or tittle of the law of God. Yet in the face of principles as clear as the above, men claim, under the cry of religious-freedom, the

right to try God, His law and revelation, and to accept or reject according as it agrees with their reason. In other words, such men make their reason the Court before which God and His law shall be tried: that is, God is to be tried by man, not man by God.

Under the cry of political freedom there is also the widespread assumption that law is to be resisted wherever it attempts to restrain passion. There is grave reason to fear that soon freedom will have become license, and passion religion.

God alone is absolutely free, because God alone is supreme. With creation began law, and its violation drove the angels from heaven and created hell. When God said to man thou shalt not eat of the fruit of the tree of knowledge, law was imposed upon him, and with law obligation. No man is free to break the laws of God, nor the just laws of the State, nor the reasonable laws of society. All men are born subject to law—if subject, then not free from the law, except so far as the law makes them free. Life, property, health—all we have is God's gift. We can neither think, nor act, nor will, but by the power of God. We can not add a day to our lives, nor an inch to our stature. Helpless and dependent as we thus are, men speak and reason as if they were free and independent; and if Church or State oppose a barrier, revolution cries, down with both and then sings peans to the progress of the age. Man has not the right to reject revelation, nor is he free to break just law, nor does the truth of revelation depend upon man's acceptance thereof. Revelation is of God, and is therefore above and beyond man's right to reject.

HUMAN EQUALITY.

As human beings, all men are equal, but neither in the powers of mind nor of body are all men equal. In natural powers no two men are equal; nor with the

same chances will ordinarily any two men accomplish the same results. In the sense that God is no respecter of persons, and that Christ died for all—great and small alike—it is true all men are equal. It is also true that technically before the law it is assumed that all men are equal, yet in reality it is a well-known fact that all men are not equal before the law. Wealth gives men a standing before the law that poverty does not, and, politically, the few control the many. This is in the nature of things, as it is ordained by God that some shall rule and some shall be ruled. Those who are appointed to rule have certain rights that subjects have not. Hence kings and magistrates, and bishops and priests, are appointed to rule; if to rule, then they are above those whom they rule. Before God their sins may make them less than those they rule, but as rulers they are above those whom they rule. Besides this, talents and acquirements make men unequal, and thus one man succeeds where another fails. Without this there would be no motive for individual energy. It is hence untrue to say that men who have less physical or mental power are the equals of those who have more, or that all men's labor, whether mental or physical, is to be equally rewarded. Men should be paid according to the labor and skill they give—if more, they should receive more; if less, then they should receive less. Idleness and inability are not to be rewarded equally with labor and talent.

LABOR UNIONS.

A man's labor is his own. The strong arm of the poor man and the skill of the mechanic is as much his stock in trade as the gold of the rich man, and each has a right, as he pleases, to sell his labor at a fair price. Men have also a right to band together and agree to sell their labor at any fair price within the limits of Christian justice, and so long as men act freely, and concede to others the same freedom they claim for themselves, there is no sin in labor banding together

for self-protection. But when men attempt to force others to work for a given price, or by violence inflict injury, bodily or temporal, they sin. If men are free to band together, and agree not to work for less than a given price, so others are equally free to work for less or more as they please. All men have a right to sell their labor at such price as they deem fair, and no man, nor Union, has a right to force another to join a Union, or to work for the price fixed upon by a Union. Here is where Labor Unions are liable to fail, and in which they cannot be sustained. If one class of men is free to band together and agree not to sell their labor under a given price, so are others equally free not to join such Unions, and also equally free to sell their labor at such price as they may determine upon.

Catholics can not be partners in any attempt to coerce others against their just rights; nor can they by overt or secret acts, or violence, do injury to the person or property of others. What one man claims for himself he must concede to another.

On the other hand, capital must be liberal towards labor, and share justly and generously the joint profits which labor and capital have produced, being mindful of the command "not to muzzle the ox that trampeth out the corn," "nor to defraud the laborer of his wages." Capital has no more right to undue reward than labor, nor should capital be unduly protected at the expense of labor. Capital and labor should work hand in hand, and proportionally share the values they have mutually produced. Nature gives the raw material; labor and skill gives it its value; Capital gives direction, and advances reward to labor and skill, waiting until in turn it can realize on its outlays. They are mutually dependent on each other, and should mutually labor for each other's interest—Capital recognizing the rights of labor, and labor in turn recognizing the rights of Capital.

NEWSPAPERS.

With the power of the press we are all familiar. With the growth of Catholicity, and the steadily increasing numbers and influence of Catholics, there is a corresponding increase in the number and influence of Catholic papers. Yet, notwithstanding this, it must be admitted that so far the Catholic body has not grasped the value of a vigorous and well supported press.

There is no more valuable aid to the pulpit than a well conducted paper. We, therefore, most earnestly commend pastors to press this matter of the value of the press most earnestly before their people, and urge every Catholic family in their respective congregations to subscribe for a good Catholic newspaper. Let there be also libraries established, so that the young of each congregation can have ready access to useful and healthy reading. Let there be also libraries for the children attending the Sunday Catechism Classes, and where possible, a liberal distribution of Sunday School papers among the children. No money can be better spent than in providing the child with healthy and pleasing reading.

BAD PAPERS.

Of late there has been started a class of papers, that, under the plea of patriotism, is advocating the worst forms of revolution and communism. Their editors pretend to be Catholic, but with unbridled insolence assail priest or bishop who differs from them. Among this class stands pre-eminent the *Irish World*. This is a bad paper—breeding insolence and defiance of authority; teaching communism; assailing the rights of property; and inciting to rebellion that can end but in disaster. We therefore direct pastors to warn their people against this paper, and as far as in them lies, discourage its circulation among them.

Besides these, there is also another class of papers that, though perhaps not as viciously pernicious as the above, is

yet doing great harm by the manner in which its editors speak of priests, and bishops, and authority. This class of papers is constantly dogmatizing on law and oppression; how bishops abuse their power and oppress their priests. Such papers are doing not only great harm, but deserve severest censure. Their editors seem to forget that to discredit the bishop is to discredit the priest, and to discredit the priest is to injure religion. To the editors of such papers we most soberly present for their guidance the words of our Holy Father Leo XIII, addressed last January to Catholic editors in Italy, who, like some editors amongst ourselves, gravely forgot the respect due to others, more especially those in authority. Speaking to Catholic editors, the Holy Father lays down the following rules for their guidance:

“It is good for the defenders of Catholicity to be guided in their daily writings by a constant and fearless love of truth; but they ought, at the same time, to be on their guard against saying anything which might lawfully wound any good man, and never, under any pretext, to dispense with that moderation which should ever be the faithful companion of all other virtues. In connection with these matters, no prudent mind can approve of immoderate vehemence in style, of words of suspicion, or rash departures from that respect which is due to others. Above all let the name of the Bishops be a sacred thing for Catholic writers; the Bishops, placed as they are at the head of the Hierarchy, deserve all honor on account of the charge imposed upon them. Private individuals should never arrogate to themselves the right of formulating complaints concerning decrees put forward by the authority of their pastors; this would cause disturbance of order and intolerable confusion. This law of respect which no one should violate, should by editors of Catholic journals be considered still more sacred; they should be living examples of obedience to it; for journals which are published for the diffusion of good principles fall

into the hands of all people, and exercise a powerful influence on the opinions and morals of the multitude."

Bad, immoral papers should never be seen in Christian families.

MUSIC.

There is grave cause for dissatisfaction with much of the music now in use in the services of the Church. Much of it is profane; much of it so undevotional and secularized that often, if the sacred words were withdrawn, one would fancy he was in the concert-room, or listening to the sensuous strains of the opera. We do not object to the best of music in the service of the Church; on the contrary, we hold, nothing is too good for God, but the music of the Church must be in keeping with her services—solemn, sacred, calming the passions, purifying the heart, and directing the soul to God.

On the subject of music, the Church has long since spoken. She has already created a form of sacred chant, consecrated by use and hallowed by age. She has clearly directed that her Liturgy shall be sung in the Gregorian chant. Her Gradual and Vespéral, her Mass and Lamentations, in a word, all her chant is in Gregorian music. She permits figured music, but only where it is sacred, solemn. The compromise offered by Palestrina, and the present Cæcilian movement, are steps in the right direction, and as such to be encouraged. Recognizing the difficulties at present to render the Gregorian and Palestrina chant, as also the difficulties in the Cæcilian, we are willing to permit the better class of figured music, while we at the same time seek to encourage every effort to a return, even in degree, to the recognized music of the Church. It is therefore not only our wish, but we hereby direct, that all music that savors of the sensuous or profane, as also all music that reminds one of the theater or opera, rather than the Church, shall be excluded from our choirs; as also all music that attracts the

attention of the people to the choir rather than the altar. The duty of the choir is to direct the attention of the people to the altar. Music that fails to do this is not church music, and must be excluded from the services of religion.

It has been also decreed that, where possible, the parts of Mass and Vespers directed by the Rubrics to be sung by the choir, and found in the Gradual and Vespers, shall hereafter be sung wheresoever practicable. By a reasonable effort on the part of pastors and choir directors much more can be done in this direction than is generally admitted. Difficulty is no reason why choirs shall not try to remedy abuses.

SECRET SOCIETIES.

The world is at present permeated with societies. Many inducements are held out to Catholics to join them. There is nothing against association for legitimate purposes, but prudence requires that before joining a society men should carefully examine the ends proposed and the means to be used, and also clearly see and understand the spirit that animates and directs the workings of the societies they seek to join. Four things are therefore to be carefully considered before joining a society—the ends, the means, the spirit that animates, and the character of the men that guide and control it. All these men should carefully consider when they propose joining a society, especially before investing their money, and thus involving themselves or their family interests.

For the better understanding of this difficult and gravely important subject, we give the following rules and marks by which both clergy and laity will be able to know if a society is such that Catholics can not join it:

1st. Does it propose to itself “anything against Church or Government?”¹

¹ Decree of the Sac. Rom. Inq. 1846.

2d. "Do the members bind themselves by oath to do what may be commanded by the superior of the body?"¹

3d. "Do the members bind themselves to secrecy, which can not be violated with impunity, even when legitimate authority interrogates?"¹

4th. "Do the members join for mutual defense in so strict alliance that thence arise danger of riot or bloodshed?"¹ All such societies are declared "wholly unlawful."¹

The Church loves light, and dislikes her children to belong to societies whose aims are concealed from the public. She has a right to know the ends and aims of the societies to which her children belong; if legitimate, there is no need for secrecy. The Church does not oppose healthy organization, on the contrary; but her long experience has made her suspicious of organizations that work in the dark and guard their secrets by oaths. Nor does it need that societies be condemned by name; if so organized that they come under the *class* of condemned societies then Catholics can not belong to them. Freemasons, Odd Fellows, Carbonari, Communists, Nihilists, are forbidden to Catholics; also oath-bound political societies, whose aims are revolution against legitimate government,—in a word, all societies that excite to riot or bloodshed, or attack the rights of property, or assail the civil or private rights of individuals. These, and all kindred societies, are forbidden to Catholics, let their names be what they may. Catholics joining such societies not only sin, but dying without repentance, must be deprived of Christian burial.

Besides the above, Catholics may not belong to societies, be they labor unions, benevolent, oath-bound or not, which have prayers, a religious hierarchy, or religious rite, or ritual, other than Catholic, at which the members are required to

¹ Letter of the S. Cong. de Prop. Fide, July 1, 1870, to the Bishops of Canada.

be present and take a part. If Catholics have joined societies which the Church has condemned, or if they belong to societies which the Church, through her constituted authorities, declares unlawful, then they are bound in conscience, let the pecuniary or social loss be what it may, to leave such societies, being mindful of the words of Christ, "What shall it profit a man if he gain the whole world, and suffer the loss of his soul?"

CATHOLIC SOCIETIES.

The Church is no enemy of societies; on the contrary, she not only fosters but strongly encourages their establishment. Nor does it need that societies be religious that she approve. The Church wishes to encourage her children both in the temporal and spiritual, but she seeks that the temporal be made subordinate to the spiritual. Her motto is "the soul first, the body next."

That a society may be approved, it is necessary that its Constitution and By-Laws shall have been examined and approved by the Bishop of the diocese in which it is to be established; and to be considered a Catholic society, that the Bishop shall have appointed for it a spiritual director, who shall have a veto on all things appertaining to faith and morals. In the management of its ordinary affairs there is no desire to interfere with or curtail the action of societies; on the contrary, every liberty should be given, consistent with the above veto power.

MARRIAGE.

Marriage is the bond of society; on it depends the family. Legitimate marriage can be contracted between a man and woman only when they are free to assume its obligations. The insane, relations within certain degrees of kindred, those already married, and not released by death from the bond contracted, or those bound by the solemn vows of religion, can not marry, and any attempt on the part of any in the

above classes to marry would be but an empty ceremony. Once married, always married. Nor can Church or State, or human power, dissolve a marriage contracted and consummated between a baptized man and a baptized woman.

The State has no power to dissolve Christian marriages, nor has the State power to create, or dispense from impediments that God or the Church has made. The religious part of the marriage contract does not come under the control of the State. This is of God, and is above and beyond the control of the State to legislate upon. But it is the duty of the State to legislate on the civil consequences of marriage—the property and the personal safety of the married couple.

DIVORCE.

When the married couple can not live in peace and Christian love, both Church and State may, for good and sufficient reasons, grant divorce from “bed and board,” as it is called; but divorce by which parties once validly married can again, while both parties are living, legitimately and validly remarry is impossible. “What God hath joined together let no man put asunder,” are words that leave no pretext for doubt. Death alone dissolves a marriage contracted between a baptized man and a baptized woman.

This is the Catholic doctrine, and a Catholic once validly married can not be divorced by either Church or State; and if such Catholic attempt to re-marry, before the death of his or her partner, under the pretense that he or she has been divorced by the courts, such Catholic must be denied the sacraments, and, dying without repentance, be deprived of Christian burial.

DEGREES OF RELATIONSHIP.

Marriage within the fourth degree of consanguinity or affinity is forbidden, and without a dispensation is invalid. Marriages between first cousins, brothers-in law, or sisters-in-

law, are abhorrent to the Catholic mind, and should never be found among Christians.

MIXED MARRIAGES

Are also a source of grave evil, more especially to the woman and the children. It is seldom such marriages do not end in loss to the faith. Either the Catholic party becomes lukewarm, or the children, seeing the religious contentions of the parents, become negative, and at last hostile; or, if the children do not entirely lose the faith themselves, there is the greatest danger that their children will. We therefore warn Catholics against such marriages, and direct that pastors frequently speak to their flocks of the dangers arising from such unions, remembering how God warned His people against marriages with the women of foreign nations.

PROMISES OF MARRIAGE

Should be slowly given and only after prayer and careful consideration. Parents and guardians should be consulted, and the advice of the confessor sought. Marriage is too serious a matter to be hastily entered into. Promises once made are not to be lightly broken. No honorable man will trifle with the affections of a woman, nor will a modest woman trifle with the affections of a man. Often marriage is too lightly treated, and too hastily entered into. Better be slow, rather than marrying in haste be forced for years to repent.

CIVIL MARRIAGE.

Marriage before a magistrate is, for Catholics, a sin, and without a dispensation, if contracted between a Catholic and an unbaptized person, is invalid. A marriage before a Protestant minister is, for a Catholic, not only a sin, but in every diocese of the Province is forbidden under pain of excommunication *ipso facto* incurred.

The above may appear harsh to modern society with its loose and easy-going notions on marriage, but it is the teaching of Christ and His apostles, nor will it change because the world thinks it harsh. The law of God does not change. Marriage was ordained of God when He created man and woman. Its unity was from the beginning, and though for a time relaxed "because of the hardness of men's hearts," it was again restored by Christ when He said: "Whosoever shall put away his wife and marry another, committeth adultery against her; and if the wife shall put away her husband, and be married to another, she committeth adultery."

Nor can a man be at the same time the husband of two wives. Polygamy, though allowed in the old law, is forbidden in the new law. One man to one woman, and one woman to one man, is the law of Christian marriage, on whose sacredness depends the family, and on the family society. Marriage must be made more sacred, and its unity more firmly and vigorously taught, if we are to be saved the disgrace of our divorce courts and the scandal of polygamy.

AUTHORITY.

With the popular doctrine that all men are equal, there is also steadily growing the doctrine that "all power is from the people." This is not Catholic doctrine, nor is it the doctrine of the Scriptures, which teach: "By me kings reign, . . . by me princes rule, and the mighty decree justice."¹ "Give ear, you that rule the people, . . . for power is given to you by God, and strength by the most High."² "Let every soul be subject to the higher powers: for there is no power but from God; and those that are, are ordained of God."³

While on the one hand the Catholic doctrine thus distinctly teaches that all power comes from God, we must not be understood as teaching that the people are not permitted a voice in the form of government under which they shall

¹ Prov. viii. 15, 16.

² Wis. vi 3, 4.

³ Rom. xiii. 1.

live; on the contrary, we teach with the Sovereign Pontiff, Leo XIII., now gloriously reigning, "That they who are to be set over the republic may, in certain cases, be chosen by the will and decision of the people, without any opposition or repugnance to Catholic doctrine. By this choice the ruler is designated, but the rights of government are not conferred, and power is not given, but it is determined by whom it is to be wielded. There is no question here of the forms of government, for there is no reason why the rule of one or several should not be approved by the Church if only it is just and tends towards the common good. Accordingly, justice being observed, people are not forbidden to provide themselves with that kind of government which is most suitable to their genius or the institutions and customs of their ancestors."¹

There is also a growing disposition amongst a class of Catholics to teach that in some things the priest receives his power from the people. There is also a disposition to draw lines and to confine the priest within limits that neither God nor religion can permit. The priest is not appointed by the people, nor does he receive his power from the people. He receives his power from God, and the people are commanded to seek the law from his lips, "for the priest's lips should keep knowledge." "He that hears you hears me," says Christ, speaking of his priests, and "he that despises you despises me." "Go teach" are words that leave no doubt as to the right of priests to teach, or the duty of the people to listen.

Because the people supply the means for the support of religion, they frequently assume that they, and they only, are to manage the temporalities of the Church. Frequently even, under the plea of assisting in the management of the temporalities, the laity also assume to dictate to the priest in spirituals, the more when he teaches the law of God on mat-

¹ Leo XIII., Encyclical, June 29, 1881.

ters appertaining to government, or the duties of subjects to rulers. The assumption of this class of men is that in matters of State the priest must be silent, forgetting that governments and States, and the relations of citizen to citizen must be founded on the law of God, and that the priest is the guardian, and, under the direction of the Church, the interpreter of the law of God, and that consequently in all matters of civil life appertaining to faith and morals the priest has a right to speak, and the people are required to listen.

This will no doubt be a doctrine offensive to modern liberalism, that seeks to eliminate God from society, and to teach that all power comes from the people. But because a doctrine is unpopular it does not prove it untrue. Truth is often very unpopular. Christ, nor His doctrine was popular. Governments, and States, and Peoples, are alike subject to the law of God, equally as the humblest. Governments have no more right to do wrong than individuals. "All power comes from God," and the Church is the witness and guardian of revelation, as well as the interpreter thereof. From her the world must learn the law of God, and the law of man must ever be subordinated to the law of God. It is untrue to assert "that all power comes from the people." "All power comes from God," by whom "princes rule, and the mighty decree justice."

Guided by these doctrines, Catholics can easily see that though they may be associated with the clergy in the management of the temporalities of the Church, yet they must never forget the reverence and respectful obedience due to their pastors, nor the loving and mutual co-operation due them in all the works of religion. Let, therefore, the laity heartily co-operate with the clergy, being ever mindful that in unity there is strength, and in love and harmony there is peace and union with God.

INDIAN AND NEGRO MISSIONS.

We commend the Indian Missions to the kind consideration of the clergy and the generous charity of the laity. The love of the Indian for "the black robe" is well known. Schools, Priests and Religious are needed, and for these money is also needed. Where it can be done without injury to home calls, we most earnestly urge that collections be taken up and forwarded to the Bishops in whose dioceses the Indians are, to be used under their direction for the benefit of the Indian missions. We also commend the missions established in the South for the conversion of the negroes. In several of the Southern States missions have been established and schools opened, into which quite a number of negro children have been gathered.

Wherever churches have been built the negroes have shown ready willingness to attend, nor are conversions difficult to make. So far the main difficulty has been to get churches built and schools opened. In the more wealthy congregations of the Province there might be for a few years an annual collection taken up to be divided equally between the Indian and Negro missions. Where this can not in justice be done, we urge that at least one collection be taken up and forwarded, share and share alike, for both objects.

INTEMPERANCE.

The question of intemperance is one that, unfortunately, too often presses itself upon our notice. It is one of the great evils of society — an evil affecting both public and private life. The wide-spread habit of drinking is too well known, and its sad effects too often brought into the home circle, there to blight the tender affections of the wife and blunt the natural reverence of the child. So wide-spread is this habit of drinking, that it now largely enters into poli-

tics; so much so that it is dangerous for legislators to attempt to restrain it. Even the attempt to regulate its sale on Sunday is met with rebuke.

There can be no doubt that intemperance, like all social evils, is matter for legislation; as also abuse in the sale of liquor. Prudent and moderate legislation on these subjects is to be commended, and should be encouraged and sustained. Sunday should be made more sacred, and legislation encouraged that would hinder or lessen the sale of liquor on that day. Could there be established a "Liquor Truce," that, from Saturday noon to Monday noon, men would agree not to drink outside their own houses, not only would intemperance be greatly diminished, but much of the desecration of the Sunday would be done away with.

While, however, seeking to restrain and lessen intemperance, we do not wish to be understood as teaching that the moderate use of liquor is a sin. We seek to restrain the abuse, not the moderate and legitimate use of liquor. There may be times when the moderate use of stimulants may not only be permitted, but be of positive benefit. In such cases it is no sin to use liquor. The sin is when the use has become abuse, and against this latter we raise our voice, and, in common with our fellow-citizens, seek, within the limits of reasonable individual freedom, not only to lessen the evils of intemperance in private, but to regulate the sale of liquor in such manner that Christian virtue shall not be scandalized by intemperance.

SCHOOLS.

Religion must form a part of the education of the child. Education without religion may have the glitter of science but it will not have the essence of virtue. Virtue must be the foundation of education, but religion is the foundation of virtue: hence we hold religion must form a part of the daily education of the child, and must be taught co-ordinately with science and the cognate branches.

Deeply impressed with the necessity of training Catholic children in the faith of their fathers, whilst waiting a change in the public school system, in which our just rights as citizens shall be recognized and conceded, there remains to us but to appeal to the generosity of our ever faithful people to continue to support our Catholic schools. We know too well how heavy the burden is, and how unjust it is that Catholics are forced to support their own schools and at the same time be taxed to support a system of public schools from which, for conscience sake, they can receive no benefit.

Wherever, therefore, throughout the Province, Catholic schools are not yet established, pastors will use all diligence that they be established, being ever mindful of the instructions sent by the Holy See to the American bishops to see that Catholic schools be everywhere established, and that in them, not only science and profane knowledge be taught, but also religion, the queen of all sciences. It is, therefore, our wish that the Church and school go hand in hand; that where the one is, there also shall the other be.

On the first convenient Sunday after its receipt, this pastoral shall be read in all the churches of the Province, where there is a resident pastor, and in the mission churches on the first regular visit thereto. Pastors will also take pains to explain the more important of the subjects treated, as many of them will be found of general value to their people in both their social and religious life.

And now, venerable brethren of the clergy, and dearly beloved of the religious and laity, may "The grace of our Lord Jesus Christ, and the charity of God, and the communication of the Holy Ghost, be with you all."

Given under our hand at the Fourth Provincial Council,

held at the Metropolitan Church of Cincinnati, closing on the feast of St. Joseph, March 19th, 1882.

† WILLIAM HENRY, Bishop of Avara,
Coadjutor of the Archbishop of Cincinnati, and
President of the Council.

† WILLIAM GEORGE, Bishop of Louisville.

† AUGUSTUS MARIA, Bishop of Covington.

† CASPER HENRY, Bishop of Detroit.

† RICHARD, Bishop of Cleveland.

† JOSEPH, Bishop of Fort Wayne.

† FRANCIS SILAS, Bishop of Vincennes.

† JOHN AMBROSE, Bishop of Columbus.

RICHARD, Administrator, *Sede Vacante*, of
Nashville.

APPENDIX.

I.

*Decreta Octo Priorum Conciliorum Baltimorensium in
Provinciali Synodo Cincinnatiensi II^a. Solemniter
Recepta et ut Pars Integra Hujus Provinciae Juris
Facta.*

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS BALTIMORENSIS I.

In nomine sanctae et individuae Trinitatis, Patris, et Filii, et Spiritus sancti.

1. Quoniam saepius a quibusdam in dubium revocatum est an competeret praesulibus Ecclesiae, in hisce Foederatis Provinciis, facultas sacerdotes in quamlibet dioeceseon suarum partem ad sacrum ministerium deputandi, eosque inde, prout in Domino judicaverint, revocandi; monemus omnes sacerdotes in hisce dioecesibus degentes, sive fuerint in iis ordinati, sive in easdem cooptati, ut memores promissionis in ordinatione emissae, non detrectent vacare cuilibet missioni ab episcopo designatae, si episcopus iudicet sufficiens ad vitae decentem sustentationem subsidium illic haberi posse, idque, munus viribus et valetudini sacerdotum ipsorum convenire. Hac autem declaratione nihil innovare volumus quoad illos qui parochialia obtinerent beneficia, quorum unum tantum, scilicet in civitate Neo-Aurelia adhuc noscitur in hisce Provinciis: neque ullatenus derogare intendimus privilegiis quae Religiosis fuerint a S. Sede concessa.

2. Statuimus et declaramus quemlibet sacerdotem qui pro quacumque hujus provinciae dioecesi ordinatus fuerit, teneri vi promissionis in ordinatione factae ad permanendum in eadem dioecesi, et ad se subjiciendum praesuli suo, usquedum canonice dimissus fuerit. Statuimus quoque eadem obligatione pariter adstringi omnem sacerdotem rite cooptatum in aliquam dioecesim: cooptari autem declaramus quemlibet ex

aliena dioecesi advenientem, statim ac testimoniales et dimissoriales litterae, praesulis cui proxime subditus erat munitae auctoritate, ab ipso sacerdote, Ordinario cui se subijcere velit exhibentur, et ab eodem in perpetuum acceptantur. His porro statutis obstare nolumus quin ea servari debeant, quae Benedictus XIV (Constitutione 25, Tom. 2 Bullarii sui : *Ex quo dilectus.*) luculenter docet circa sacerdotes qui ad religiosum aliquem Ordinem transire volunt.

3. Enixe hortamur praesules omnes hujus provinciae ne concedant facultates sacra munera exercendi sacerdoti aliunde venienti, nisi afferat testimoniales seu dimissoriales litteras, praesulis cui proxime subditus fuerat auctoritate firmatas ; nec etiam concedant eas facultates sacerdoti hujusmodi, si absque causa sufficienti distulerit ultra sex menses praesulem eligere, cujus auctoritati et jurisdictioni in perpetuum subjaceat. Hoc autem decreto nolumus derogare privilegiis a S. Sede quibusdam religiosis Societatibus, et missionariis apostolicis concessis.

4. Cum repugnet legibus et consuetudini Ecclesiae, bonoque animarum regimini, pluribus sacerdotibus simul *ex aequo* concedere auctoritatem pastorem regendi eandem ecclesiam, aut districtum ; et cum magna nata sit confusio et discordia in hac provincia, pluribus sacerdotibus simul sibi vindicantibus hujusmodi auctoritatem pastorem *ex aequo* exercendam, absque ulla ab alterutro dependentia : statuimus et decernimus unumquemque praesulem debere, quamprimum commode poterit, designare iis in locis in quibus plures sacerdotes forsan requirantur, unum singulorum locorum pastorem, cui adjutor unus vel plures in suo munere obeundo adsignari poterunt,

prout praesuli ipsi visum fuerit. In iis vero locis in quibus specialis nulla hujusmodi dispositio a praesule facta fuerit, statuimus sacerdotem, qui post latum hoc decretum primus deputatus fuerit a praesule ad id munus obeundum, habendum esse Pastorem; alios autem sacerdotes postea deputatos, adjutores ejus habendos, donec aliter praesul ipse statuerit.

5. Cum saepius aeditui laici abusi sint jure sibi a civili potestate tributo, in magnum religionis detrimentum, non sine fidelium scandalo, optamus maxime nullam in posterum erigi ecclesiam aut consecrari, nisi fuerit episcopo in cujus dioecesi erigenda est, in cultum divinum et utilitatem fidelium instrumento scripto adsignata, quandocumque id fieri poterit: Regularium etiam privilegiis sartis tectis servatis, secundum ea quae a jure canonico et Romanorum Pontificum constitutionibus decreta sunt. Hoc tamen decreto nihil innovare volumus in ea ratione agendi quam in sua dioecesi Episcopus Carolopolitanus jam servat.

6. Quoniam graves ortae sunt turbae diversis temporibus in hac provincia, laicis hominibus, praesertim aedituis, sibi perperam assumentibus jus patronatus, et (quod magis mirandum est) jus institutionis ad ecclesias seu missiones, adeo ut pastores, seu missionarios sibi eligere vellent, etiam invito episcopo, eosque retinere in pastoralis munere contra episcopi voluntatem; vel eos quos episcopus probaverat rejicerent, vel dimittere aggrederentur, vel muneris sui exercitium impedire, subsidiis ad vitae sustentationem subductis, seu alia quavis ratione; quorum conatibus nonnulli sacerdotes sinistros ob fines favisse aliquando noscuntur: litteris Apostolicis sac. mem. PII PP. VIII, et Leonis XII, ac S. Congregationis responsis inhaerentes, hoc

nostro decreto declaramus repugnare prorsus doctrinae et disciplinae Ecclesiae jus illud a laicis assumptum instituendi, seu dimittendi pastores; et insuper declaramus nullum jus patronatus cujuscumque generis quod sacri agnoscant canones, competere nunc alicui personae, liacorum congregationi, aedituorum coetui, seu aliis quibuscumque personis in hac provincia. Declaramus etiam stipendia, seu subsidia quaecumque, quae solent a fidelibus tribui, vel ob loca quae in ecclesiis occupant, vel ob servitium quod ecclesiis seu missionibus sacerdotes impendunt, vel ut fundus ad ecclesiam aedificandam comparetur, vel ut ecclesia extruatur (quae subsidia plerumque tribuuntur collatitia stipe, et nulla assignata ecclesiae certa dote), nullum jus tribuere patronatus, quod a sacris canonibus agnoscatur.

7. Insuper vehementer urgemus omnes hujus provinciae praesules ut religioni, paci Ecclesiae, et sacerdotalis ordinis dignitati consulant, saltem facultates statim revocando, vel ab omni sacro munere suspendendo, quoadusque post integram poenitentiam et satisfactionem ipsis praesulibus visum in Domino fuerit, quemcumque clericum qui aliquatenus usurpationis hujusmodi fabricator, seu ei consentiens fuerit, prout a Tridentinis Patribus est statutum.

8. Praeterea, si plebs aliqua, seu congregatio, seu aedituorum coetus, seu alii quicumque aggressi fuerint aliqua ratione contra praesulis voluntatem in ecclesia quacumque retinere sacerdotem aliquem qui a praesule non fuerit approbatus, vel cujus facultates fuerint ablatae, vel qui suspensus fuerit (quamdiu non fuerit a legitimo Superiore rehabilitatus); vel si congregatio illa, seu aedituorum coetus molestiam inferat in suo munere obeundo alicui sacerdoti sacrum munus

exercenti cum praesulis approbatione, aut subducatur vel retineatur consuetum subsidium ad illius sustentationem; praesules urgemus omnino ut tum demum interdiciant ipsorum ecclesiam (quo ad usque tanto malo remedium afferatur), cum cetera omnia remedia inutilia esse appareat. Hortamur etiam omnes praesules in hac provincia, ut saepe saepius administratoribus rerum temporalium quae ad ecclesiasticos et pios usus destinantur, proponant et inculcent, et executioni demandari curent quae a concilio Tridentino in hanc rem sunt sanctissime decreta. (Sess. 22, cap. 11 de Ref.)

9. Cum sacrarum Scripturarum depositi, a Domino Ecclesiae commissi, fidelis custodia ab episcopis requiratur ut totis viribus adnitantur ne verbum Dei, hominum fraude vel incuria adulteratum fidelibus praebeatur, omnes hujus provinciae animarum pastores vehementer hortamur, ut ea omnia quae in re tanti momenti a S. conc. Trid. decreta, a Summis Pontificibus, praesertim a LEONE XII, et a PIO VIII fel. rec. in suis litteris Encyclicis commendata, atque ab Illmo. ac Revmo. JOANNE CARROLL, Archiepiscopo Baltimorensi, una cum episcopis aliis hujus provinciae, in conventu habito anno 1810 statuta fuerunt, semper prae oculis habeant: biblia ab acatholicis vitiata a suis ovibus arceant, et nonnisi ex probatis versionibus atque editionibus, verbi Dei pabulum incorruptum illis desumere permittant. Statuimus igitur ut Duacensis versio, quae in omnibus ecclesiis quarum fideles anglice loquuntur recepta et a praedecessoribus nostris usui fidelium merito proposita est, omnino retineatur. Curabunt autem episcopi ut, juxta exemplar probatissimum ab ipsis designandum, omnes tum novi, tum veteris Testamenti Duacensis versionis editiones in posterum emendatissime fiant,

cum adnotationibus quae ex sanctis Ecclesiae Patribus, vel ex doctis catholicisque viris tantum desumptae sint.

10. Cum vehementer optemus ut, quatenus fieri poterit, per totam nostram provinciam accurate servantur quae salubriter in Rituali Romano praescripta sunt, utpote quae venerandae antiquitatis exemplo, et Apostolicae Sedis nituntur auctoritate; et ut tollantur abusus, seu suppleantur omissiones ortae ex priorum temporum difficultatibus; injungimus omnibus sacerdotibus in hac provincia degentibus, ut studeant Ritualis regulas accurate servare. Eum in finem quaedam inde desumpta in memoriam revocamus.

11. "Patrinos saltem in aetate pubertatis, ac sacramento confirmationis consignatos esse maxime convenit. Sciant praeterea parochi (quod et de sacerdotibus omnibus qui baptismum administrant intelligendum est) ad hoc munus non esse admittendos infideles, aut haereticos; non publice excommunicatos, aut interdictos; non publice criminosos, aut infames; nec praeterea, qui sana mente non sunt; nec qui ignorant rudimenta fidei: haec enim patrini spirituales filios suos quos de baptismi fonte susceperint, ubi opus fuerit, opportune docere tenentur.—(Rit. Rom.)"

12. De nominibus in baptismo imponendis praescribit Rituale: "Quoniam iis qui baptizantur, tanquam Dei filiis in Christo regenerandis, et in ejus militiam adscribendis, nomen imponitur; curet (sacerdos) ne obscoena, fabulosa, aut ridicula, vel inanium Deorum, vel impiorum ethnicorum hominum nomina imponantur; sed potius, quatenus fieri potest, Sanctorum, quorum exemplis fideles ad pie vivendum excitentur, et patrociniis protegantur."

13. Quando diversa tum Sanctorum, tum familiae nomina in baptismo infantibus tribuuntur, si sacerdos censuerit expedire, in prima interrogatione omnia nomina exprimat; in sequentibus tamen formis et precibus, nomina vulgo dicta christiana tantum repetat. In libro autem baptismatum, omnia nomina recensentur.

14. Missionariis, juxta Ritualis Romani praescriptum, et praedecessorum nostrorum decreta, injungimus, ut in suis ecclesiis libros habeant in quibus referant baptismata, confirmationes, matrimonia et sepulturas; eosque Ordinario in sua visitatione exhibeant.

15. Meminerint etiam missionarii Rituale Romanum, et universalem Ecclesiae consuetudinem exigere ut aqua, in baptismo adhibita, fuerit benedicta in eum finem, vel sabbato sancto Paschae, vel sabbato Pentecostes, vel alio saltem tempore ante baptismi administrationem, forma in ipso Rituali praescripta. Curandum iis idcirco, ut fontes baptismales, *sub clavi*, in unaquaque ecclesia, ubi baptismi sacramentum ordinarie ministratur, quamprimum erigantur; prope quos, omnia quae ad administrationem hujus sacramenti pertinent, nitide servantur.

16. Ex praeteritorum temporum difficultate, invaluit in his regionibus consuetudo baptismum privatis in domibus administrandi. Cum igitur magnae gravitatis sit generalem legem in illis regionibus servandam statim ferre, cui contraria est consuetudo, etsi censemur curandum esse, quoad fieri potest, ut hoc sacramentum in ecclesia conferatur, tamen episcoporum et missionariorum judicio relinquimus, ut statuam quando sint urgendi fideles ut infantes ad ecclesiam deferant, ut baptismus iis conferatur.

17. Censemus infantes acatholicorum, quos ipsi parentes afferunt, baptizandos quoties probabilis affulget spes catholicae eorum educationis. Curandum autem omnino est ut patrinus, vel matrina, iique catholici, habeantur. Meminerit autem sacerdos, in mortis periculo, quotiescumque occasio se obtulerit, omnes infantes baptizari non solum posse, sed etiam debere.

18. Optant praesules hujus provinciae ut benedictio mulieris post partum, non promiscue, atque nulla ratione habita puerperae dispositionis, neque extra ecclesiam, vel locum ubi sacrum fit, in posterum conferatur.

19. Statuimus, juxta Ritualis Romani praescriptum, in sacramentis administrandis, et in defunctorum sepultura, sacerdotes omnino teneri ad adhibendam linguam latinam: et si censuerint expedire, explicationis causa, eorum quae recitant adjungere versionem lingua vernacula, eam tantum versionem adhibendam esse, quae fuerit ab Ordinario sancita. Ubicumque autem consuetudo aliqua invaluerit huic decreto adversa, eam quamprimum abrogandam statuimus.

20. Statuimus confirmationis sacramentum administrandum esse nemini minori septennio, nisi ob peculiares rationes, v. g. in mortis periculo.

21. Quandocumque confirmatio plurimis administratur, statuimus schedulas quasdam quibus nomina eorum qui confirmandi sunt inscribantur, a pastore unicuique dandas, quas episcopo sacramentum administraturo exhibeant.

22. Statuimus sacerdoti nulli, vi facultatum generalium sibi concessarum celebrandi in quocumque loco decenti, licere missam celebrare in aedibus privatis, nisi in stationibus, et in iis aedibus quas Ordinarius designaverit; aut dum actu missionis exercitiis, procul ab

aliqua ecclesia, dat operam : Quod si Ordinarii alias concedant licentiam celebrandi in privatis aedibus ob speciales circumstantias, iis commendamus eam pro una tantum vel altera vice concedere.

23. In divino sacrificio celebrando detur opera diligenter, ut omnia altarium ornamenta, et sacra vasa sint munda ; non foeda corporalia, vel purificatoria ; non vestes lacerae, vel indecentes ; indusia vero privati apparatus sub amictu et alba lateant, ita ut non indecoro, vel mundano more appareant ; nec quidquam altari tremendo, vel sacramentorum administratione indignum sit.

24. Vehementer hortamur praesules, ut omni studio curent confessionalia erigenda in omnibus ecclesiis publicis hujus provinciae : et, cum erecta fuerint, nemini sacerdotum licebit confessiones mulierum alio in loco excipere, sine speciali Ordinarii licentia. Hanc vero numquam concedendam confidimus, praeterquam sacerdotibus aetate provectis, vel infirmis, vel ob poenitentes surdas ; vel aliis in casibus, in quibus ex hujus regulae observantia gravia orirentur incommoda. Eam etiam conditionem semper adjiciendam volumus, ut nunquam confessiones mulierum in privatis aedibus, nisi per crates interpositas, et in loco patenti, quantum per loci rationem licebit, excipiantur.

25. Pastores animarum monemus ut, sui officii memores, omnem adhibeant sollicitudinem ad rite disponendos fideles qui sacramentum matrimonii suscipere velint ; nec se peccato immunes existiment, si temere quoslibet manifeste indignos jungant. Revocent igitur fidelibus in memoriam Tridentini concilii sapientissima hac in re monita, eaque servari curent. Ea etiam

omnia quae a praedecessoribus nostris in synodo et conventu antehac habitis, juxta S. Sedis et Conciliorum probatorum auctoritatem sancita sunt, sedulo sequantur, pro prudente religionis studio, Ordinarii uniuscujusque in sua dioecesi statutis et jussis semper prae oculis habitis.

26. Sacerdotibus omnibus curandum est ut veste talari et superpelliceo in omni sacro munere obeundo utantur. Iis etiam vehementer commendamus ut vestem talarem constanter, quatenus fieri possit, gerant: quod si eam induere peculiaria rerum adjuncta non sinant, ipsis omnino injungimus iis tantum uti vestibus quae suo congruant ordini, scilicet, quae nigri sint coloris, et omni inani ornatu careant, sintque ab omni mundana vanitate prorsus alienae.

27. Evitent diligenter sacerdotes omnem illicitum ludum: atque etiam ab omnibus quibuscumque ludis abstineant, etsi in animi diversionem, qui scandalo esse possint.

28. Sacerdotes omnes, quibus cura animarum commissa est, monemus muneris quod sibi incumbit populum sibi creditum edocendi; ideoque juxta Tridentini concilii sancta statuta, dominicis festique diebus, brevi perspicuoque sermone, audientium captui accommodato, eos fidei mysteriis instruant, et ad virtutum exercitium et ad vitia fugienda hortentur. Curent etiam ut, juxta ejusdem synodi statuta, pueri rudes iisdem diebus, aliisve opportunis temporibus, rudimenta fidei edoceantur, nec omittant ipsi pastores ea familiari sermone explicare.

29. Praesules hortamur maximopere, ut omnes sacerdotes saepius moneant sui officii munerum; et ad

quotidianam meditationem, annuos recessus, collationes spirituales, gratiarum actiones post missam, aliaque pietatis exercitia, prout sinunt cujuslibet dioecesis circumstantiae, excitent.

30. Quoniam maxime desiderantur libri anglice conscripti, qui de sacris ritibus tractent, statuimus librum caeremoniarum, qui Rituali Romano sit conformis, et S. Sedis judico subjiciendus, ex probatis operibus componendum, ut sacerdotes clericique omnes per hanc provinciam accurate calleant et servent ritus Ecclesiae universalis. Ei autem praemitti volumus explicationem eorundem rituum, ut fideles sacris functionibus adsistere possint majori sensu et aedificatione.

31. Quoniam uniformitas etiam in rebus minimis maxime optanda Ecclesiae semper visa est, statuimus superpelliceum esse debere modestum, decorum, et sacris functionibus conveniens. Statuimus etiam ut biretum, cum episcopis singulis visum fuerit morem illud gestandi in suas dioeceses inducere, Romano bireto sit conforme.

32. Quoniam multa incommoda jam orta sunt, et in posterum oritura videntur ex eo quod in diversis hujus provinciae dioecesibus diversi catechismi et libri precum adhibeantur, privata auctoritate editi, et quoniam uniformitas in iis maxime optanda est; curent episcopi ut illi tantum catecheseos libri usurpentur, qui cum eorum approbatione editi fuerint, aliis quibuscumque postpositis. Dabitur autem opera ut catechismus componatur, qui circumstantiis hujus provinciae magis accommodatus, catholicam doctrinam in catechismo Cardinalis Bellarmini expositam tradat, quique, post Sedis Apostolicae approbationem, edetur

in communem catholicorum usum.¹ Moneant insuper fideles ut a precum libellis, qui sine Ordinarii approbatione a privatis quibuscumque in lucem editi circumferuntur, abstineant.

33. Quoniam quamplurimos adolescentes ex catholicis parentibus praesertim pauperibus ortos, in multis provinciae hujus locis expositos esse, et adhuc exponi constat magno fidei amittendae periculo, vel morum corruptelae, ob inopiam talium magistrorum quibus tantum munus tuto committi possit; necessarium omnino censemus ut scholae instituantur, in quibus juvenes edoceantur fidei morumque principia, dum litteris imbuuntur.

34. Cum non raro plura reperiantur in libris qui in scholis plerumque adhibentur, quibus principia fidei nostrae impugnantur, dogmata nostra perperam exponuntur, et ipsa historia pervertitur, qua ratione puerorum animi erroribus imbuuntur, in animarum damnum gravissimum; postulat tum religionis studium, tum juventutis recta educatio, et ipsum Foederatae Americae decus, remedium aliquod tanto malo afferri. Ea de causa statuimus quamprimum edendos in scholarum usum, erroribus omnino expurgatos, atque iudicio episcoporum approbatos libros, quibus nihil contineatur quod catholicae fidei odium vel invidiam parere possit. (Vid. num. 32, et alios ibi citatos.)

35. Insuper, sapientissimis monitis Summi Pontificis LEONIS XII., fel. mem. ad Archiepiscopum Baltimorem directis obsequentes, statuimus societatem quamdam ad disseminandos libros catholicos instituendam, quae ex praelatis hujus provinciae, et aliis quos sibi adsciscant, constet.

¹ In Concilio Plenario, anno 1852 habito, munus datum est quibusdam Concilii Patribus Catechismum tam anglica quam germanica lingua conscribendi, qui per omnes dioeceses usu veniret.

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS BALTIMORENSIS II.

36. Revmis. Episcopis S. Ludovici et Bostoniensi munus a Patribus demandatum est concinnandi, et hujus concilii nomine et auctoritate in lucem edendi Ritualis Romani accuratam editionem, necnon ejusdem breve exemplar in usum missionariorum; atque utrisque editionibus, in modum appendicis, adjungendi modificationes hucusque a S. Sede concessas, una cum versione, vernacula lingua, eorum quae praedictis praesulibus vertenda esse visa fuerint.

37. Episcopis commendant Patres ut omni studio curent seminaria in suis dioecesibus, juxta Tridentinorum Patrum decreta, erigere; eamque, quatenus locorum adjuncta patiuntur, in omnibus sequi formam, quam ipsi Tridentini Patres praescribunt: fidelium autem studium saepius episcoporum hortationibus accendendum duxerunt, ut eleemosynam in opus adeo Ecclesiae profectui necessarium liberaliter conferant.

38. Visum est Patribus munus seligendi, componendi vel corrigendi libros in catholicorum collegiorum et scholarum praesertim usum, et ut ab omni errore contra fidem expurgati in lucem edantur curandi, committere Praesidibus, pro tempore existentibus, trium collegiorum in Archidioecesi Baltimorensi, nempe S. Mariae Baltimorensis, S. Mariae apud Montes, et collegii Georgiopolitani. Sanxerunt etiam Patres ut hi libri cum approbatione duorum saltem ex Praesidibus praedictorum collegiorum, atque ex auctoritate Archiepiscopi Baltimorensis, typis mandentur; operam omnem se adhibituros pollicentes ut in collegiis, scholis, et ubique apud fideles, recipiantur.

39. Ne vagi, ignoti, praviſque ſacerdotes ſacra aggreſdiantur munera cum offenſione fidelium, revocandas eſſe facultates, quas communi quodam pacto epiſcopi ſibi invicem in conventu anno 1810 habito largiti ſunt, conſuerunt Patres : ideoque in poſterum, neminem ex ſacerdotibus, vi illius pacti, poſſe iuriſdictionem exercere, vel ſacrum aliquod aggredi munus, abſque Ordinarium auctoritate.

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS BALTIMORENSIS III.

40. Cum ex apoſtolico indulto conſueverint plerumque clerici ſaeculares ordinari, in his Foederatis Provinciis titulo miſſionis, monemus epiſcopos ut eos tantum eo titulo ad ſacros ordines evehant, qui idonei ſacris miſſionibus videantur, vel alias religionis proſpectui, epiſcopi iudicio, inſervituri, emiſſo prius iurejurando ſe perpetuo miſſioni, cui deputantur, operam daturus.¹

41. Ne ſacerdotes, cum ſacri ordinis dedecore mendicare, vel egeſtatem pati cogantur, epiſcopos hortamur, ut fideles moneant muneris quo tenentur, eis praecipue qui in verbo et doctrina laborant, congruam ſuſtentationem ſuppeditare. Quod ſi aegritudine, vel caſu aliquo jam non valeant ſacris fungi muneribus, ne afflictis addatur afflictio, curent ut ea ſubſidia quae neceſſaria iudicaverint, ipsis a fidelibus quibus inſervierint ſubminiſtrentur. Si autem congregatio, cui inſervierit ſacerdos aegrotus vel alias impeditus, fuerit

¹ Pius PP. IX, die 3. Octobris 1862, benigne conceſſit ſingulis Foederatarum Provinciarum epiſcopis facultatem, a die prima Januarii 1852 ad quinquennium duraturam, promovendi clericos titulo miſſionis ad ſacros ordines uſque ad ſacerdotium inclusive.

adeo inops ut nequeat hujusmodi subsidia suppeditare, episcopos hortamur ut, ea qua fieri possit ratione, aliorum sacerdotum et fidelium charitatem ad iis succurrendum excitent.~ Cupimus autem maxime ut in singulis diocesibus, episcopi, quamprimum commode potuerint, sacerdotum ipsorum adhibito consilio et opera, certum quemdam modum et stabilem statuunt, quo infirmis, vel aetate provectis, vel alias impeditis, provideatur. Indignis autem sacerdotibus, vel qui legitimae suorum episcoporum auctoritati repugnauerint, vel qui aes ad fundum hujusmodi generalem conferre recusaverint, hoc decretum prodesse nolumus.

42. Caeremoniale editum juxta concilii Baltimorensis Provincialis primi decretum, in omnibus Provinciis Foederatis servandum volumus, ut rituum uniformitas ubique vigeat, et in omnibus S. Romanae Ecclesiae consuetudines aemulemur.

43. Ne fidelium pia voluntas suo fraudetur effectu, et quae Deo dicaverint in Ecclesiae utilitatem, ad alios transferantur usus, monemus episcopos, sacerdotes et alios omnes, penes quos bona sunt mobilia vel immobilia ad ecclesiasticos usus data, ut, ea quae in singulis Foederatis Provinciis tutissima videbitur ratione, quamprimum curent ea, juxta leges civiles, usibus a donatoribus designatis servanda. Quod si quis clericorum, vel laicorum, hujusmodi bona a designatis usibus contra donatorum voluntatem averterit, se in poenas a concilio Tridentino latas (Sess. XXII, cap. XI, de Ref.) incurrere noverit.

44. Placuit ut rituale edatur Romano conforme, adjectis in appendice quae ad aedificationem fidelium conducere visa fuerint, quod Baltimori edatur, auctoritate Revmi. Archiepiscopi, et ubique per Foederatas

Provincias servetur. Ne autem peculiare ritus cujusque arbitrio inducantur, districte vetamus ne sacerdotes a forma sibi in Rituali praescripta, consuetudinis obtentu vel alio quocumque praetextu, discedant.

45. Cum grave fidelibus oriatur scandalum et ecclesiastico ordini dedecus, dum causae ecclesiasticae ad civilia deducuntur tribunalia, hortamur omnes, quorum interest, ut controversias inter eos forte orituras de rebus vel personis ecclesiasticis, amice componant, vel saltem iudicio episcopi submittant. Quod si ecclesiastica vel religiosa utriusque sexus persona, aliam personam ecclesiasticam vel religiosam utriusque sexus, coram civili tribunali temere citaverit de re juris stricte ecclesiastici, noverit se in censuras a jure latas incidere.

46. Cum ex sacerdotum vagorum et ignotorum discursu ad eleemosynas a fidelibus colligendas gravia oriantur incommoda, visum est districte prohibere ne sacerdos aliquis, absque episcopi sui venia, scripto concessa, extra congregationem sibi commissam eleemosynas petat, vel in alia dioecesi absque Ordinarii licentia. Quod si sacerdos aliquis hanc legem transgredi praesumpserit, hortamur episcopos ut suspensionis censuram statim innodent. Religiosi autem meminerint sui Superioris licentiam secum afferre.

47. Ut omnia juxta ordinem fiant, et solemnes Ecclesiae ritus integri servantur, monemus rectores ecclesiarum ut sedulo invigilent ad abusum eliminandos qui in cantu ecclesiastico in his regionibus invaluerunt. Curent igitur ut sacrosancto missae sacrificio et aliis divinis officiis musica, non vero musicae divina officia inserviant. Noverint, juxta Ecclesiae ritum, carmina vernaculo idiomate, inter missarum solemnias, vel vespers solemnes, decantare non licere.

48. Visum est S. Sedi humillimas porrigere preces, ut habita ratione gravissimarum quibus subjacent difficultatum fideles in his Provinciis inter acatholicos degentes, obligatio; quae in plerisque dioecesis viget, servandi feriam secundam Paschatis et Pentecostes, tanquam dies festos, auctoritate Apostolica tollatur; ita ut jam non teneantur missam audire, vel ab operibus servilibus abstinere.¹

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS BALTIMORENSIS IV.

49. Sacerdotibus omnibus hujus provinciae in memoriam revocamus, antiqua Ecclesiae lege quam SS. Pontifices non desierunt inculcare, vetari matrimonia catholicorum cum acatholicis, cum sanctitas sacramenti postulet ut uterque fide et aliis animi dispositionibus gratiae sacramenti suscipiendae idoneus sit, et plura graviaque incommoda et mala ex hujusmodi connubiis saepe sequantur, nempe discordia domestica, et catholicae partis et prolis perversio.

Quod si rerum adjuncta aliquando suadeant ex auctoritate Apostolica ea esse permittenda, imprimis curandum erit ut conscientiae securitati et libero religionis exercitio a catholica parte consulatur, sicut et prolis utriusque sexus in fide catholica educationi, solemniter coram Deo promissione iis de rebus emissa; secus, nullatenus licebit sacerdoti iis connubiis adstare. Meminerint insuper sacerdotes pluribus SS. Pontificum decretis vetari, ne ullus sacer ritus fiat, vel vestis sacra adhibeatur, dum foedera hujusmodi ineuntur, quae neque intra ecclesiam ineunda sunt.

¹ Gregorius PP. XVI, ven. mem. die 3. Julii 1837, super memorati utriusque diei festi observatione dispensavit.

50. Nihil innovantes in his quae in canone concilii Provincialis primi Baltimorensis de potestate episcopi in pastoribus designandis et amovendis, necnon firmare volentes quae in canone ejusdem synodi declarata fuere de unico pastore in singulis congregationibus designando, declaramus pastori soli ita designato competere administrationem ecclesiae seu congregationis, atque aliis sacerdotibus illi in ministerii adjutorium adjunctis non licere aliquid aggredi praeter pastoris voluntatem.

51. Ne turpis lucri cupido sacerdotalem inficiat ordinem, vel aliqua oriatur inter sacerdotes simul commorantes dissensio, propter eleemosynas quas fideles occasione sacramentorum baptismi vel matrimonii administrationis sponte conferunt, monemus episcopos ut in prima sua synodo dioecesana, vel alias, prout illis in Domino visum fuerit, consilio sacerdotum etiam adhibito, justam statuunt rationem qua inter sacerdotes simul ita commorantes distribuantur, potioris juris et graviorum onerum pastoris non neglecta consideratione.

52. Dominici festorumque dierum sanctificationem iterum atque iterum populis suae curae commissis pastores commendare modis omnibus curabunt, verbi Dei praedicatione, catechesibus, aliisque pietatis christianae publicis exercitiis. Moneant frequenter oves suas de vitandis cauponis, et caupones a sacramentis arceant qui potantium excessus foveant, praesertim diebus dominicis.

53. Cum immania scandala ex nimia potatione oriuntur, hortamur pastores, et per viscera Jesu Christi obsecramus, ut omne studium in ebrietatis vitio eliminando ponant. Eum in finem, laudandum censemus

eorum fidelium zelum, qui ab omni liquore ardenti se abstinent ad excessuum periculum tutius declinandum. Qui autem sponte societatem inter se ineunt ut mutuis virtutum exemplis sese adjuvent ac roborent, imprimis adhibere debent subsidia illa quae Christus Dominus in Ecclesia reliquit, quibus vitia humana emendentur, et infirmitas sustentetur; atque oratione, sacramentorum frequenti susceptione, aliisque pietatis exercitiis, auxilium supernum sibi comparare, nec sibi, nec suis propositis, sed Deo sine quo nihil prodest humanus conatus, fidere.

54. Cum constet publicae educationis rationem plerisque in his Provinciis ita iniri, ut haeresibus inseruiat, puerorum catholicorum mentibus sensim sine sensu falsis sectarum principiis imbutis, monemus pastores ut omni quo valent studio catholicorum puero-
rum christianae et catholicae educationi prospiciant, et diligenter invigilent ne versione protestantica biblio-
rum utantur, vel sectarum cantica aut preces recitent. Ideo invigilandum erit, ne in publicas scholas libri vel exercitia huiusmodi introducantur, cum fidei pietatisque discrimine. Constanter autem et moderate hisce sectarum conatibus ubique resistendum est, eorum qui auctoritate valent opportunum adhibere remedium implorato auxilio.

55. Propter gravissimas rationes vetuerunt SS. Pontifices ne fideles secretas Societates quovis nomine nuncupatas ineant, iurejurando sese adstringentes ad arcana servanda. Nam foedera huiusmodi clanculum inita, mali suspicionem et periculum prae se ferunt, et jusjurandum temere adhibetur. Idcirco monemus sacerdotes omnes neminem posse absolutione sacramentali donari, nisi ab huiusmodi Societatibus prorsus

recedat. Hortamur autem, et in Domino obsecramus fideles omnes, ut occulta illa foedera omnino declinent, mente revolventes se Christi membra esse, et Ecclesiae quae mater nostra est mandatis teneri, eosque ut filios lucis debere ambulare, juxta sanctissima et divina illa documenta quae Christus Dominus tradidit.

56. Praesules omnes monemus ut securitati bonorum ecclesiasticorum sedulo prospiciant omni qua valent ratione, ideoque legum seu auctoritatis civilis praesidium quaerant, ubicumque haberi possit, salvo tamen libero episcoporum jure. Quod si nequeant illud obtinere saltem testamento juxta legis dispositiones scite facto, cujus duplicatum habeant, caveant ne bona sibi in usus ecclesiasticos commissa a suis finibus avertantur. Habeant etiam bonorum ecclesiasticorum inventarium, et instrumenta omnia et titulos rite disposita. Et si contingerit eos extra dioecesim versari litteras procurationis apud quemdam virum probatum relinquunt, qui ea bona valeat usibus ecclesiasticis servare. Monemus insuper episcopos ne sinant sacerdotes penes se retinere suo nomine quae a fidelibus in publicos et ecclesiasticos usus donata sunt, eorumque fidei commissa.

57. Commendamus episcopis libros habere in quibus accurate recenseantur ordinationes, clericorum ex aliis dioecesibus in suas cooptationes, designationes pastorum, tituli ecclesiarum, aliaque omnia quae ad statum ecclesiasticum respiciunt.

58. Admonet Synodus clericos omnes in sortem Domini vocatos, ut semper memores sint nihil esse quod alios magis ad pietatem et Dei cultum assidue instruat, quam eorum vita et exemplum qui se divino ministerio dedicarunt. Cum enim a rebus saeculi in altiore

sublati locum conspiciantur, in eos tanquam in speculum reliqui oculos conjiciunt, ex iisque sumunt quod imitentur. Quapropter sic studeant vitam moresque suos omnes componere, ut habitu, gestu, incessu, sermone, aliisque omnibus rebus, nihil nisi grave, moderatum ac religione plenum prae se ferant. Levia etiam delicta, quae in ipsis maxima essent, effugiant, ut eorum actiones cunctis afferant venerationem. Abstineant a luxu et pompa vestium, a mundanarum personarum societate, a comessionibus, potationibus, illicitisque lusibus et venationibus, ac demum quibuscumque omnibus clericali statu indignis, necnon saecularibus negotiis. Cum mulieribus nullam consuetudinem habeant, neque sibi famulas accipiant vel retineant, nisi talis aetatis et probatae virtutis, de quibus nulla possit haberi suspicio. Fiant igitur forma gregis ex animo; sint exemplum fidelium in verbo, in conversatione, in charitate, in fide, in castitate; sint sobrii, prudentes, ornatī, pudici, modesti; conversationem suam inter gentes habentes bonam, ut bene facientes obmutescere faciant imprudentium hominum ignorantiam, et obstruatur os loquentium iniqua. Sic autem pastores vigilant super gregem sibi commissum, non coacte, sed spontanee, secundum Deum; neque turpis lucri gratia, sed voluntarie; sic illum pascant et regant sedula in suis ecclesiis residentia, verbi divini praedicatione, puerorum et ignorantium instructione, sacramentorum administratione, pia sacrificii oblatione, paterna infirmorum et pauperum cura, omniumque bonorum exemplo, ut cum apparuerit Princeps pastorum, ab ipso percipiant immarcescibilem gloriae coronam.

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS BALTIMORENSIS V.

59. Perpenso decreto S. Congregationis de bonis temporalibus Ecclesiae Patres animum maxime propensum ad mentem S. Sedis in omnibus sequendam ostenderunt, sed censuerunt speciales leges Statuum singulorum, locorumque adjuncta, gravia afferre incommoda decreti executioni; singulorum tamen episcoporum conscientiam onerandam esse, ut testamento, vel alio instrumento, consulant securitati bonorum ecclesiasticorum quae penes se sunt: quorum testamentorum duplicatum exemplar apud archiepiscopum deponant, archiepiscopus autem apud seniores episcopum, intra tres menses a sua consecratione: quod si neglexerit episcopus aliquis, monebit eum officii archiepiscopus, eumque diu cessantem ad S. Congregationem deferet. Idcirco orant Patres ut S. Sedes dignetur decreti rigorem hac ratione mitigare.

60. Statutum est ne laicis personis unquam permittatur verba ad populum facere in ecclesiis, sine Ordinarii licentia, postquam consecratae, vel tantum benedictae fuerunt.

61. Cum lege divina vetitum sit homini separare quos Deus conjunxit, monemus episcopos ut in suis synodis sub poena excommunicationis *ipso facto*, prohibeant iis qui divortio civili se juncti sunt, ne ad nova transeant vota, legitimo vinculo posthabito.

62. Censuerunt Patres haud expedire decretum Tridentinum de clandestino matrimonio ad alias paroecias dioeceseos Detroitensis, extra ipsam civitatem, adhuc extendere; nec ad alias dioeceses Americae Foedera-

tae, praeter eas in quibus jam noscitur promulgatum : et orandam esse S. Sedem ut dispenset quoad ipsam civitatem Detroitensem.

63. Praesules omnes hujus provinciae in Domino monemus, ut invigilent executioni eorum quae a S. Tridentina synodo decreta sunt de pastorum residentia, curentque ne populus fidelis careat copia missae audiendae in diebus praesertim dominicis et festis; vel aegrotantes, subsidio sacramentorum : et in synodis suis poenas statuant in eos qui absque gravi causa vel licentia abfuerint.

64. Monemus episcopos ut invigilent ne sacerdotes, vel ecclesiis temere erigendis aut reparandis, vel alia ratione, aere alieno contrahendo, res ecclesiae onerent, aut fidem fallant cum religionis dedecore : ideo exigant rerum rationem saltem quotannis, nec sinant eos aes alienum absque licentia scripto data, ecclesiae nomine vel causa, contrahere.

65. Moneantur sacerdotes ne res suas rebus ecclesiae immisceant, cum famae suae discrimine, vel offensione fidelium, qui injuriam fieri ecclesiae facile existimant. Idcirco habeant librum quo res omnes ecclesiae recenseantur; et si ipsi pecuniam in ecclesiae usum contulerint, id fiat probante episcopo, et cum virorum fide dignorum notitia, et in libro referatur, ut episcopus visitationem habens possit singula inspicere, et jura omnium tueri.

66. Patres unanimi voce probarunt Rituale Romanum editum auctoritate conciliorum Provincialium secundi et quarti, curante Episcopo S. Ludovici, sed permiserunt ut appendix fieret amplior, precibus quibusdam vernacula lingua redditis, judicio Archiepiscopi,

prout in concilio quarto decretum est. Districte tamen praeceperunt sacerdotibus omnibus latinam formam precum nunquam omittere.

67. Confessionalia in ecclesiis erigenda, pro mulierum confessionibus excipiendis, decrevit concilium primum Baltimorese, quod districte servandum omnino est. Ecclesiae autem nomine, ad confessiones audientas, sacristia non est intelligenda, nisi locus sit publicus et patens.

68. Juxta praescriptum et mentem Ritualis Romani, sedulus sit pastor animarum in visitandis infirmis et agonizantibus, etiam postquam ultima receperunt sacramenta; et illos exhortetur, consoletur, adjuvet; et elicit ab iis, si possint, novo confessionis et contritionis actu, nova identidem donet absolutione.

Sit pariter assiduus in praedicatione verbi divini, juxta modum quem concilium Tridentinum praescribit (Sess. V. cap. 2 de Ref.) scilicet, diebus saltem dominicis et festis solemnibus, plebes sibi commissas, pro sua et eorum capacitate, pascat salutaribus verbis; docendo non vana vel intricata, sed quae scire omnibus necessarium est ad salutem; non quae admirationem erga loquentem provocent, sed quae ipsorum audientium aedificationem, et pietatis incrementum promoveant, v. g. motiva et frequentem praxim actuum fidei, spei, charitatis et contritionis; dispositiones requisitas ad sacramenta utiliter recipienda; vitia quae declinare, et virtutes quas sectari oporteat; det lac spirituale infantibus, adultis autem pietate solidum cibum; in sermone, sicut in opere, fiat omnia omnibus, ut animos rite dirigat in via salutis, omnesque poenam aeternam evadere, et coelestem gloriam consequi valeant.

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS BALTIMORENSIS VI.

69. Patres, ardentibus votis, plausu, consensuque unanimi, B. MARIAM VIRGINEM SINE LABE CONCEPTAM in Patronam Americae Foederatae Statuum elegerunt ; nulla tamen inducta obligatione audiendi missam et a servilibus operibus abstinendi in ipso festo Conceptionis B. Mariae : atque ideo Summo Pontifici humiliter supplicandum ut solemnitas, nisi festum in dominicam inciderit, transferatur in dominicam proxime sequentem, in qua missae, tam privatae quam solemnes, de festo illo translato celebrentur, vespertinumque officium de eodem recitetur.¹

70. Censuerunt Patres orandum esse S. Sedem ut declarationem edat pro Statibus Americae Septentrionalis Foederatis, qua statuatur clericos in sacris, ordinatos titulo missionis, et dioecesibus hisce addictos, non posse absque Ordinarii sui licentia in scripto data, religiosum Ordinem ingredi, prout jam episcopis Vincennensi et Ludovicopolitano S. Congregatio rescripsit.²

71. Censuerunt Patres optandum esse ut, statim atque Ordinario uniuscujusque dioecesis utile visum

¹ Sanctitas Sua Pius PP. IX benigne in omnibus annuit juxta petita, die 7. Februarii 1847.

² In epistola Emi. Praefecti de Propaganda fide ad Archiepiscopum Baltimorem die 23. Oct. 1852 scripta, inter cetera haec habentur : "Innotuit pariter aliquando evenire ut, absque licentia Episcopi, presbyteri missionibus addicti Ordines Regulares ingrediantur, unde gravissimum isthic oriri solet detrimentum ob sacerdotum penuriam. . . . Non est praetereundum inter decreta Concilii sexti Baltimorensis peculiariter fuisse provisum quoad presbyteros qui regulare aliquod institutum ingredi velint, ut nimirum proprii Episcopi veniam assequi debeant : cumque decretum illud probatum cum reliquis fuerit, diligenter erit servandum."

fuerit, proclamationes quae banna vocari solent, habeantur et fiant ante celebrationem matrimoniorum, justa mentem conciliorum Lateranensis et Tridentini.

72. Statutum est stricte inhibendos esse pastores animarum ab administratione sacramentorum matrimonii et baptismi fidelibus ex aliis dioecesibus, qui ea a proprio pastore facile recipere possent.

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS BALTIMORENSIS VII.

73. Perlectis litteris Encyclicis Summi Pontificis PII IX, quibus significavit se vehementer optare ut episcopi totius catholici orbis per litteras ipsi referrent qua devotione clerus populusque fidelis erga Immaculatae Virginis Conceptionem sint animati; Patribus omnibus visum est respondere clerum populumque fidelem, in Foederatis Americae Statibus, magna flagare erga eandem devotione.

74. Censuerunt pariter Patres Summo Pontifici significandum, gratum sibi fore ut veluti catholicae Ecclesiae doctrinam definiat, si id sapientissimo suo iudicio opportunum existimet, Beatissimae Virginis Mariae conceptum Immaculatum omnino fuisse, atque ab omni prorsus originalis culpa labe immunem.

75. Statuerunt Patres ecclesias omnes, ceteraque bona ecclesiastica, quae vel dono, vel fidelium oblationibus acquisita, in charitatis vel religionis operibus sunt impendenda, ad Ordinarium pertinere; nisi appareat, scriptoque constet, illa Ordini alicui regulari, vel sacerdotum Congregationi, in ipsorum usum tradita fuisse. (Vid. num. 7, et alios ibi citatos.)

76. Statuunt Patres nullum harum Provinciarum sacerdotem, ad aliam dioecesim transire volentem, a proprio episcopo dimittendum, nisi certo constet eum ab alio episcopō esse recipiendum. Si qui autem in posterum aliter dimissi fuerint, non recipiantur.

77. Stricte prohibemus ne sacerdotes matrimonii eorum qui jam ab acatholico ministro vel conjuncti sunt, vel conjungi volunt, interesse praesumant.

DECRETA CONCILII PLENARII BALTIMORENSIS.

78. Patres hujus concilii plenarii, ex omnibus Statibus Foederatis Americae Septentrionalis congregati, praeside Archiepiscopo Baltimorensi tanquam Apostolicae Sedis Delegato, summum quo Sedem Apostolicam Romanam prosequuntur obsequium profitentur: agnoscunt quippe, juxta definitionem in concilio Florentino promulgatam, Romanum Pontificem successorem esse beati Petri principis Apostolorum, et verum Christi vicarium, totiusque Ecclesiae caput, et omnium Christianorum patrem et doctorem existere, et ipsi, in beato Petro, pascendi, regendi et gubernandi universalem Ecclesiam a Domino nostro JESU CHRISTO plenam potestatem traditam esse. Beatissimum igitur Pontificem Pium IX, caput totius episcopatus agnoscunt divino jure constitutum, ejusque esse fratres in fide confirmare, cum unus sit omnium pastor.

Doctrinam insuper, quam ab Apostolis traditam in Ecclesia Romana constat semper esse servatam per episcoporum successionem, profitentur integram, prout in conciliorum oecumenicorum, praesertim Tridentini decretis, et in Summorum Pontificum constitutionibus explicata est.

79. Quae in septem conciliis Baltimorensibus decreta sunt, ad omnes dioeceses Foederatorum Statuum, et regionum omnium generali Gubernio subditarum, extendi statuimus, eaque ibi vim obtinere.

80. Rituale Romanum, jam adoptatum a concilio primo Baltimorensi, accurate servandum in sacris muneribus peragendis ubique in dioecesibus Statuum Foederatorum decernimus, vetantes districte ne consuetudines ritusve a romanis alieni introducantur. Ritus ecclesiasticos nolumus adhiberi in sepultura fidelium, quandocumque eorum corpora sepeliuntur in coemeteriis sectarum; vel etiam in coemeteriis profanis, quando adsunt coemeteria catholica.

81. Manuale caeremoniarum et librum caeremonialem, jussu concilii Baltimorensis primi praeparata, et Gregorio PP. XVI, fel. mem. probata, quae emendationi stylo iterum in lucem edita sunt, praemissa etiam rituum explicatione, ubique per omnes Foederatos Status adhibenda statuimus.

82. Monitos volumus praesules omnes qui aliqua ex causa e suis dioecesibus ad tempus recedunt, "legitimae absentiae causas, (juxta Tridentini concilii decretum, Sess. XXIII, cap. 1, de Ref.) a Beatissimo Romano Pontifice, aut a metropolitano, vel, eo absente, suffraganeo episcopo antiquiori residente, qui idem metropolitani absentiam probare debet, in scriptis esse approbandas. Quoniam autem qui aliquantisper tantum absunt, ex veterum canonum sententia, non videntur abesse, quia statim reversuri sunt; illud absentiae spatium singulis annis, sive continuum, sive interruptum, nullo pacto debere duos aut ad summum tres menses excedere." Quae Tridentini Patres de absentia propter munus publicum addiderunt, recitanda haud

duximus, cum hisce in regionibus nullum hujusmodi munus sit episcopatibus adjunctum.

83. Hortandos episcopos Patres censuerunt, ut ubi fieri poterit, in suis dioecesibus aliquos sacerdotes aetate, scientia, vitae integritate, et rerum agendarum peritia conspicuos seligant, quos Consultores constituent, et quorum sententias in administratione dioeceseos, cum opus fuerit, exquirant. Laudandam etiam censuerunt consuetudinem alicubi vigentem Consultores singulis saltem mensibus, die determinato, convocandi, ut quae ad dioecesim pertinent discutiantur.

84. Visum est Patribus valde expedire, ut in unaquaque dioecesi Cancellariam statuatur Ordinarius, pro faciliore rerum ecclesiasticarum administratione, et ad stabilem in iis negotiis agendi normam consequendam.

85. Consulendum episcopis, ut in suis quisque dioecesibus unum aut plures sacerdotes scientia theologiae insignes designent, qui examini subjiciant libros precum, aut aliter ad religionem pertinentes, priusquam ab Ordinario aut Vicario ejus generali approbatione fidelibus commendentur. Optandum etiam ut praxis aliorum quam Ordinarii loci ubi hujusmodi libri publici juris fiunt, approbationem petendi in desuetudinem abeat.

86. Ne sacerdotes vagi et ignoti nimis facile admittantur ad sacra munera obeunda cum animarum periculo, nolumus sacerdotes ex Europa advenientes in clerum nostrum cooptari, nisi litteris suorum episcoporum prius missis consensum episcopi in cujus dioecesim transire desiderant, obtinuerint.

87. Valde expedit districtus ecclesiasticos intra certos limites designare; necnon regulas de sacerdotum

jurisdictione privilegiisque, Ordinarios, quamprimum fieri potest, sancire. Hos tamen districtus, secundum rerum adjuncta episcopi mutare possunt, et eorum est definire quarum ecclesiarum sacerdotibus haec munera pro tempore adnecti debeant.

88. Statuunt Patres in omnibus harum Provinciarum dioecesibus, post festa paschalia anni proxime venturi 1853, banna matrimoniorum publicanda esse. Ordinarios vero hortantur ut ne hac in re, nisi gravissimis de causis, dispensent.

89. Moneant episcopi sacerdotes curam animarum exercentes, ut institutioni juventutis in doctrina christiana per se operam dent, nec putent ipsis licere quae sui muneris sunt negligere, rejecto omnino in alios onere juvenes, aliosque rudes, fidei morumque principia edocendi.

90. Hortamur episcopos, et attentis gravissimis malis quae ex juventute haud rite instituta sequi solent, per viscera misericordiae Dei obsecramus, ut scholas unicuique ecclesiae in eorum dioecesibus annexas, instituendas curent; et si opus fuerit, et rerum adjuncta sinant, provideant ut ex redditibus ecclesiae cui schola annexa sit, idonei magistri in ea habeantur.

91. Consulendum episcopis, qui propria seminaria non habent, ut collatis consiliis cum aliis episcopis ejusdem provinciae, unum saltem seminarium in unaquaque provincia constituent.

92. Patres censuerunt omnino expedire, ut juxta mentem concilii Tridentini (Sess. XXII, cap. 9, de Ref.) Ordinarius, aut per se, aut per sacerdotem, cui hac in parte vices suas committat, ab administratoribus rerum ecclesiae temporalium, sive laicis, sive clericis, rationem eorum administrationis singulis annis exigat.

93. Quoniam quae Deo sunt donata in cultum divinum et opera charitatis, in Ecclesiae transeunt potestatem, cujus est invigilare ut donatorum pia voluntas fideliter impleatur, ideoque sacris canonibus a laicorum usurpatione saepius vindicata sunt; districte vetamus ne laici sese ingerant iis administrandis absque episcoporum libero consensu. Quod si eorum injussu eas usurpent, et ad suos usus divertant, vel alia quacunque ratione donatorum voluntatem frustrentur et fraudent, vel quae fidei et curae episcoporum commissa sunt, ex eorum manibus eripere, etiam legis praesidio, conentur, eos poenis a Tridentinis Patribus irrogatis rerum Ecclesiae usurpatoribus (Sess. XXII, cap. 11, de Ref.) ipso facto subjacere decernimus, et delaramus.

94. Monemus sacerdotes qui ecclesias administrant, quarum titulus episcopis traditus est, ne aedituos in iis absque episcoporum auctoritate constituent, vel eligi a fidelibus permittant, ne liberae earum administrationi impedimentum aliquod nascatur.

95. Statuunt Patres ritus sacros pro benedictione SS. Sacramenti, in Caeremoniali et Manuali jam praescriptos, ab omnibus in hisce Foederatis Provinciis stricte esse observandos.

96. Cum sapientissimo consilio per leges ac statuta harum Rerumpublicarum cautum sit, ne potestas secularis ullum usurpet jus sese in rebus sacris immiscendi, meminerint episcopi, quo maxime possunt studio apud Auctoritatem civilem laborandum, prudenter tamen prout Dominus suggesserit, ne unquam catholici, qui vel militiae vel classi adscripti sunt, cultui acatholico-rum contra suam conscientiam adesse cogantur.

97. Hortantur Patres ut ubique per hasce Provincias pia ad propagandam fidem Societas extendatur ac

promoveatur, quae in Galliis cum tanto religionis profectu existit.

98. Commendamus fidelibus ut societatem ineant, preces fundendi causa, ad acatholicorum omnium qui nobiscum versantur patriae necessitudine conjuncti conversionem, ut erroribus omnibus rejectis, uno ore glorificent Deum, in fidei unitatem concurrentes. Poro supplicandum Summo Pontifici duximus, ut indulgentiarum concessione foveat hoc pium studium, eas omnibus tribuens qui eum in finem preces fundunt.¹

99. Quoniam gravissimae rationes a Patribus concilii primi Baltimorensis Provincialis alatae, dum a SSmo. Patre peterent ut pro baptizandis adultis ea in hisce Provinciis uti liceret forma quae in Rituali Romano pro baptismo parvulorum invenitur, adhuc vigent, immo in dies graviore evasurae videntur; statuunt Patres S. Sedi supplicandum esse, ut privilegium tunc ad viginti annos juxta Patrum preces concessum, nunc perpetuum fiat, vel saltem ad viginti annos iterum concedatur.²

100. Decretum (77) concilii Baltimorensis Provincialis VII intelligendum declaramus de iis qui temere conjunguntur coram praecone acatholico, contra leges ecclesiasticas quae vetant communionem in divinis cum haereticis, et usurpati muneris sacri agnitionem. Nolumus sacerdotes suam operam praestare iis quos noverint ministellum adituros, foederis matrimonialis iterandi causa, vel qui foedere sic inito, absque poenitentiae indicii benedictionem sacerdotalem petunt.

¹ SSmus. Dnus. Noster Pius PP. IX petitioni superius expositae benigne annuit, atque indulgentias nonnullas in perpetuum concessit, die 5 Septembris 1852.

² Facultas adultos eadem ac parvulos forma baptizandi, ad quinque annos a die 26 Septembris 1852 prorogata est, ita ut interim episcopi paulatim ad observantiam ritus descripti pro adultorum baptismo in Rituali Romano accedere satagant.

II.

DE HOMINUM CADAVERIBUS COMBURENDIS.

Feria IV, die 19 Maii 1886.

Non pauci Sacrorum Antistites cordatique Christi-fideles animadvertentes, ab hominibus vel dubiae fidei, vel massonicae sectae addictis magno, nisi hodie contendere, ut ethnicorum usus de hominum cadaveribus comburendis instauretur, atque in hunc finem speciales etiam societates ab iisdem institui: veriti, ne eorum artibus et cavillationibus fidelium mentes capiantur, et sensim in eis imminuatur existimatio et reverentia erga christianam constantem et solemnibus ritibus ab Ecclesia consecratam consuetudinem fidelium corpora humandi: ut aliqua certa norma iisdem fidelibus praesto sit, qua sibi a memoratis insidiis caveant; a Suprema S. Rom. et Univ. Inquisitionis Congregatione declarari postularunt:

1.º An licitum sit nomen dare societatibus, quibus propositum est promovere usum comburendi hominum cadavera?

2.º An licitum sit mandare, ut sua aliorumve cadavera comburantur?

Eminentissimi ac Reverendissimi Patres Cardinales in rebus fidei Generales Inquisitores supra scriptis dubiis serio ac mature perpensis, praehabitoque DD. Consultorum Voto respondendum censuerunt:

Ad 1.^m Negative, et si agatur de societatibus massonicae sectae filialibus, incurri poenas contra hanc latas.

Ad 2.^m Negative.

Factaque de his Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII relatione, Sanctitas Sua resolutiones Eminentissimorum Patrum adprobavit et confirmavit, et cum locorum Ordinariis communicandas mandavit, ut opportune instruendos curent Christifideles circa detestabilem abusum humana corpora cremandi, utque ab eo gregem sibi concreditum totis viribus deterreant.

Ios. Mancini, S. Rom. et Univ. Inquis. Notarius.

III.

DE RECURSU AD CIVILE TRIBUNAL.

“A”

ILLME AC RME DOMINE:

In constitutione Pii IX s. m. quae incipit *Apostolicae Sedis moderationi* IV id. Oct. 1869 cautum est, “excommunicationem Romano Pontifici reservatam speciali modo incurrere—*Cogentes sive directe sive indirecte iudices laicos ad trahendum ad suum tribunal personas ecclesiasticas praeter canonicas dispositiones: item edentes leges vel decreta contra libertatem et jura Ecclesiae.*”

Cum de vero sensu et intelligentia hujus capituli saepe dubitatum fuerit, haec Suprema Congregatio S. Romanae et Universalis Inquisitionis non semel declaravit — caput *Cogentes* non afficere nisi legislatores et alias auctoritates cogentes sive directe sive indirecte iudices laicos ad trahendum ad suum tribunal personas ecclesiasticas praeter canonicas dispositiones.—Hanc vero declarationem Sanctissimus D. N. Leo Papa XIII probavit et confirmavit; ideoque S. haec Congregatio illam cum omnibus locorum Ordinariis pro norma communicandam esse censuit.

Ceterum in iis locis in quibus fori privilegio per Summos Pontifices derogatum non fuit, si in eis non datur jura sua persequi nisi apud iudices laicos, tenentur singuli prius a proprio ipsorum Ordinario veniam petere ut clericos in forum laicorum convenire possint: eamque Ordinarii nunquam denegabunt tum maxime, cum ipsi controversiis inter partes conciliandis frustra operam dederint. Episcopos autem in id forum con-

venire absque venia Sedis Apostolicae non licet. Et si quis ausus fuerit trahere ad judicem seu iudices laicos vel clericum sine venia Ordinarii, vel Episcopum sine venia S. Sedis, in potestate eorundem Ordinariorum erit in eum, prasertim si fuerit clericus, animadvertere poenis et censuris ferendae sententiae uti violatorem privilegii fori, si id expedire in Domino judicaverint.

Interim fausta multa ac felicia tibi precor a Domino.
Datum Romae die 23. Januarii an. 1886.

Addictissimus in Domino,
R. Card. Monaco.

“B”

DECLARATIONES

S. CONGREGATIONE DE PROPAGANDA FIDE.

Declarat S. Congregatio de Propaganda Fide nunquam sese fore admissuram recursum vel appellationem Sacerdotum, qui ad iudices laicos trahere ausi fuerint vel Clericum sine venia Ordinarii, vel Episcopum sine venia Apostol. Sedis, sive in causa ecclesiastica, sive non, nisi prius recursum ad civile tribunal interpositum deseruerint. Episcopi vero juxta declarationem capituli *Cogentes* a Suprema Congregatione Inquisitionis die 23. Januarii 1886, editam, possunt in praedictum Clericum animadvertere poenis, et censuris ferendae sententiae, maxime suspensione a divinis, servatis tamen servandis, et pro gravitate causae, si id expedire in Domino judicaverint. Quod si venia conveniendi Clericum in forum laicorum ab Ordinariis petatur: ipsi nunquam eam denegabunt, tum maxime cum ipsi controversiis inter partes conciliandis frustra operam dederint. "Instructio Joannis Card. Simeoni ad Jacob. Card. Gibbons,—d. d. 11. August, 1886.

IV.

RESOLUTIONES S. O.

SUPER SEPARATIONEM CONJUGUM SIVE CIRCA VIN-
CULUM SIVE CIRCA HABITATIONEM TANTUM.

Has resolutiones Eminentissimus Cardinal Simeoni remisit Cardinali Jacobo Gibbons, mandans ut eas communicaret Archiepiscopis et Episcopis Statuum Foederatorum.

SANCTAE ROMANAE ET UNIVERSALIS INQUISITIONIS

EPISTOLA

AD OMNES IN GALLICA DITIONE ORDINARIOS.

Post nuper restitutas penes Gallos an. 1884 divortii leges plura a nonnullis Episcopis Galliarum dubia huic s. r. et u. Inquisitioni proposita sunt, utrum nempe fas esset iudicibus laicis in causis de separatione conjugum sive circa vinculum sive circa habitationem tantum jus dicere; utrum advocatis et procuratoribus hujusmodi causas agere penes iudices laicos; utrum his ad quos de jure pertinet defensores officiosos, quos vocant, deputare, utrum denique syndicis (vulgo maires) divortium pronunciare.

Eminentissimi PP. una mecum Inquisitores generales, re mature perpensa, in feria V. loco IV. die 25. Junii 1885 ita decernendum esse censuerunt;

“Attentis gravissimis rerum, temporum ac locorum adjunctis tolerari posse, ut qui magistratus obtinent et advocati causas matrimoniales in Gallia agant, quin

officio cedere teneantur, dummodo catholicam doctrinam de matrimonio deque causis matrimonialibus ad solos judices ecclesiasticos pertinentibus palam profiteantur, et dummodo ita animo comparati sint tum circa valorem et nullitatem conjugii tum circa separationem corporum, de quibus causis judicare coguntur, ut nunquam proferant sententiam neque ad proferendam defendant vel ad eam provocent vel excitent divino aut ecclesiastico juri repugnantem, et in casibus dubiis vel difficilioribus suum quisque Ordinarium adeat, ejus judicio se dirigat, et quatenus opus sit per ejus medium ad apostolicam Poenitentiarium recurrat."

Hoc decretum Sanctissimus Pater ratum habuit: ideoque omnibus in Gallia Archiepiscopis et Episcopis notum fit pro eorum norma per has litteras ceteroquin non evulgandas.

R. Card. Monaco.

DECRETUM

S. ROMANAE ET UNIVERSALIS INQUISITIONIS.

A nonnullis Galliarum Episcopis sequentia dubia S. R. et Univ. Inquisitioni proposita sunt: "In Epistola S. R. et U. I. 25 Junii 1885 ad omnes in Gallica Ditione Ordinarios circa civilis divortii legem ita decernitur: *Attentis gravissimis rerum, temporum ac locorum adjunctis, tolerari posse ut qui magistratus obtinent et advocati causas matrimoniales in Gallia agant quin officio cedere teneantur,*" conditiones adjecit, quarum secunda haec est: *Dummodo ita animo comparati sint tum circa valorem et nullitatem conjugii, tum circa separationem corporum, de quibus causis judicare coguntur, ut nunquam proferant sententiam neque ad proferendam defen-*

dant vel ad eam provocent vel excitent divino aut ecclesiastico juri repugnantem." Quaeritur :

I. "An recta sit interpretatio per Gallias diffusa ac etiam typis data, juxta quam satisfacit conditioni prae-citatae judex qui licet matrimonium aliquod validum sit coram Ecclesia, ab illo matrimonio vero et constanti omnino abstrahit, et applicans legem civilem pronuntiat locum esse divortio, modo solos effectus civiles solumque contractum civilem abrumpere mente intendat, eaque sola respiciant termini prolatae sententiae? Aliis terminis, an sententia sic lata dici possit divino aut ecclesiastico juri non repugnans?

II. "Postquam judex pronuntiavit locum esse divortio, an possit Syndicus (gallice, le maire) et ipsi solos effectus civiles solumque civilem contractum intendens, ut supra exponitur, divortium pronuntiare, quamvis matrimonium validum sit coram Ecclesia?

III. "Pronuntiato divortio, an possit idem Syndicus conjugem ad alias nuptias transire attentantem civiliter cum alio jungere, quamvis matrimonium prius validum sit coram Ecclesia vivatque altera pars?"

Feria V, loco IV, die 27 Maii 1886.

In Congregatione Generali S. Romanae et Universalis Inquisitionis habita coram Eminentissimis ac Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus Generalibus Inquisitoribus propositis suprascriptis dubiis, ac prae-habito Voto DD. Consultorum, iidem Eminentissimi ac Reverendissimi DD. rescribi mandarunt.—Ad primum, secundum et tertium dubium : Negative.

Eadem feria ac die facta de his Sanctissimo Dno. Nostro Leoni Papae XIII relatione, Sanctitas Sua resolutiones Eminentissimorum PP. adprobavit et confirmavit.

Ios. Mancini, S. Rom. et Univ. Inquis. Notarius.

V.

DE DOMICILIO AD MATRIMONIUM CONTRAHENDUM.

ROMA, Li 21 Giugno, 1886.

EME. AC REVME. DNE DNE.

Supplices preces Patres Concilii Tertii Plenarii Baltimorensis Summo Pontifici exhibuerunt, ut decernere dignaretur “eos, qui e sua dioecesi in aliam transeunt modo in hac, spatio unius mensis commorati sint, eo ipso, nulla facta inquisitione de animo manendi per maiorem anni partem, censendos esse acquisivisse quasi-domicilium ad matrimonium contrahendum.”

Eminentissimi Inquisitores Generales, die 6. Maii, 1886 re mature perpensa, sequens ediderunt decretum :

“Concilio Baltimorensi postulante, supplicandum Ssmo, ut decernere dignetur in Statibus Americae Confederatis, se transferentes e loco, ubi viget Caput —TAMETSI—in alium locum, dummodo ibi continuo commorati fuerint per spatium saltem unius integri mensis, et status sui libertatem, uti juris est, comprobaverint, censendos esse ibidem habere quasi-domicilium in ordine ad matrimonium, quin inquisitio facienda sit de animo ibi permanendi per maiorem anni partem.”

“In audientia vero diei 12 Maii 1886, referente R. P. D. Josepho D’Annibale S. Officii Adsessore, Ssmus. Dnus. Leo PP. XIII praedictum EE. PP. Decretum

suprema sua auctoritate ratum habere, et confirmare dignatus est; contrariis quibuscumque non obstantibus."

Jamvero E. T. rogo ut hujusmodi Decretum omnibus Archiepiscopis et Episcopis Statuum Foederatorum communicare cures.

Interim manus Eminentiae Tuae humillime deosculor.

Eminentiae Tuae,

Humillimus Addictissimus Servus Verus,

Joannes Card. Simeoni, Praefectus.

D. Archiep. Tyren, Secret.

VI.

RESPONSUM S. OFFICII DE COPULA IN-
CESTUOSA.

Infandum incestus flagitium peculiari semper odio sancta Dei Ecclesia prosequuta est, et summi romani Pontifices statuerunt, ut qui eo sese temerare non erubuissent, si ad apostolicam Sedem confugerent petendae causa dispensationis super impedimentis matrimonium dirimentibus, eorum preces, nisi in eis de admissio scelere mentio facta esset, obreptionis et subreptionis vitio infectae haberentur atque ideo dispensatio esset invalida; idque ea sanctissima de causa cautum fuit, ut ab hoc gravissimo crimine christifideles arcerentur.

Hanc s. Sedis mentem testantur tum alia documenta, tum decretum, quod novissime supremum sanctae romanae et universalis Inquisitionis consilium, ipso adprobante romano Pontifice, feria IV die 1 Augusti 1866 tulit, quod est hujusmodi "subreptitias esse et nullibi ac nullo modo valere dispensationes, quae sive directe ab apostolica Sede, sive ex pontificia delegatione super quibuscumque gradibus prohibitis consanguinitatis, affinitatis, cognationis spiritualis nec non et publicae honestatis conceduntur, si sponsi ante earundem dispensationum executionem, sive ante sive post earum impetrationem incestus reatum patnaverint; et vel interrogati, vel etiam non interrogati, malitiose vel etiam ignoranter reticuerint copulam incestuosam inter

eos initam sive publice ea nota sit sive etiam occulta, vel reticuerint consilium et intentionem qua eandem copulam inierunt, ut dispensationem facilius assequerentur." S. Poenitentiaria vestigiis insistens supremæ Inquisitionis id ipsum die 20 Julii 1879 statuit.

Verum cum plurimi sacrorum antistites sive seorsum singuli, sive conjunctim s. Sedi retulerint, maxima ea de causa oriri incommoda cum ad matrimonialium dispensationum executionem proceditur, et hisce praesertim miseris temporibus in fidelium perniciem non raro vergere quod in eorum salutem sapienter inductum fuerat, Sanctissimus D. N. D. Leo divina providentia Papa XIII eorum postulationibus permotus, re diu ac mature perpensa, et suffragio adhaerens Eminentissimorum S. R. E. Cardinalium in universa christiana republica una mecum inquisitorum generalium, hasce litteras omnibus locorum ordinariis dandas jussit, quibus eis notum fieret, decretum superius relatum s. romanae et universalis Inquisitionis et s. Poenitentiariae, et quidquid in eundem sensum alias declaratum, statutum aut stylo Curiae inductum fuerit a se revocari, abrogari nulliusque roboris in posterum fore decerni; simulque statui et declarari, dispensationes matrimoniales posthac concedendas, etiamsi copula incestuosa vel consilium et intentio per eam facilius dispensationem impetrandi reticita fuerint, validas futuras: contrariis quibuscumque etiam speciali mentione dignis minime obstantibus.

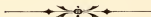
Dum tamen ob gravissima rationum momenta a pristino rigore hac super re Sanctissimus Pater benigne recedendum ducit, mens Ipsius est, ut nihil de horrore, quod incestus crimen ingerere debet, ex fidelium mentibus detrahatur; imo vero summo studio excitandos

vult animarum curatores, aliosque quibus fovendae inter christifideles morum honestatis cura demandata est, ut prudenter quidem, prout rei natura postulat, efficaciter tamen elaborent huic facinori insectando et fidelibus ab eodem, propositis poenis quibus obnoxii fiunt, deterrendis.

Datum Romae ex cancellaria S. O. die 25 Junii 1885.

Addictissimus in Domino

R. Card. Monaco.

VII.

DISPENSATIO SUPER ABSTINENTIA CARNIUM DIEBUS SABBATI.

BEATISSIME PATER :

Jacobus Gibbons, Archiep. Baltimorensis, nomine suo necnon nomine Archiepiscoporum, Episcoporum et Vicariorum Apostolicorum Foederatorum Americae Sept. Statuum quam humillime exponit ac petit :

Disciplina constans ac immemorialis ab eo tempore, quo primo fideles in his provinciis habitabant, est comedere carnes omnibus Sabbatis in anno, quae non sunt dies jejunii. Nec sine gravissimis rationibus haec disciplina est ; nam praeter labores gravissimos, quos plurimi quotidie suscipere debent, in paucis locis maritimis tantum pisces sibi comparare possunt ; in majori locorum numero vel omnino desunt vel propter tempus ad transvectionem requisitum et expensas tum mali quum magno pretio sunt ; imo in omni loco nostrae regionis carnes multo minori pretio comparare possumus quam pisces, et etiam ova et lacticinia. Fideles abstinentiam feria VI. strictissime observant, sed vix spes adest introducendi abstinentiam Sabbato in anno. Episcopi his rationibus coacti hucusque vel conciliariter vel singuli pro dioecesi debitam dispensationem a S. Sede Apostolica in decennium obtinebant. Periculum tamen adest quod incuria vel oblivione alicujus Episcopi debita non obtineatur dispensatio ; eodem tempore rationes pro hac dispensatione in omnibus his provinciis constantes et communes sunt.

His de causis infrascriptus Orator a Sanctitate Tua humillime petit ut Christifidelibus in Foederatis Americae Septentrionalis Provinciis dispensationem concedere dignetur, ut possint Sabbatis in anno quae non sunt dies Jejunii carnes comedere.

Jacobus Gibbons, Archiep. Baltimor.

RESCRIPTUM.

Feria IV., die 20 Januarii, 1886.

Ssmus. D. N. Leo divina providentia Papa XIII. in audientia R. P. D. Adessori S. O. impertita, audita relatione suprascripti supplicis libelli, una cum Emorum. ac Rmorum. DD. Card. Inquisit. Generalium suffragiis, benigne annuit pro gratia, qua R. P. D. Archiepiscopus Baltimoren. necnon ceteri R. P. D. Archiepiscopi et Episcopi Statuum Foederatorum in America ad decennium dispensare valeant suos fideles super abstinencia carnum diebus Sabbati infra annum jejunio non consecratis juxta modum et formam necnon quoad loca et quoad modum publicationis in respectivis locis singularum diocesum prout in Domino magis expedire judicaverint. Ipsi autem Archiepiscopi et Episcopi dispensationem non concedant unica vice ad totum decennium, sed singulis annis ejusdem decennii ad annum de expressa auctoritate S. Sedis Apostolicae. Insuper hortentur Christifideles ut hanc Indulgentiam compensare studeant aliis piis operibus, atque eleemosynis in pauperum levamen erogandis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

R. P. D. Archiepiscopus Baltimorensis communicet hoc rescriptum ceteris Archiepiscopis et Episcopis Statuum Foederatorum in America.

Pro D. I. Pelami, S. R. et U. Inq. Not. *Gustavus Perexiani*, Substit.

INDEX RERUM.

A

ABSENTIAE licentia ab Episcopo obtinenda quoties per tres dies sacerdos a congregatione abfuturus est, 206; assistens per totam diem sine consensu pastoris a domo pastoralis abesse nequit, 206; v. Episcopi.

ABSTINENTIA die Sabbati, 309.

ADMINISTRATIO; in administrandis donatis in cultum divinum laicos sese ingerere absque Episcopi consensu stricte vetitum est, 295.

ADMISSIO neo-conversorum ad fidem, 125.

AEDIFICATIO novae Ecclesiae, scholae, &c., ne fiat absque Episcopi licentia, 219; v. Debita.

AEDITUI LAICI, 96; eorum electio et munera, 122, 295; quinam possunt ad hoc munus eligi, 123; dissensio inter eos et Rectorem ab Episcopo componenda, 124; non instituantur nisi necessitas id exigat, 132; utrum necne haec adsit necessitas Episcopi est judicare, 215; nullum habent statum legalem, sunt tantum coadjutores Rectoris, 215; ab Ordinario in Scriptis adprobandi, 216, 295; perperam sibi vindicant jus patronatus vel eligendi ecclesiae rectores, 267, 268.

ALTARIUM ORNAMENTA nitida et munda sint, 273.

ALUMNORUM SEMINARI promissiones, 124; collare Romanum ab alumnis ecclesiasticis ferendum, 206.

AMYZONIENSIS Vicarius Apostolicus, Ep. St. Mariae nominatur, 28, 40.

APPELLATIO a suffraganeorum iudicio, quando a Metropolitano recipienda, 63, 71; sacerdotum qui civile tribunal adeunt, 300.

ASPERSIO aquae benedictae ante missam principalem die Dominica peragenda, 126.

ASSISTENS Rectoris per totam diem sine consensu pastoris a domo pastoralis abesse non debet, 206; ejus officia, 212.

AUTHORITY from God, Past. Letter, 256.

B

BAD PAPERS, Past. Letter, 248.

BALTIMORENSIUM octo Conciliorum promulgatio in hac Provincia, 61.

BANNORUM proclamatio matrimonii celebrationi praemittenda, 221, 290, 294.

BAPTISMUM, formula pro adultis, 41, 69, 296; patrini, 270; nomina imponenda, *ib.*, 271; liber baptizatorum, *ib.*; aqua baptismalis, sabb. Paschae et die Pentecoste benedicenda, *ib.*; fons baptismalis, *ib.*; quando licet in privatis domibus baptizare, *ib.*; infantes acatholicorum quando baptizandi, 272; ab aliis dioecesibus venientes, 290

BENEDICTIO S. Sacramenti nocturno tempore toleranda, 71; ritus praescriptus ad amussim observandus, 295.

— Mulieris post partum, 262.

BIBLIA ab acatholicis vitiata, 269; Duacensis versio, *ib.* et 283.

BIRETTUM, 275.

BONA in Ecclesiae utilitatem data ad alios usus non transferantur, 279.

BURIALS AND FUNERALS, Past. Letter, 150.

C

CAEREMONIALE lingua anglica conscribendum, 275; in omnibus Provinciis Statuum Foederat. sequendum, 279, 292.

CANCELLARIAM quisque Episcopus constituere oportet, 293.

CANTORES designandi Rectoris jus est, 123.

CANTUS ECCLESIASTICUS, 235; Synodus Tridentina, 236; Concilium Toletanum, *ib.*; cantus Gregorianus, *ib.* et 121; rudimenta istius cantus in scholis tradenda, 237; quid de musica figurata sentiendum, *ib.*; quatenam missae a chori rectoribus seligendae, 237, 238; Introitus, Graduale, &c. in missis, et antiphonae, psalmi proprii in vesperis cantandi, *ib.*; cantus in lingua vernacula quando non adhibendus, *ib.*; abusus nonnulli, qui irrepserunt, eliminandi, 280.

CARBONARIAE SECTAE, 231; ejus sociis sacramenta deneganda, 232.

CATECHISMUM ut publice in Ecclesia doceatur valde commendatur, 210; catechismi privata auctoritate non sunt publicandi, 275; v. Communio prima puerorum.

CAUPONAE a clericis prorsus vitandae, 126, 214.

CELEBRANS missam ne interrumpat ad petendam pecuniam, 209.

CENSURA quoad societates secretas, 232; quoad cogentes ad tribunal civile, 280; v. Poena.

CHURCH AND POPE, Past. Letter, 141.

CHURCH COMMITTEE, 96; v. Aeditui laici.

CIVILE TRIBUNAL, v. Poena; id ne adeant clerici ut jura sua persequantur nisi cum Ordinarii venia, 299.

CLANDESTINITAS, v. Matrimonium.

CLERICI, inconsulto Episcopo, testamentorum executores ne fiant, 213; commoratio in eadem domo cum mulieribus eis prohibetur, 126; eorum lites in foro civili, 214, 280; levia delicta quoque effugiant, 205; vestitus clericalis, 206; Duties of the Clergy, Past. Letter, 76.

COADJUTOR Episcopo Nashvillensi dandus, 70; Ep. auxiliaris Archiepiscopi Cincinnatiensis constituitur 132; v. Assistens Rectoris.

COLLARE ROMANUM tam domi quam foris ferant clerici et alumni ecclesiastici, 206.

COLLATIONES THEOLOGICAE valde commendantur 29, 92, 155; mandatur ut quater in anno habeantur, 210.

COMBURERE hominum cadavera est usus illicitus, 297.

COMMORATIO in eadem domo cum mulieribus prohibita est Dei ministris, 126.

COMMUNIO prima puerorum 64, 103, 121, 131; c. infirmis administranda, vestes adhibendi in extrahendo Sanctissimum e tabernaculo et administrando infirmis, 211.

CONCIONATOR neminem nominatim reprehendat, 209; neque saepius verba de pecuniis faciat, *ib.*; praecipua Catechismi capita pertractet, 210, 274.

CONCILIORUM Baltimorensium promulgatio, 61.

CONFESIONES noctis tempore in eccl. paroch. excipere permittitur, 71; confes. omnium qui ad septennium pervenerunt audiant animarum Pastores 121, 131; confessionalia in Ecclesia erigenda, 273, 288.

CONFIRMANDI solerter praeparandi, 64; confirmatio nemini minori septennio administranda, 272; schedula unicuique confirmando danda, *ib.*

CONFRATERNITATES stricto nomine Catholicae juventuti commendandae, 64, 229; regulae observandae, 230.

CONGREGATIONIS Christianarum Scholarum domus *matrix* in Provincia Cincinnati instituenda exoptatur, 70.

CONSULTORES idoneos singuli Episcopi debent constituere, et die determinato convocare, 293.

CONTROVERSIA Rectorem inter et aedituos ab Episcopo dirimenda, 124.

COOPTATIO sacerdotis ex aliena dioecesi, 265, 291; v. Sacerdotes vagi.

COPULA incestuosa non amplius exprimenda sub poena nullitatis in petendis dispensationibus, 307.

D

DEBITA sine licentia Episcopi non contrahenda, 218, 287; liber "De aere alieno" a Rectoribus Ecclesiae habendus, *ib.*; v. Depositum.

DECANI foranei instituuntur eorumque officia varia enumerantur, 212.

DECRETA septem Conciliorum Provincialium Balt. ad omnes Dioeceseos Statuum Foederatorum extenduntur, 292.

DEPOSITUM, pecunia foeneris causa a sacerdotibus non accipienda, 218.

DISPENSARE ad decennium valent episcopi super abstinencia carni diebus Sabbati: ne concedant tamen episcopi hanc dispensationem unica vice ad totum decennium, 310.

DISTRICTUS ECCLESIASTICI et sacerdotum privilegia, ab episcopo adprobanda, quamprimum statuuntur, 293.

DIVORTIUM, quomodo se gerere debet magistratus civilis in proferenda sententia in casu divortii, 301; decretum S. Romanae Inquisitionis hac de re, *ib.* et 302; poena in eos ferenda qui divortium a tribu civili petunt, 286; Divorce, Past. Letter, 254.

DOCTRINA CHRISTIANA, sacerdotes monentur, ut per se parvulos doceatur, 294.

DOMICILIUM unius mensis satis ad acquirendum quasi-domicilium ad matrimonium contrahendum, 304.

DONATIONES Ecclesiae factae non sunt removendae a rectore quando a congregatione discedit, 96.

DUTIES OF THE CLERGY, Past. Letter, 76.

DUTIES OF THE LAITY, Past. Letter, 83.

E

ECCLESIAE novae aedificatio sine episcopi licentia in scriptis ne fiat, 219; delineatio novi aedificii episcopo exhibenda, 220.

ECCLESIASTICORUM iudiciorum forma, 45.

EPHEMERIDES, debita auctoritati ecclesiasticae reverentia servanda, 214; irreverentia scandalosa puniatur, 215, 248.

EPISCOPALIS sedis nova erectio: forma sequenda, 42.

EPISCOPATUM, de candidatis S. Sedi commendandis, 42.

EPISCOPI, ex quibus proventibus onera sui muneris sustinenda, 30, 41; judicabunt de necessitate erigendi scholas catholicas, 63; potestatem habent mittendi sacerdotes in quamlibet dioeceseos sui partem, prout expedire videtur, 265; libros habeant in quibus recensentur ordinationes, 284; testamentum suum conficere quamprimum debent, 286; e sua dioecesi recedentes causas absentiae in scriptis approbandas a Metropolitano vel suffraganeo Episcopo antiquiore debent habere, 292; plus quam tres ad summum menses, singulis annis, nullo pacto a sua dioecesi abesse debent, *ib.*; absque venia S. Sedis forum laicorum non adeant ut jura sua persequantur, 300; declaratio S. Congr. Prop. Fidei, *ib.*

EQUALITY, Past. Letter, 245.

EUCARISTIAE conservatio in domibus communitatum, absque clausura viventium permitti potest, 70.

EXAMEN ordinandorum, confessarium, 28, 207; neo-presbyterorum ad quinquennium, 208; magistrorum et magistrarum scholarum, 224, 225.

EXAMINATORES in scriptis sententiam suam de candidato pro sacris ordinibus Episcopis patefaciant, 207.

EXEQUIAE defunctorum cum Missa de Requiem peragendae, 126, 211.

EXERCITIA spiritualia singulis annis a Sacerdotibus peragenda valde commendatur, 30, 93.

EXPOSITIO S. Sacramenti publica non facienda sine licentia Ordinarii, 124; diebus nonnullis permissio generalis datur, 125.

F

FACULTATES sacerdotis vagi, 278.

FESTA de Praecepto, uniformitas inducenda, 62, 70.

FESTORUM sanctificatio, 282.

FREEDOM, Past. Letter, 244.

FRUCTUS ex sacris missionibus pro sacerdotum sustentatione stabilis ratione determinandi, 63.

FUNERA fidelium, abusus quidam vitandi, 126.

H

HUMAN FREEDOM, Past. Letter, 244.

HUMAN EQUALITY, Past. Letter, 245.

I

IMMACULATA B. M. V., patrona Statuum Foederatorum, 289; devotio fidelium, 290; exoptatur ut dogma definiatur, *ib.*

INCARDINATIO, v. Cooptatio.

INFANTIAE JESU societates ubi fieri potest instituantur, 64.

INFALLIBILITAS R. Pontificis in Conc. Prov. promulgatur, 203.

INFIRMORUM Sacerdotum sustentatio, 31, 46.

INFIRMOS visitare saepius ne negligat sacerdos, 288.

INTEMPERANTIA, Past. Letter, 259; cauponae a fideiibus sunt vitandae, 282; ebrietas est vitium ex quo quam plura mala pululant, *ib.*

INTROITUS, Graduale, Offertorium &c. in missis cantatis non sunt praetermittenda, 238.

INVOCATION for Peace, Past. Letter, 144.

J

JUBILAEI an. 1858, promulgatio in hac provincia, 97.

JUDICIORUM Ecclesiae forma, 45.

JUNIORES de clero saltem per quinquennium semel in anno examinandi, 208.

JURAMENTUM emittendum a sacerdotibus in alienam dioecesim cooptari cupientibus, 32.

L

LABOR UNIONS, Past. Letter, 246.

LAICI in Ecclesiis verba ne faciant sine Episcopi licentia, 286; v. Aeditui.

LAITY, Duties of the, Past. Letter, 83.

LIBRI quos rector apud se tenere debet; libri Baptismi, Confirmationis, &c., 271; libri in quibus res omnes Ecclesiae recensentur, 287; v. Episcopi.

LIBRORUM Catholicorum lectio fovenda, 121; libri a catholicis et peritis viris editi in scholis adhibendi, in quantum fieri potest, 277; libri precum examini subji-ciendi sunt, 293;

LICENTIA Ordinarii requiritur si plus quam centum scutata expendenda, 122.

LINGUA latina in administrandis sacramentis adhibenda, 272; v. Cantus.

LITES clericorum in foro civili, 214, 280.

LITTERAE testimoniales et dimissoriales, 266.

LUDIMAGISTER a Rectore Ecclesiae designandus, 123.

M

MAGISTRATUS civiles, quas partes agere possunt in causis matrimonialibus, ac praesertim quomodo se gerere debent quoad eos qui divortium petunt, 301;

decretum S. Inquisitionis hac de re, 302.

MARRIAGES, Past. Letter, 253; divorce, 254; relationship, 254; mixed marriages, 255; promises of marriage, *ib.*; civil marriage, *ib.*

MASSONICAE sectae a sacris sacramentis deneganda, 232.

MATRIMONIUM, nupturientes ad hujus sacramenti susceptionem praeparandi, 273; matrimonia mixta ab Ecclesia vetantur, 221, 281; et si dispensatio datur, cautiones nonnullae omnino servandae, *ib.*; impedimentum clandestinitatis, 286; quomodo agendum cum nupturientibus ex aliis dioecesibus venientibus, 290; quomodo cum iis qui jam coram a catholico ministro contraxerunt, 291; matr. eorum qui ministellum adiuturi sunt, ne adsistant sacerdotes, nec eorum, qui foedere sic inito benedictionem sacerdotalem petunt, 296; formula adhibenda in matrimoniis mixtis, 63; bannorum proclamatio non praetermittenda, 221; rectorum animarum officia, *ib.*; nuptiae tempore missae fiant, si sub vespere, sine omni pompa, *ib.*; contrahentibus coram magistratu civili vel praecone haeretico salutaris poenitentia ab Ordinario imponenda, 223; si dubium de ligaminis impedimento, Ins'ructio Supremae S. Inq. servanda, *ib.*; inconsulta ecclesia, tribunal civile adire non licet pro petenda separatione a thoro et mensa, *ib.*; matrimonia tempore Adventus et Quadragesimae vetantur, *ib.*; v. Domicilium; Copulam.

MEDICINAE artis exercitio sacerdotibus interdicatur, 31, 41, 95, 213, Instr. Benedicti XIV, 43.

MILITARES et municipales societates in corpore admitti possunt in Ecclesiam, 229.

MILITES ne inviti cultui acatholicorum adesse cogantur episcopi current, 295.

MISSA in aedibus privatis, 272; ornamenta et sacra vasa, 273; m. de Requiem in duplicibus quibusdam, 46; praesente cadavere, 126, 211; missae fundatae magna cum cautela accipiendae, 62; vinum pro missa genuinum sit oportet, 126.

MISSIONIBUS in hac provincia stabiliratione providendum, 63.

MISSIONS, Indian and Negro, Past. Letter, 259.

MUIERUM, conversatio suspecta Dei ministris prohibita, 126; v. commemoratio.

MUSICA ars, v. Cantus.

N

NASHVILLENSIS episcopi coadjutor constituitur, 70.

NEGOTIA saecularia clericis vetantur, 213; pecuniae mercaturam ne faciant, *ib.*

NEO-CONVERSORUM admissio ad fidem, 125; professio fidei ab eis emittenda, 138.

NEO-PRESBYTERIS facultates pro S. Poenitentiae ad tempus concedendae, 208.

NEWSPAPERS, Past. Letter, 248.

O

OBSEQUIUM Patrum Conc. Plen. Balt. erga S. Sedem, 291.

OLEA sancta quamprimum post Feriam V in coena Domini a sacerdotibus obtinenda, 61.

ORGANISTA a Pastore designandus, 123.

ORPHANATROPHIA in singulis Dioecibus erigenda, 32.

P

PALLA nigra cooperiendae arcae in exequiis, 212.

PAPERS advocating revolution, &c., should not be read, Past. Letter, 248.

PASCHATIS et Pentecos. feria secunda non amplius festum de praeecepto, 281.

PASTORES Religiosi removeri non debent a superioribus suis nisi cum consensu Episcopi, 33.

PASTORS should be supported, Past. Letter, 152.

PATRINI in Baptismo, 270.

PATRONA Statuum Foederatorum Immaculata B. M. V., 289.

PEACE, Prayer for peace, Past. Letter, 155.

PECUNIA mutuo data, quando licet sacerdotibus eam accipere, 30, 95, 213; p. pro educatione alumnorum Seminariorum soluta, ab eis qui ad sacros ordines non promoveantur, restituenda, 124; usus exigendi pecuniam ad fores Ecclesiarum reprobatur, 133; sacerdoti prohibetur colligere pecuniam extra suam congregationem absque Episcopi venia, 280; p. a sacerdotibus in usum ecclesiae data, 287.

POENA quoad eos, qui divortio civili se juncti, ad nova transeunt vota, 286; quoad sacerdotes colligentes pecuniam absque venia episcopi, 281; p. contra cogentes ad civile tribunal personas ecclesiasticas non afficit nisi legislatores et personas auctoritatem habentes, 299.

PONTIFEX, v. Obsequium.

POWER from God, Past. Letter, 256.

PRAEDICANDO caveant sacerdotes ne leges arbitrarías inducant, et ne peccata levía exaggerent, 127; obligatio praedicandi, 209, 288; conciiunculae in singulis missis dominicalibus, *ib.* et 274.

PROFESSIO fidei a neo-conversis emitenda, 138.

PROMISES of marriage Past. Letter 255.

PROPAGATIONIS fidei societas promoveatur, 296.

PROVINCIALIS Seminarii St. Mariae ad Montes, Cin. erectio, 29.

PUBLIC SCHOOLS, Past. Letter, 146; v. Scholae Publicae.

Q

QUATUOR TEMPORIBUS audiendae confessiones eorum qui nondum ad sacram synaxim admissi sunt, 121.

R

RATIO annua singulis annis episcopo reddenda, 63, 216, 217, 294; ab auxiliariis laicis firmanda, *ib.*; rector rationem reddere negligens puniatur, *ib.*; ars rationaria clericis docenda, 218.

RECTORES quotannis rationem ordinariis reddere tenentur, 63; rectoribus non licet ecclesiam novam, vel scholam aut domum parochialem aedificare sine Episcopi licentia, 220; eorum auctoritas quoad suorum assistentes, 266; residentia, 206.

REGULARES ab Ecclesiis quibus praepositi sunt removeri a superioribus suis nequeunt nisi cum consensu ordinarii, 33; eis non licet publice in propriis ecclesiis S. Sacramentum exponere nisi cum licentia episcopi, 124; examinan-

di ante ordinationem, 207; si facultates audiendi confessiones habent tenentur ad theologicos congressus cum sacerdotibus saecularibus accedere, 210.

RELATIO rectorem inter et assistentem, 266, 282.

RESIDENTIA Rectoris et assistentis, 206; decreta Tridentinae Synodi de residentia observanda, 287.

RITUALIS Romani regulae a sacerdotibus observandae, 270; editio nova desideratur, 277; rituale conforme Romano edendum, 279; editum a patribus approbatur, 287; et sacerdotibus injungitur ut illud ad amussim servant, 292.

RITUS ecclesiastici adhibere prohibentur, quando corpora in coemeterio sectarum sepelienda, 292.

ROSECRANS, Sylvester H., episcopus auxiliaris Archiepiscopi Cincinnatiensis nominatur, 132.

S

SABBATI abstinentiae dispensatio ad decennium conceditur, 69, 310.

SACERDOTES ne adeant cauponas, nisi necessitatis causa, in itinere, 126; eis prohibita suspecta cum mulieribus conversatio, *ib.*; tenentur dioecesi, pro qua ordinati, inservire, 265; cupientes cooptari in alienam dioecesim litteras testimoniales et dimissoriales exhibere tenentur, 266; doctrinam Christianam fideiibus sibi commissis tradere ne negligant, 274, 288; pecuniam in usum Ecclesiae conferentes, 287; infirmos et agonizantes visitare curent, 288; titulo missionis ordinati non possunt sine licentia ordinem religiosum ingredi, 289; s. vagi et ignoti ad

sacra obeunda munera facile ne admittantur, neque in clerum cooptentur, 293.

SACRA SCRIPTURA v. Biblia.

SALARIIUM Sacerdotum sit congruum—, ab episcopo exigi nequit, 219; in Synodo aut extra Synodum definiendum, 219, 278.

S. MARIAE, Vicarius Apostolicus Amyzoniensis episcopus St. Mariae nominatur, 28, 40.

SS. SACRAMENTI Benedictio noctis tempore toleratur, 71; non licet; ubique adorandum exponere nisi ex licentia ordinarii, 124; cantus tempore benedictionis S. Sacramenti, 238; ritus servandus, 134.

SCHOLAE CATHOLICAE, a fidelibus sustentandae, 31; ubi fieri potest, obligatio gravis eas erigendi, 62, 294; Episcopi est de hac obligatione judicare, utrum adsit necne, *ib.* et 93; earum necessitas, 224, 276; rector hâc in re negligens puniendus, *ib.*; congregatio studiorum ejusque munera *ib.*; s. superioris gradus commendatur, *ib.* et 227; examinandi magistri et magistrae scholarum, 224, 225; parentes plerumque absque gravi peccato filios ad scholas acatholicas mittere non possunt, *ib.*; scholas saepius invitant rectores, 227.

— PUBLICAE, 148, 225, 226.

SEMINARIUM Americanum in alma urbe aperiendum, 41; Provinciale St. Mariae ad Montem, Cin., constituitur, et ut Collegii Pontificii dignitate decoretur postulatur, 29, 41, 92, s. ad St. Th. mam, Bardstown, Ky., eligitur ut seminarium minus, 31; episcopis consulendum ut saltem unum s. in unaquaque dioecesi instituunt, 277,

294; Seminaries, Past. Letter, 153, 260.

SEPARATIO conjugum sive circa vinculum sive circa habitationem tantum, utrum necne judicibus laicis fas sit de ea judicare, 301.

SEPULTURA v. Ritus Ecclesiast.; Exequiae.

SERMO brevis in singulis missis dominicalibus, 209.

SOCIETATES CATHOLICAE, earum utilitas, 227; quatenam requiruntur ut societas habeatur ut Catholica, 228, 229; s. pro diffusionem librorum Catholicorum, 122; juvenum et opificum, 228; mutuae benevolentiae, *ib.*; s. Propagationis Fidei promoveatur, 296; s. fidelium inita, preces fundendi causa pro acatholicorum conversione commendatur, et a S. Sede indulgentiis datur, 296; s. S. Infantiae Jesu, ubi fieri potest, instituenda, 64; sodalitates, 229, 230; Cath. Societies, Past. Letter, 253.

— SECRETAE, gravissima mala, 231; sectae Masson., Carbonariae, Fenianae, Communist., Socialist., 232; censurae, *ib.*; ss. graviter illicitae licet nominatim non damnatae, 233; comitatus metropolitaram pro uniformitate disciplina servanda quoad societates damnandas consulatur, *ib.*; regulae prae oculis habendae, 234; fideles hortantur ut occulta foedera declinent, 235, 283; Secret societies, Past. Letter, 251.

SUPERPELLICEUM in administrando Euch. infirmis adhibendum, 211; uniformitas superpel. desideratur, 275.

SUPPORTING PASTORS, Past. Letter, 152, v. Salarium.

T

TESTAMENTUM Episcoporum, 286.
 THEATRA sacerdotes ne adeant, 126,
 214.
 TITULI (Deeds) possessionis bonor.
 ecclest., 220, 267, 290.
 TITULUS Ordinationis, 44, 278, 289 ;
 religiosi ab ordine suo dimissi, 32,
 41 ; sacerdotis in patria ordinati
 et in aliam dioec. cooptati, 32, 41.

V

VALETUDINARIA erigenda, 32.
 VESTIS TALARIS a sacerdotibus de-
 ferenda, 206, 274.

VICARIORUM officia, 212.

VINUM pro sacrificio Missae oportet
 ut sit genuinum, 126.

VITA sacerdotalis, 204, 284, 285.

VOTA Religiosorum utrum solemnia
 necne, 61.

W

WAYNE-CASTRENSIS Dioeceseos erec-
 tio, 28, 40.

Z

ZEAL FOR THE CHURCH, Past. Letter,
 152.

CATHOLIC THEOLOGICAL UNION
BX1417.C5A21885 C001
ACTA ET DECRETA QUATUOR CONCILIORUM PROV

3 0311 00041 2069

BX

1417

38455

.C5A2 Catholic Church in the U.S.
AUTHOR Provincial Council, 4th
1885 Cincinnati, 1855

TITLE
ACTA ET DECRETA QUATUOR CONCILIOR.

38455

3 0311 00041 2069